DIN LUMEA IUDAICĂ

– o istorie în adevărata ei lumină –

Editura LIBERTATEA, Jacksonville 2023

Ziarul "Libertatea", New York. Dir. Nicolae Niță
(Ziar de opinie, orientare și acțiune românească în exil)

O EXPLICAȚIE UTILĂ

CITITORULUI

Mai bine de 38 de ani în urmă, sub pseudonimul Lupescu Aurel, vedeau lumina tiparului în coloanele ziarului "Libertatea" din New York, o lungă serie de articole dedicate cunoașterii Istoriei Evreilor, în cadrul rubricii intitulate *"Din Lumea Iudaică"*.

Șirul evenimentelor istorice pe care le înregistrăm mai jos, se oprește la anul 1987. Deși au trecut atâția ani de la publicarea lor, sunt și astăzi la fel de actuale și – în lumina ultimelor evenimente internaționale care se petrec în Orientul Mijlociu – întăresc complementar, încă odată, cele expuse cititorilor lună de lună în cursul anilor 1985-1987 [1)] cu privire la cadrul agresiv de manifestare al evreilor.

Ne-am făcut astfel datoria să răspundem atacurilor din presa israelită ("Revista mea", "Viața noastră", etc.) care au vizat în acel timp ziarul "Libertatea", cum și amenințărilor cu care ne-am confruntat din partea organizațiilor evreiești de diverse nuanțe, unele dintre ele cu șantajul că mâna lungă a Mossad-ului nu iartă pe nimeni.

Cum succesele operaționale ale Mossad-ului sunt binecunoscute și au fost relatate pe larg cu tente subiective și de senzație, insuccesele au fost în mare parte trecute cu vederea! După cum vom observa, insuccesele au fost la fel de numeroase și au avut repercusiuni deosebite. Ultima parte a studiului nostru este dedicată Mossad-ului și privește activitatea acestui serviciu de spionaj al Israelului.

[1)] - Martie 1985 – Iulie 1987

Acum, când aştern pe hârtie aceste rânduri, s'au împlinit mai bine de trei săptămâni de la data izbucnirii furiei iudaice asupra Fâșiei Gaza. Imagini apocaliptice brăzdează – zi de zi – pelicula televizorului care arată în toată hidoșenia genocidul monstruos ce ia proporții de la o zi la alta.

Deplorăm numărul de victime din populația civilă ce s'a înregistrat, urmare a incursiunii fatale din 7 Octombrie a.c. care a hotărît deznodământul lor, după cum deplorăm și acțiunea militară curentă dusă fără nici un discernământ asupra palestinienilor. Înregistrăm și declarațiile Israelului în privința conflictului catalogat drept o *agresiune împotriva Israelului la care trebuie să se răspundă cu fermitate*, dar, de la fermitate la genocid este o cale lungă și Israelul nu poate fi absolvit de această crimă.

Astăzi, după trei săptămâni de bombardament masiv, Gaza continuă să fie pulverizată cu toate mijloacele pe care le are la dispoziție armata israeliană, într'un asediu barbar și fără nici o discriminare: cartiere întregi decimate, mii de copii omorîți, mii din populația civilă (oficial peste 8.000 deocamdată), cu alte zeci de mii striviți încă sub dărâmături. Dictonul "Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte" rămâne în vigoare, pentru că nimic nu s'a schimbat, iar istoria înregistrează metodele răzbunării acelorași protagoniști, hotărîți să extermine fără putință de echivoc toți adversarii, fără nici o toleranță, așa cum au făcut-o de-a lungul anilor de la înființarea statului Israel încoace.

Cu un aliat de primă mână, Statele Unite, care-i furnizează ajutor militar, miile de bombe livrate în văzul lumii întregi continuă să secere viețile populației civile în măcelul de largi proporții care acum poartă din nefericire și antetul Statelor Unite. Ar fi injust dacă nu am aminti acest lucru, pacea popoarelor, inviolabilitatea granițelor și stabilitatea din această regiune pe care o proclamă și invocă "țara democrației" căpătând astfel altă fațetă de reînnoite sentimente de adversitate și ură.

În articolele de mai jos, vom întâlni cauzele acestui conflict perpetuu de la crearea artificială a Statului Israel în 1948, expansiunea teritorială și subjugarea populației palestiniene alungată de pe pământurile ei de-a lungul anilor, lichidarea satelor și enclavelor palestiniene.

Stat cu regim politic de tip polițienesc-militar, cu zeci de mii de prizonieri politici, fără nici un respect pentru drepturile omului și persecuții care se răsfrâng noapte și zi asupra populației palestiniene, milioane dintre ei s'au văzut siliți să se refugieze în țările limitrofe, unde drama și tragedia acestei seminții se continuă.

Recrudescența măsurilor de asuprire din ultimii ani în Israel și provinciile ocupate, combinată cu vânătoarea, întemnițarea și asasinarea sistematică a conducătorilor palestinieni sub eticheta de

“teroriști”, au răbufnit, nemaiputând fi tolerate. Aici trebuie căutată adevărata cauză a conflictului actual, soldat cu atâtea victime din ambele părţi.

Un stat care își perminte să bombardeze la bunul plac ţările vecine fără nici un fel de impunitate, care se folosește de provocări și pretexte pentru aceste incursiuni violând granițele acestor state și destabilizând permanent pacea în Orientul Mijlociu, un stat care urmărește eliminarea fizică a tuturor adversarilor, un stat condamnat în mod repetat de numeroase instanțe internaționale pentru practicile genocidale, nu poate fi numit decât un “stat terorist”.

◆◆◆

Zi și noapte, noi și mari cratere care înghit oameni, blocuri și imobile care se prăbușesc neîncetat, explozii care spintecă cerul, drone care aleargă după noi victime...

Haos, foamete, disperare...

Iar Fâșia Gaza, în văzul întregii planete, un imens cimitir de oameni îngropați de vii...

Nicolae NIȚĂ

✚✚✚

DIN LUMEA IUDAICĂ

- Cuvântul Nostru -

Începând cu numărul de față, rezervăm permanent în paginile revistei *"Libertatea"* o rubrică specială cu titlul de mai sus. Venim astfel în întâmpinarea dorinței majorității românilor din exil de-a avea acces la informații privind fenomenul iudaic în general, istoria poporului evreu în Europa răsăriteană cu accent deosebit pe România, statul Israel și rolul său în politica internațională. Vom analiza relațiile dintre populația evreiască originară din România și comunitatea românească atât din țară cât și din exil, precum și efectele generate de aceste relații.

Prezentând în articolele rezervate acestei rubrici atât poziția iudaică precizată clar în nenumăratele publicații evreiești din lume cât și cea românească exprimată deasemenea public, sperăm să găsim în final o convergență a ambelor poziții în adevărul istoric documentat, de necontestat. Principiul care stă la baza revistei *"Libertatea"* este simplu: Respectarea adevărului.

Redacția *"Libertății"* deploră orice manifestare anti-iudaică (larg cunoscută sub numele de anti-semitism) după cum deploră orice manifestare anti-creștină ori împotriva oricărei nații sau religii de pe glob, aceste manifestări fiind contrare spiritului creștin ce animează structuralitatea ființei românești, cu adânci rădăcini în spațiul mioritic românesc.

Noi nu promovăm decât un singur "anti" iar acesta se numește ANTI-COMUNISM.

Considerăm comunismul internațional expresie a puterii satanice pe pământ, ca pe o plagă monstruoasă pe obrazul omenirii și vom înfiera pe promotorii lui indiferent de naționalitate, fie ei evrei, români, nemți, ş.a.m.d.

Prin aceasta nu vom fi nici anti-semiți, nici anti-români, nici anti-germani. Vom fi doar anti-comuniști.

REDACȚIA

"Welfare" în România comunistă?

Articolul cu titlul "Rămășițele evreimii românești înfloresc, se dezvoltă" semnat de David Landau a apărut în revista "The Jewish Week" la rubrica *"Focus"*, în numărul din 15 Martie 1985. Autorul precizează de la început că situația comunității evreiești din România este unică atât în lumea iudaică, unică în lumea comunistă și unică chiar în România.

Aflăm dela autor că înainte de cel de-al II-lea război mondial existau 800.000 de evrei în România și că jumătate dintre ei, deci 400.000, au pierit în holocaust. Cei ce au spravieţuit măcelului au emigrat în majoritate în Israel cu binecuvântarea guvernului comunist.

Cei aproximativ 26.000 de evrei care trăiesc astăzi în România sunt participanţi activi la viaţa comunităţii, religioasă şi culturală. Totul sub oblăduirea preşedintelui N. Ceaușescu. Autorul ne spune că ei beneficiază de un program asemănător "welfare"-ului american, finanţat de către American Jewish Joint Distribution Committee – JDC – care contribuie cu 4 milioane de dolari pe an, iar restul de 1 milion de dolari este pus de către Jewish Community Federation of Romania, ce are propriile ei fonduri. Deci un cost anual de 5 milioane de dolari.

Vastul program pentru evreii din România include ajutor în bani lichizi. Aproximaiv 5.000 de persoane beneficiază de acest ajutor: Supravieţuitori ai Holocaustului, familii de bătrâni, indivizi ale căror familii au emigrat spre Israel ori în altă parte, indivizi care nu au minimul de 25 de ani de muncă necesar obţinerii unei pensii complete dela stat. Banii sunt trimişi lunar la recipienţi prin poştă.

Opt pachete pe an (6 ce coincid ca timp de expediere cu sărbătorile religioase evreieşti, unul în mijlocul verii iar celălalt în mijlocul iernii) sunt trimise regulat la cei ce au nevoie, mai spune autorul. Cei care decid de aceste nevoi sunt rabinul şef Moses Rosen, preşedintele Federaţiei evreimii române, Theodor Blumenfeld și şeful departamentului de ajutorare Edelstein. Pachetele cântăresc 40 pounds (aproximativ 20 kg.) şi sunt cumpărate la preţul de 20 dolari din magazinele guvernamentale. Deasemenea, odată pe an, cei în nevoi desemnaţi de către rabinul M. Rosen, sunt invitaţi la oficiile locale să-și aleagă îmbrăcăminte fabricată fie în România, fie adusă

din St. Unite, pe gratis. Cele aproximativ 10 restaurante kosher din România servesc, folosind un sistem de cartelă, mese substanțiale. O masă costă în jur de 22 lei (egal $1.80). Unii însă plătesc mai puțin, iar alții deloc. Sistemul de cartelă este folosit tocmai în scopul de-a menaja sentimentele celor ce beneficiază de masă gratuită.

Departamentul de ajutor este condus de către d-l Edlstein, fost înalt funcționar la Ministerul Comerțului Exterior Român care după pensionare a fost desemnat de către rabinul Rosen ca să conducă acest departament. Aproximativ 400 de case în București și alte 300 în provincie benficiază de serviciile unor ajutoare, angajate de către departament ca să curețe, gătească și să cumpere pentru evreii bătrâni incapacitați din cauza vârstei și a bolii. Lucrători sociali sunt deasemenea angajați, deobicei pensionari care au nevoie de un supliment bănesc. Cei tineri nu sunt atrași deoarece plata este sub nivelul celei oferite de către stat.

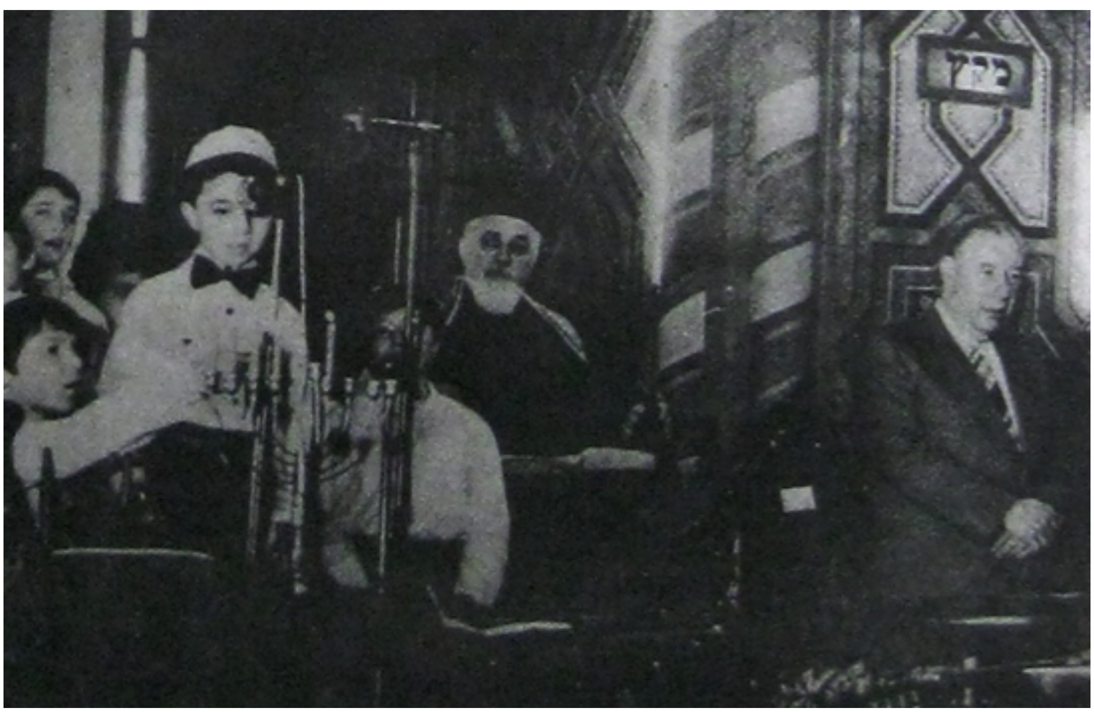
Rabinul David Mosess (Rosen), poreclit "Iuda din București", în biroul său din București. Comunist și agent al Securității, a fost instrumentul folosit în deportarea Episcopului Valerian Trifa din Statele Unite.

Exista deasemenea în București o policlinică cu doctori în majoritate pensionari, unii faimoși specialiști în virusuri, cum ar fi Prof. Nicolae Cajal, membru al Academiei Române de Științe. Evreii în vârstă sau cei ce au nevoie și sunt internați în acea policlinică sau care cheamă doctori la domiciliu se bucură de un serviciu mult mai devotat și mai eficient decât cel de care se bucură majoritatea din România. Mai mult, policlinica este legată de două farmacii ce eliberează medicamente contra prescripții, acestea fiind gratuite pentru evreii ce sunt calificați să le primească. Nimeni, dacă nu este calificat, nu poate obține medicamente dela acele farmacii, nici chiar contra banilor. Unii, ca Prof. Cajal, cred că în aproximativ o decadă viața organizată a evreilor din România se va stinge. Alți experți indică un potențial de încă 10.000 de evrei gata să emigreze în Israel, iar restul rămânând să-și trăiască viețile în România. Rabinul Rosen este însă optimist indicând ca cifră peste 10 ani, aproximativ 15.000 de evrei în România. Rabinul Rosen a putut astfel să declare cu mândrie în fața Primului Ministru al Israelului, Simon Perez, aflat în vizită la București: "Membrii acestei comunități au

crescut cu o profundă conştiinţă a ceea ce înseamnă a fi evreu şi cu un profund ataşament şi sens de identificare” (N.N.-cu iudaismul).

După ce am citit articolul, într'adevăr, nu putem decât să fim şi noi de acord cu autorul asupra faptului că în România comunistă, comunitatea evreiască se bucură de un regim special nevisat de către populaţia românească. Ce deosebire dintre leaderii evrei al căror prim interes îl constituie bunăstarea poporului iudaic şi membrii familiei autocratice comuniste Ceauşescu, al căror prim interes îl constituie sclavizarea şi ruinarea propriei naţii în schimbul menţinerii pe tronul roşu şi a înmulţirii numărului de conturi personale din băncile elveţiene. Câtă deosebire dintre emigranţii evrei ce pleacă spre patria lor Israel şi refugiaţii români siliţi să-şi părăsească ţara din cauza persecuţiilor bestiale ale unui regim tiranic în slujba comunismului internaţional răspunzător de Holocaustul a 140 de milione de victime în cursul a aproape 70 de ani de existenţă.

În încheiere dorim comunităţii evreieşti din România împlinirea cu succes a destinului ei, iar populaţiei româneşti îi cerem să reziste evului comunist întunecat în care trăieşte şi să aibă încredere într'o apropiată eliberare de sub jugul comunismului.

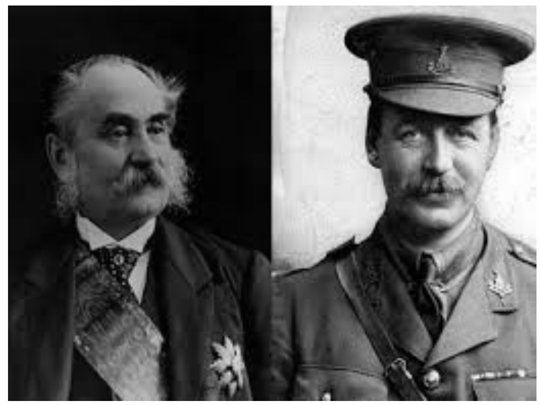

Rabinul Moses Rosen împreună cu Ariel Sharon (măcelarul), asistând la o slujbă în incinta marei sinagogi din Bucureşti – 1987.

Statul Israel și Iudaismul Internațional

Revoluția Sionistă și Pactul Sykes - Picot

Pentru evreii din diasporă, 14 Mai 1948 - data oficială a înființării statului Israel - a avut semnificația împlinirii visului trimilenar al "Reîntoarcerii la Sion". Succesul trebuie să-l acredităm revoluției Sioniste.

Francois Georges-Picot (stânga) și Mark Sykes, autorii pactului ce le poartă numele

Într'adevăr, în contrast cu viziunea ortodoxă evreiască ce vedea constituirea unui stat iudaic ca pe o rezultantă a mult așteptatei veniri mesianice, sionismul a luat responsabilitatea de pe umerii mesiei punând-o pe umerii evreilor.

Sionism înseamnă "reîntoarcerea la Sion", adică la Jerusalim (Sion a fost numele unui cartier din Jebusite, Jerusalim. Regele David ocupând orașul, a format din "sion" un simbol al întregului Jerusalim).

Sionismul este o revoluție deoarece corespunde parametrilor unei revoluții. Ele (revoluțiile), sunt generate de către intelectualitatea ce pune sub semnul întrebării moralitatea și eficiența instituțiilor existente și totodată proiectează coordonatele viitoarei societăți. Exemplele istorice sunt nenumărate: Rousseau, Voltaire – Revoluția Franceză, Marx, Engels – Revoluția comunistă, Locke, Bacon – Revoluția Americană. Ideile lor, după o variată perioadă de incubaţie în minţile altor oameni, dau naştere organizaţiilor de insurecţie armată. Exemplu: Robespierre, Marot – Revoluţia Franceză, Jefferson, Hamilton, Madison – Revoluţia Americană, Lenin, Troţki, Stalin – Revoluţia comunistă.

Leaderilor acestor perioade sângeroase le urmează birocraţii al căror rol primordial l-a constituit instituţionalizarea noilor idei şi asigurarea siguranţei interne. Exemplele le vedem cu toţii astăzi pretutindeni.

Revoluția sionistă urmează același drum cu o singură importantă adăugire. De vreme ce revoluțiile nu pot fi făcute fără oameni, iar

numărul evreilor din Palestina era mult redus pentru a constitui o națiune, necesitatea motivării evreilor din diasporă de-a emigra în Palestina a fost preluată cu toată seriozitatea de către sioniști. Ideile generatoare au fost continute într'o serie de cărți apărute în perioada 1860-1900, serie deschisă cu cartea "Roma și Jerusalim" scrisă în 1862 de către Moses Hess. Autorul, în deplină sfidare a tradițiilor ortodoxe evreiești se căsătorește cu o prostituată creștină, apoi după o lungă perioadă de cochetărie cu socialiștii marxiști (participă la Revoluția Germană din 1848 și este condamnat la moarte, dar izbutește să evadeze), își părăsește mentorii reîntorcându-se la sionism.

Socialist-marxistul Moses Hess

Ideia centrală a lui Hess o constituie necesitatea reîntoarcerii evreilor în Palestina spre a crea un centru spiritual pentru diaspora iudaică. După cum vom vedea mai târziu, această ideie va influența profund pe viitorii conducători sioniști. În 1880, rabinul Samuel Mohilever lansează primul val al emigrației sioniste, punând bazele organizației "Iubitorii Sionului". Judah Pinstker, un conducător al acestei organizații în pamfletul "Auto-Emanciparea" sfătuiește pe evrei să-și caute independența teritorială și să se reîntoarcă la conștiința națională evreiască. În aceste condiții apare Theodor Herzl, considerat fondatorul Sionismului modern.

Theodor Herzl

Născut în 1860 la Budapesta, Ungaria, Herzl studiază Dreptul la Viena, dar devine jurnalist. În prima parte a vieții sale Herzl nu a luat parte activă la problemele evreiești, înstrăinându-se într'atât de iudaism încât la un moment dat a cochetat cu ideia botezului creștin. Celebra afacere Dreyfus a constituit pivotul central al reîntoarcerii lui Herzl la iudaism. Amintim cititorilor că A. Dreyfus, ofițer evreu în armata franceză a fost acuzat de către Tribunalul Militar Francez de crime de trădare (spionaj în favoarea germanilor) și condamnat la moarte.

Theodor Herzl în calitate de jurnalist, reprezentant al ziarului "Neue Freie Presse" din Viena, a acoperit procesul. În cursul lui, Herzl devine convins că anti-semitismul provine din structura socială și că salvarea nu poate fi obținuta prin botez. Mai mult, el devine convins că ostilitatea îndreptată împotriva evreilor constituie o caracteristică universală a non-evreilor și deci, ei trăind ca minoritate alături de creştini nu pot scăpa de persecuţii. Astfel, în Februarie 1896, apare la Viena o carte intitulată "Der Judenstaat" (Statul Evreu), al cărei autor este Herzl. Această carte devine "Biblia" sionismului internațional. Cităm: "Problema evreiască există oriunde trăiesc evrei. Unde nu există, ea este adusă de evrei în cursul migrației lor" și "Suntem un singur popor... Da, suntem destul de puternici pentru a forma un stat. Posedăm toate resursele materiale și umane necesare". (Theodor Herzl, The Jewish State, pg. 14-15). Un an mai târziu, în 29-31 August 1897, are loc la Basel, Elveția, primul Congres Sionist.

Organizația Sionistă Mondială ia ființă

Intelectualii revoluției sioniste și-au făcut datoria. În anii în care Organizația Sionistă Mondială avansa ideia unei paturi evreiești în Palestina, s'a impus tot mai mult. Circa 50.000 de evrei locuiau în acel timp în patru orașe sfinte: Jerusalim, Safed, Tiberias și Hebron. Alaturi de ei se aflau și câțiva coloniști sioniști veniți sub patronajul Baronului Edward de Rotschild.

Surse turcești indică la 1914 în Palestina o populație de 689.000 de locuitori dintre care 70.000 arabi creştini și 84.800 evrei. În genere, timp de secole, până la Primul Război Mondial, minoritățile evreiești si crestine au trait alături de majoritatea musulmană indigenă într'un climat de toleranță religioasă și de pace.

Începutul secolului XX însă, aduce schimbări importante pentru evoluția ulterioară a evenimentelor. În particular, fenomenul "Trezirii Arabe" și "Mişcarea Tineretului Turc" din 1908, accentuate spre schimbare și progres, vor conține germenii filosofiei universale apărută după Primul Război Mondial și anume: dreptul la auto-determinare a populațiilor, avansată mai târziu de către Președintele Wilson.

Primul Război mondial a dat o lovitură grea sionismului, prin alianța Imperiului Otoman cu Germania împotriva Angliei și Franței. Ca atare, evreii suspectați de simpatie cu Anglia, au fost spânzurați, alții deportați. Sionismul a fost declarat ilegal de către autoritățile otomane. În acest cadru, Anglia intervine într'o încercare diplomatică

de a atrage pe Arabi de partea ei, și de a-i întoarce împotriva Turcilor. Însărcinatul afacerilor pentru Sudan și Egipt Sir Henry Mc. Mahon, contactează pe Șeriful din Mecca, Hussein Ibn Ali, persoană educată, extrem de influentă în rândurile arabilor. Corespondența lui Mc. Mahon nu a fost publicată de către guvernul britanic până în anul 1939. În pactul încheiat, Anglia promitea arabilor în schimbul insurecției contra turcilor, independența mult dorită, sub administrație specială britanică în districtele Bagdad și Basra. Insurecția arabă condusă de Hussein și cei patru fii ai lui, Ali, Abdullah, Feisal și Zaid a fost încununată de succes. În această perioadă a operat celebrul agent britanic T. E. Lawrence ale cărui aventuri romanțate au fost puse pe ecran de către marile case de filme europene și americane. Forțele britanice care învinseseră armata turcă, fac joncțiunea cu arabii la Damasc. Partea arabă își îndeplinise promisiunile. Acum ei așteptau ca englezii să le ofere independența promisă. Excepție făcea doar grupul creștinilor maroniți din Beirut, ce doreau să fie sub protectoratul francez. Arabii nu aveau de unde să știe că în timp ce pactul Mc. Mahon-Hussein era încheiat, avea loc înțelegerea secretă dintre Anglia, Franța și Rusia, înțelegere cunoscută mai apoi sub numele de "Pactul Sykes-Picot". Acest pact, publicat de Troțski în Noiembrie 1917, indica o împărțire reciprocă în avans a teritoriilor obținute după dezmembrarea Imperiului Otoman. În contradicție cu pactul Mc. Mahon - Hussein, noul pact secret recunoștea dreptul Franței asupra Siriei și nordului Palestinei și totodată punea sudul Palestinei sub administrație internațională.

Faimosul agent britanic T. E. Lawrence

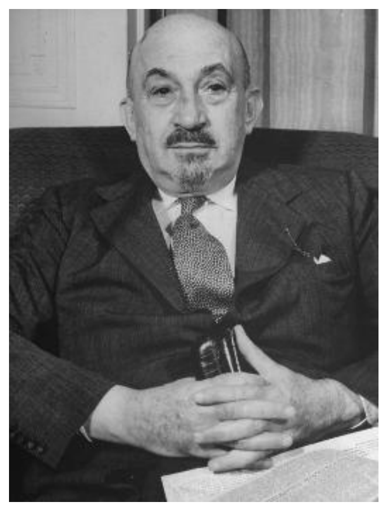
Primul pas spre izolarea Palestinei era făcut.

✚✚✚

DECLARAȚIA BALFOUR

- baza politicii britanice către un Cămin Național al Evreilor în Palestina -

După cum am menționat în articolele anterioare, progresul Sionismului va fi, pentru deceniile viitoare, în strânsă dependență de momentele cruciale ale națiunilor lumii. Primul și cel de al II-lea Război Mondial constituie exemple elocvente ale acestei afirmații. Reamintim cititorilor noștri că pactul Sykes-Picot încheiat la 16 Mai 1916, a fost rezultatul înțelegerilor secrete dintre Rusia, Anglia și Franța ce prevedea viitoarea împărtire a Imperiului Otoman între cele trei mari puteri, în contradicție cu promisiunile făcute arabilor în corespondența Mc Mahon-Hussein. Arabii nu au știut de existența pactului Sykes-Picot, considerat de noi ca o clasică repetiție pentru viitoarea premieră de la Ialta și Teheran (al II-lea Război Mondial), unde la fel soarta națiunilor a fost pecetluită de împărțirea cinică a lumii în sfere de influență de către puterile Aliate. La fel ca și arabii atunci, românii au aflat abia după război ca România era "dăruită" Rusiei comuniste. După cum am văzut, pactul Sykes-Picot prevedea ca Franța să primească Siria de vest cu orașul Mosul, în timp ce restul Mesopotamiei (Iraq) intra sub jurisdicția Angliei. Palestina era "lăsată" pentru o "administrație internațională". Între timp un alt mare actor al Sionismului internațional intră pe scenă. Dr. Chaim Weizmann, originar din Rusia, studiază chimia în Germania devenind descoperitorul unui proces unic de fabricare a dinamitei (TNT). Odată cu moartea lui Herzl, Weizmann se mută în Anglia unde devine foarte activ în cercurile sioniste din această țară, câștigând încrederea altor sioniști dedicați, aflați în fruntea puterii politice și economice ca: Lloyd George, Churchil, Balfour, Cecil, Grey și mulți alți membri ai familiei Rotschild. Weizmann credea cu tărie că evreii constituiau un *popor*, că ei trebuie să aibă un *stat* și că statul lor trebuie să fie *Palestina*. Talentat

Dr. Chaim Weismann

diplomat, a căutat să stabilească o legătură cu conducătorii otomani în scopul îmbunătățirii condițiilor de viață ale evreilor din Palestina. Totodată trebuia să nu ofenseze Germania, unde se găsea Centrul Sionist Mondial sau Rusia, unde evreii erau angajați în ilegalitatea comunistă contra regimului țarist. Deasemenea trebuia să aibă grijă să nu incite ostilitatea arabilor din Orientul Mijlociu.

Până la sfârșitul vieții sale, Weizmann a căutat să obțină o declarație oficială a guvernului Majestății Sale britanice în favoarea unui "Cămin al evreilor" în Palestina. Deasemenea, nu a fost ușor să obțină sprijinul celor 300.000 de evrei din Anglia din care numai 8.000 erau sioniști. Majoritatea de 292.000 de evrei erau anti-sioniști conduși de Secretarul de Stat Edwin Montegu, la fel ca majoritatea evreilor americani, simpatizau cu aspectele culturale ale sionismului și suportau o eventuală prosperitate în siguranța a unei comunități evreiești în Țara Sfântă, dar opuneau categoric formarea unui Stat evreiesc în Palestina deoarece: "evreii sunt și vor rămâne mult timp o minoritate în sanul populației din Palestina și vor fi implicați în lupte sângeroase cu vecinii lor de alte rase și religii".

În America legătura cea mai efectivă a sionismului a constituit-o judecătorul Louis Bradeis, prieten apropiat al președintelui Wilson. În fine, efortul lui Weizmann a fost răsplătit.

La data de 2 Noembrie 1917, Arthur James Balfour, Secretarul de Stat al ministerului de Afaceri Externe a adresat o scrisoare lordului Rotschild, scrisoare ce va constitui un instrument formidabil în mâinile Sionismului Mondial.

Iată conținutul faimoasei scrisori:

Biroul de Externe
2 Noembrie 1917

Dragul meu Lord Rothschild,

Am deosebita plăcere de a-ți înmâna în numele Guvernului Majestății Sale următoarea declarație de simpatie cu aspirațiile evreilor sioniști, care a fost supusă și aprobată de Cabinet:

"Guvernul Majestății Sale privește cu favoare stabilirea în Palestina a unui Cămin național pentru poporul evreu și-i va folosi bunele oficii pentru a facilita atingerea acestui obiectiv; este de înțeles că nu se va face nimic ce ar putea prejudicia drepturile civile și religioase ale comunităților non-evreiești

existente în Palestina sau drepturile și status-ul politic obținut de evrei în alte țări."

Îți voi fi recunoscător dacă vei aduce această declarație la cunoștință Federației Sioniste.

Al dumneavoastră
(semnătura)
A.W. James Balfour

Declarația Balfour a fost scrisă în momentul în care Anglia, în cel de al patrulea an de război cu Germania, avea nevoie de un document cu valoare propagandistică atât în scopul obținerii suportului evreilor din America ca și în speranța că evreimea rusească va influența guvernul provizoriu al lui Kerenski să nu se predea Germaniei în care caz consecințele vor fi dezastruoase pentru Anglia și Aliați.

O primă analiză a acestui document scoate în evidență câteva "ciudățenii".

Scrisoarea a fost adreasată unui individ, Lord Rothschild care nu deținea nici o poziție în acel timp, nici în guvernul britanic și nici în organizația sionistă. Limbajul scrisorii este ambiguu, fără îndoială intenționat, dacă ținem cont de nenumăratele formulări și reformulări în timpul nenumăratelor conferințe în care până și sensul și alegerea fiecărui cuvânt au fost dezbatute, până la aprobarea formei finale cunoscută sub numele de "Declarația Balfour".

Arthur James Balfour

De exemplu, ce trebuie înțeles prin noțiunea de "cămin național"?: o comunitate, o așezare, un stat sau altceva? Ori înseamnă cumva fraza "privește cu favoare" o obligație ori o acțiune deschisă a guvernului Majestății Sale? Până și Palestina în acel timp nu constituia o unitate politică definită prin granițe. Nu este lipsit de interes să adăugăm că înainte de publicare, declarația Balfour a fost aprobată de președintele Americii, Wilson, iar mai târziu de către Franța și Italia.

Pentru forțele sioniste, "Declarația Balfour" a constituit un mare succes. Din punctul de vedere al intereselor britanice, "Declarația" a

constituit una dintre cele mai mari greșeli din istoria Angliei după cum vom vedea mai târziu.

Când lumea arabă a luat cunoștință de existența "Declarației Balfour", a protestat puternic, însă fără o bază logică ca urmare atât a limbajului ambiguu al documentului cât și asigurării date de către ambasadorul Angliei din Cairo lui Sherif Hussein că acesta va fi simpatetic atât cu controlul internațional asupra Palestinei ca și cu încurajarea colonizării evreilor în Palestina.

În fine, în Ianuarie 1919 ca urmare a unor întâlniri la nivel înalt în Europa, emirul Feisal și Weizmann au semnat un acord care exprima încrederea și hotărîrea celor două părți în punerea în efect a "Declarației Balfour". Ca o măsură de prevedere înainte de a semna documentul, emirul Feisal a adăugat o clauză ce lega obținerea independenței de către Arabi conform Memorandumului său datat 4 Ianuarie 1919, de validitatea acordului cu Weizmann.

Președintele Statelor Unite, Woodrow Wilson

La 30 Septembrie 1918, patru secole de ocupație turcească asupra arabilor lua sfârșit.

La data de 18 Ianuarie 1919 are loc Conferința de Pace de la Paris, la care emirul Feisal ca reprezentant al arabilor informează Conferința: "În Palestina majoritatea enormă a populației este arabă. Evreii și Arabii sunt foarte apropiați în sânge și nu există conflict de caracter între cele două rase. În principiu noi suntem ca unul..."

Președintele Wilson propune ca o comisie internațională să meargă în Palestina și să efectueze un sondaj al dorinței populației. Ceilalți aliați însă, au refuzat, astfel că în final președintele Wilson a trimis o comisie americană compusă din H.C. King și C. R. Crane care au primit în vara anului 1919 diverse delegații din Siria și Palestina. Comisia Crane a raportat opoziția fermă a locuitorilor față de planurile sioniste și dorința lor de independență sub forma unei Sirii unite (incluzând Palestina) și că în cazul unei necesare asistențe ei preferă America, Angliei.

Proviziunile Ligii Națiunilor Unite au fost semnate la Versailles la data de 28 Iunie 1919. Ele prevedeau stabilirea sistemului de Mandate.

Articolul 22 al acestor proviziuni stabilea că "anumite comunități ce au aparținut Imperiului Otoman, au atins un stagiu de dezvoltare suficientă spre a fi eventual recunoscute ca națiuni independente," dar că, "până atunci ele se vor afla sub tutela Mandatului Națiunilor Unite".

Între timp, Weizmann cere ca Anglia să acționeze ca Mandatară a Ligii Națiunilor Unite pentru Palestina. Weizmann subliniază că aceasta este "dorința evreimii mondiale". Vom analiza mai târziu implicațiile acestei identificări a evreimii mondiale cu evreii locuitori atunci în Palestina.

În fine, la 25 Aprilie 1920, Consiliul Suprem al Conferinței de Pace din San Remo, oferă mandatul Angliei. Mandatul pentru Palestina a devenit efectiv la data de 29 Septembrie 1923. Articolul 2 spune:

"Mandatorii sunt responsabili pentru plasarea țării sub asemenea condiții politice, administrative și economice ce vor asigura formarea unui Cămin național Evreiesc și pentru dezoltarea instituțiilor guvernamentale și deasemenea pentru asigurarea drepturilor civile și religioase ale locuitorilor Palestinei fără deosebire de rasă ori religie”.

Al doilea paragraf reproduce textual "Declarația Balfour". Al treilea citează:

"Recunoaște că au fost acordate (prin "Declarația Balfour") legături istorice date poporului evreu și palestinian și bazei pentru reconstituirea Căminului lor Național în acea țară..."

Statele Unite au devenit parte la "Declarația Balfour" prin semnarea Convenției anglo-americane din 1974.

Triumful Sionismului Mondial a fost deplin. De acum eforturile lor se vor îndrepta înspre formarea unui stat evreiesc cu o evreime unită în spate.

✚✚✚

ANII

MANDATULUI

1923 - 1948

ANII MANDATULUI: 1923-1948
- PERIOADA ANTE-HITLER -

Mandatul pentru Palestina a intrat in efect la 29 Septembrie 1923. După cum am văzut, Mandatul a fost oferit Angliei în timpul lucrărilor Supremului Consiliu al Conferinței de Pace care a avut loc la San Remo la 25 Aprilie 1920. Astfel declarația Balfour și decizia luată la San Remo au deschis o nouă etapă de lupte politice ce vor destabiliza în final liniștea milenară a Palestinei.

Problema evidentă de care s'a izbit Sionismul a fost stabilirea unui cămin național evreiesc în Palestina, teritoriu deja cămin național al altui popor. Pentru Vladimir Jabotinski, mentorul lui Menachen Begin viitorul terorist și șef de stat, soluția era candidă și simplă: o masivă imigrație de evrei în Palestina secondată de o expulzare masivă a palestinienilor. Iată un tabel compilat de Liga Națiunilor Unite în perioada 1924-1940 reflectând succesul politicii Sioniste:

ANUL	EVREI	MUSULMANI	CREȘTINI	TOTAL
1924	95.000	533.000	82.000	710.000
1928	152.000	616.000	89.000	857.000
1936	384.000	796.000	120.000	1.300.000
1940	464.000	881.000	133.000	1.478.000

Datele statistice arată că în perioada menționată populația Palestinei a crescut cu 128% in timp ce populația evreiască a crescut cu 452%, în contrast cu musulmanii, a căror creștere a fost doar de 81%. Anii 1924-1928 s'au desfășurat în Palestina într'o relativă tranchilitate. În acea perioadă sursa principală a emigrației evreiești către Palestina o constituia Polonia. Comisia Sionistă a fost împuternicită cu reglementarea declarației Balfour, servind ca o legătură între autoritățile britanice și populația evreiască existentă. Comisia a devenit mai târziu "Agenția Evreiască" care va deveni instrumentul principal de îndeplinire a planurilor sioniste. Numirea sionistului Herbert Samuel în funcția de Înalt Comisar pentru Palestina a finalizat transformarea Agenției Evreiești într'un guvern evreiesc în interesul guvernului mandatar, un adevărat stat în stat. Majoritatea de 93% de musulmani și creștini era prezentată în fața lumii drept "comunități existente non-evreiești" în contrast cu evreii ce reprezentau cca. 7% din populație.

În August 1929 ca urmare a unei demonstrații anti-arabe, un tânăr evreu este înjunghiat în fața Zidului Plângerii din Jerusalim.

Incidentul s'a transformat într'o adevărată bătălie extinzându-se în satele din jur. În câteva zile, 249 de persoane au fost ucise - 133 evrei şi 116 arabi - iar alţi 571 răniţi. Comisia de investigare britanică condusă de sir Walter Show, conchide că dezordinea a fost provocată de către animozitatea arabilor faţă de evrei, animozitate cauzată de către nesatisfacerea aspiraţiilor politice şi economice a arabilor. Comisia Show recomanda o formulare clară a politicii britanice privind poseseia de pământ şi problema imigraţiei evreieşti. Puţin după aceea, sir John Hope Simpson relatează într'un raport adresat guvernului britanic că un maximum de aproximativ 100.000 de imigranţi pot fi admişi şi că numai jumătate din ei trebue să fie evrei; iar dacă există posturi vacante, ocuparea lor trebue să fie făcută cu arabii, oameni calificaţi pentru post şi nu cu evrei imigranţi. Acelaşi Sir John Hope Simpson scrie în anul 1940 într'un articol:

> "Dacă autorităţile evreieşti ar fi fost mulţumite cu obiectivul iniţial al aşezării lor în Plaestina, o viaţă evreiească fără persecuţii în acord cu tradiţiile evreieşti - Căminul Naţional n'ar fi pus nicio problemă... Din pacate imigraţia evreiască de astăzi nu este formată din evrei ce, în acord cu principiile religioase, doresc să se întoarcă în ţara lui Sion în scopul de a duce o viaţă evreiască în linişte şi pace, fără persecuţii, şi în acord cu tradiţiile evreieşti.
>
> Imigraţia actuală este compusă din evrei în majoritate atei, animaţi de un spirit de naţionalism politic, determinaţi să-şi asigure dominaţia în Palestina, casa arabilor de cel puţin 1300 de ani."

Guvernul britanic emite la 1930 "Documentele Albe Passfield" ce formulează:

> "Nenumărate încercări au fost făcute în suportul doleanţelor sioniste, în a prezenta rolul principal al Mandatului ca garant al făuririi Căminului naţional Evreiesc în timp ce rolul de garant al drepturilor populaţiei non-evreieşti este doar secundar... Aceasta este o concepţie pe care guvernul Majestăţii Sale a privit-o întotdeauna ca total greşită".

Documentele Passfield au întâmpinat o viguroasă opoziţie ce a dus la modificarea lor printr'o scrisoare a Prim Ministrului Ramson Mac Donald către Dr. Weizman. Dr. Weizman a acceptat formula modificată, aceptare care l-a costat scump. În 1931 la Congresul Mondial al Sioniştilor, Dr. Weizman a trebuit să-şi ofere demisia din

funcția de președinte al acestei organizații. Anul 1931. Sionismul ajunge la concluzia că Mandatul Britanic peste Palestina trebue să ia sfârșit, pentru constituirea cu succes a unui Cămin Evreiesc Național în Palestina.

Articolul 4 al Mandatului specifică faptul că Organizația Sionistă trebue să fie agenția evreiască mijlocitoare dintre guvernul britanic și populația evreiască. În 1930, în timpul unei conferințe evreiești ce cuprindea sioniști și non-sioniști, a fost creată Agenția Evreiască pentru Palestina cu sediul în Palestina. Toți au fost de acord ca președintele Organizației Sioniste Mondiale să fie și președintele Agenției și că cele două grupuri (sioniști și non-sioniști), trebue să aibă reprezentare egală și organele lor. Practic, în curând Agenția Evreiască a fost dominată de către sioniști care au ocupat posturile cheie ale Agenției în proporție de 100%. Numeroase alte organizații sioniste au fost create în America și Anglia, astfel că în curând Organizația Sionistă Mondială a preluat conducerea efectivă asupra întregii mișcări sioniste.

În contrast, comunitățile arabe atât din Palestina cât și din afară nu au fost în stare să creeze o organizație internaționalistă puternică. În condițiile Mandatului o auto-guvernare era exclusă, paralizând astfel voința politică a unei majorități arabe la patru cincimi din totalul populației Palestinei. Perioada respectivă a fost una de creștere a naționalismului în toată lumea. Întărirea naționalismului arab și evreiesc a pus cele două forțe în conflict direct. Din acel moment nici o înțelegere dintre cele două fracțiuni nu va mai fi posibilă iar Marea Britanie va fi pusă la mijloc, fiindu-i tăiată orice posibilitate de-a mai acționa efectiv în numele Ligii Națiunilor Unite. Între timp suportul sionismului creștea atât în America cât și în Anglia. Orientul Mijlociu însă nu devenise încă o problemă arzătoare născătoare de competiție între partidele politice pentru asigurarea "votului evreiesc". America se retrăsese în izolaționism ca urmare a inflației din 1920 și apoi a anilor depresiei economice din 1930.

Pe bolta constelației politice mondiale, stelei lui David i se suprapune în 1933 svastica germană. În următorii 12 ani Adolf Hitler va juca rolul decisiv în terminarea mandatului britanic și formarea statului Israel.

✚✚✚

ANII MANDATULUI: 1923-1948
- PERIOADA HITLER -

Anul 1933. Svastica, simbolul fertilității și expansiunii, devine emblema oficială a Germaniei Național-Socialiste. În rotirea ei amețitoare, asemenea bumerangului, svastica germană pare decisă să distrugă dualitatea stelei lui David, retezând triunghiul de jos ce ațintește spre străfundurile pământului. Adolf Hitler, Cancelarul ales al Germaniei va domina evenimentele următorilor 12 ani, evenimente ce se vor dovedi decisive în formarea statului Israel. În ceea ce-i privește pe evrei, intențiile Național-Socialiste erau fără echivoc: Evreii trebuiau să părăsească Germania, și cu cât mai repede, cu atât mai bine pentru ei. Alternativa o constituia internarea în lagăre de concentrare. Aceasta convenea de minune planurilor sioniste în ceea ce privește imigrația evreilor spre Palestina și crearea unui viitor stat evreiesc.

În cartea "Eichman in Jerusalim", scriitoarea Hannah Arendt dezvăluie ciudata asociație în faza inițială a regimului hitlerist, dintre naziști și conducătorii sioniști. Astfel, Asociația Evreiască pentru Palestina a încheiat un acord secret cu autoritățile național-socialiste. Acordul consta în asistarea reciprocă în imigrația ilegală spre Palestina a evreilor din Europa cu concursul deplin al SS-ului și Gestapo-ului.

Afluxul masiv de imigranți evrei spre Palestina a deslănțuit protestul majorității indigene arabe ce a dus la greva generală de 6 luni din 1936. Guvernul britanic trimite o comisie regală de anchetă cunoscută cu numele de "Comisia Peel". Raportul oficial al Comisiei publicat în 1937, recunoaște pentru prima dată că Mandatul nu constituie o soluție adecvată pentru problema Palestiniană și recomanda formarea unui stat evreiesc și unul arab prin partiție. Convocarea unei mese rotunde la Palatul St. James din Londra, cu invitarea unor reprezentanți ai arabilor palestineieni, ai Agenției Evreiești precum și din partea guvernelor Egiptului, Israelului și Arabiei Saudite, eşuează.

În mai 1939, guvernul britanic emite Documentele Albe privind problema Palestinei. Documentele Albe arată că: "Nu constituie parte a politicii britanice transformarea Palestinei într'un Stat Evreiesc". Scopul politicii britanice îl constituie formarea unui Stat Palestinian independent în următorii zece ani în care: "Evrei și Arabi vor fi

Palestinieni după cum Englezii și Scoțienii din Marea Britanie sunt britanici".

Documentele Albe limitează imigrația evreiască în Palestina la 75.000 în următorii 5 ani după care imigrația va înceta total. Reacția evreiască a fost violentă. Marele Rabin rupe Documentele Albe în fața Congregației din Jerusalim, demonstrații au loc în timpul cărora un oficial britanic este ucis. Noua politică britanică față de Palestina publicată în Documentele Albe trebuie interpretată în contextul situației politice mondiale. Șase luni înainte de publicare, Chamberlain încheie acordul dela Munchen cu Hitler, Germania ocupa Cehoslovacia, iar Italia invadează Albania. Perspectiva unui eventual război cu Germania, având trupe angajate în Palestina, nu surâdea englezilor.

Deși Documentele Albe ale guvernului britanic au dat o lovitură grea Sionismului Mondial, evenimentele istorice următoare au pus aceste acte oficiale pe raftul uitării pentru următorii ani. Consiliul Ligii Națiunilor nu s'a întrunit niciodată spre a discuta rezultatele Comisiei Mandatului sau poziția guvernului britanic. Un an mai târziu guvernul Chamberlain cade și Winston Churchill, suporter înfocat al Sionismului, devine Prim-Ministru. Africa de Nord și părți ale Orientului Mijlociu devin teatre de operații majore ale celui de-al II-lea Război Mondial.

Deși conducătorii sioniști i-au cerut lui Churchill să denunțe și să anuleze Documentele Albe, situația în care se găsea Anglia nu i-a permis acestuia să facă pasul. Anglia avea interese majore în Sudan, Egipt, Iraq și întregul Golf Persic. Populația acestor țări lua partea arabilor palestinieni. Deasemenea, zeci și zeci de milioane de musulmani supuși Imperiului Britanic aveau profunde simpatii pro-arabe. Astfel, Documentele Albe au rămas în efect până în 1948 când Mandatul britanic în Palestina este terminat.

Deschiderea ostilităților dintre forțele Axei și cele Aliate au dus la intensificarea campaniei Sionismului Mondial în America mai ales, unde în Decembrie '42 o rezoluție semnată de 63 Senatori și 181 Congresmeni cerea președintelui Roosevelt să "reinstaureze Patria Evreiască". Programul Organizației Sioniste din Palestina consta în:

1) Crearea unui stat evreiesc suveran, stat ce va cuprinde întreaga Palestină și Transjordanul

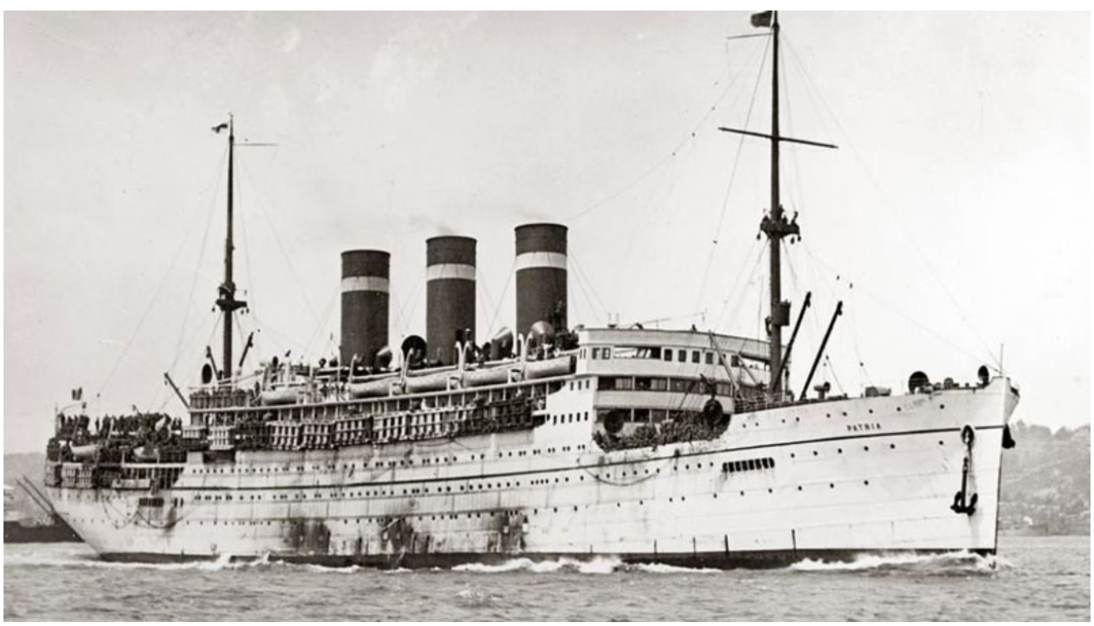
2) Transferul populației arabe din Palestina în Iraq și

3) Control evreiesc asupra întregului Orient Mijlociu în sectoarele economice de desvoltare și control.

Ultimatum-ul Germaniei Național-Socialiste dat evreilor în sensul de-a părăsi Germania ori vor face față internării în lagăre, a dus la

oferta țărilor aliate de a acorda azil refugiaților evrei. Statele Unite s'au oferit să primească 150.000 de evrei, Anglia la fel, iar celelalte tari aliate un total de 300.000. Aceste oferte subminau însă planurile Sionismului Mondial pentru care destinația refugiaților evrei trebuia să fie una singură: Palestina. Președintele Roosevelt a fost făcut să înțeleagă că pentru evreii din Europa nu există alt azil decât Palestina. Logica era simplă. Cităm din discuția președintelui Roosevelt cu un avocat din New York, Morris Ernst, un suporter al acordării de azil refugiaților evrei de către statele aliate: (Roosevelt): Mișcarea Sionistă știe că poate ridica sume imense de bani pentru Palestina spunând donatorilor: "Nu există un alt loc în lume pentru săracul evreu unde acesta să poata merge". Dar dacă ar exista un azil politic mondial pentru toți oamenii indiferent de rasă, crez ori culoare, ei n'ar mai putea ridica banii. Atunci cei care nu ar dori să dea bani ar spune: "Ce vrei să spui când afirmi că evreii nu au alt loc unde să meargă în afară de Palestina? Lumea întreagă le oferă azil".

Pentru conducerea Sionismului Mondial scopul creării unui stat evreiesc punea în umbră toate celelalte considerente umanitare. Sau după cum Președintele Agenției Evreiești, Yetzhak Greenbaum, a fost cotat ca spunând: "O vacă în Palestina este mai valoroasă decât toți evreii din Polonia".

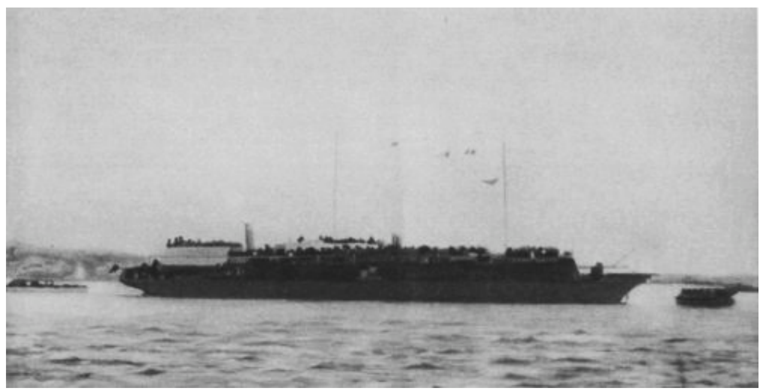
Vasul Patria

Două evenimente sângeroase ilustrează această atitudine. Unul privește încercarea de scufundare a vasului SS "Patria", la 25 Noembrie 1940, în urma unei explozii la bord. Incidentul, în urma

căruia au murit 276 de pasageri evrei, a fost atribuit englezilor. Zece ani mai târziu, adevărul a ieșit la iveală. Vasul "Patria" era destinat să transporte pe evreii emigrați ilegal în Palestina, în țările aliate. Decizia Haganah-ului (organizația conspirativă a Sioniștilor în Palestina) a fost ca vasul să fie aruncat în aer spre a arăta englezilor că evreii nu pot fi dați afară din propria lor patrie. Al doilea eveniment privește scufundarea vasului SS "Struma" în Marea Neagră în 1942, tot în urma unei explozii în care au murit 769 imigranți evrei ilegali. Agenția Evreiască a descris incidentul ca "un protest de masă și ca pe o sinucidere în masă".

După 1940, centrul de greutate al activității sioniste trece din Anglia în Statele Unite.

În Mai 1942 are loc Consiliul de Urgență al Organizației Sioniste Americane la hotelul "Biltmore" în New York. Conferința, la care au luat parte peste 600 americani în majoritate sioniști, a întocmit "Rezoluția Biltmore" care cerea următoarele: "Porțile Palestinei să fie deschise; Agenția Evreiască să fie investită cu controlul imigrației în Palestina și cu autoritatea necesară pentru desvoltarea țării inclusiv a pământului neocupat ori necultivat și ca Palestina să fie numită ca un Commonwelth evreiesc integrat în structura noii lumi democratice". Zeci și zeci de grupuri de "acțiune" au fost formate peste noapte în fiecare stat, district și oraș. Mii de scrisori și telegrame au inundat virtual Casa Albă cerând ca guvernul american să declare oficial că favorizează imigrația evreilor în Palestina. Aceasta, în contrast cu imposibilitatea părții arabe de a-și prezenta punctul de vedere. Publicul american neavizat de problemele ce au confruntat Anglia în Orientul Mijlociu în încercarea ei de a admnistra Mandatul, a răspuns favorabil la cererile sioniștilor. La acest răspuns favorabil a contribuit în cea mai mare parte imaginea creată de "cele peste 6

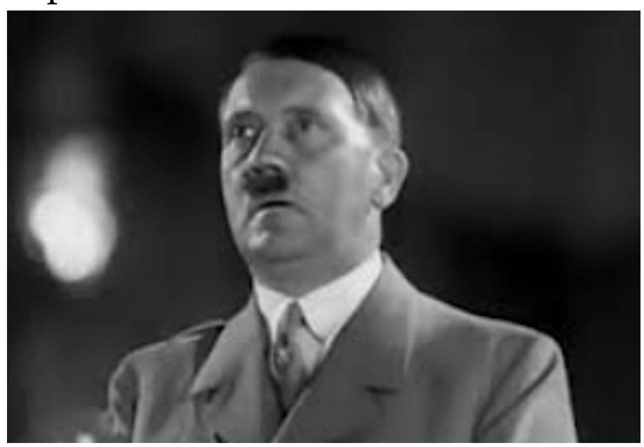

Vasul Struma

Preș. Franklin Delano Roosevelt

milioane de evrei" arşi în crematoriile naziste. În anul electoral 1944, sioniştii au introdus în ambele programe atât ale Democraţilor cât şi Republicanilor rezoluţii cerând "deschiderea... Palestinei către o imigraţie fără restricţii şi stabilirea acolo a unui "Commonwelth" liber şi democratic. Moartea lui Franklin Delano Roosevelt în Aprilie 1945, i-a găsit pe sioniști nepregătiţi. Cu Harry Truman, noul preşedinte al Americii, sarcina sioniştilor era cu mult simplificată. Între timp, cel de-al II-lea Război Mondial i-a sfârşit. Truman devine pivotul central în crearea statului Isreal. Cu venirea lui H. Truman la Preşedenţia Americii, perioada hitleriană a Mandatului Britanic se încheie. Influenţa acestei perioade asupra evenimentelor următoare este covârșitoare.

Cancelarul Germaniei, Adolf Hitler

Adolf Hitler a fost cel care a pus în mâinile Sionismului Mondial arma formidabilă a anti-semitismului, folosită apoi cu atâta eficacitate de către liderii Sioniști în efortul lor încununat de succes de creare a unui stat evreiesc în Palestina. Acești lideri au înțeles perfect de bine că eficacitatea nu se confundă nici cu morala, etica ori cu concepțiile democratice atât de des invocate de către fariseii moderni. Odată cu prăbușirea Reich-ului German, noua ordine modială preconizată la Yalta, Teheran și Postdam va continua să apropie eforturile sioniștilor.

✚✚✚

ANII MANDATULUI: 1923-1948
Terminarea Mandatului

Primăvara anului 1945. Cei doi inamici, actori principali ai tragediei cumplite ce paralizase întreaga omenire cu suflarea ei rece, părăseau scena vieții. Adolf Hitler, în spiritul nitche-ismului clasic, murea ca un soldat urmat de devotata lui soție ce-i împărtășise destinul dramatic. Theodore Roosevelt, murea în patul său, paralitic, incapacitat de mult timp și trădat de soția sa. Indiferent însă de intențiile lor reale, pentru sionismul internațional, cei doi oameni de stat au fost pavoatorii de bază a drumului ce duce la crearea statului Israel și la terminarea Mandatului Britanic. În Europa haosul complet domnea. O cortină de fier legalizată prin acordurile dela Yalta și Teheran, împărțea lumea în două sisteme, fază absolut necesară constituirii unui viitor guvern global. Harry Truman, noul președinte al St. Unite, fervent suporter al Sionismului, se pune îndată pe treabă, răspunzând la scrisoarea din 10 Martie 1945 trimisă lui Roosevelt de către conducătorul Transjordaniei, emirul Abdulah, și rămasă fără răspuns din cauza morții lui F.D.R.

Harry Truman

Truman răspunde: "...Nici o decizie privind Palestina nu va putea fi luată fără o consultație plenară cu arabii și evreii." Aceiași promisiune a fost făcută de Truman și altor lideri arabi. Între timp presiunile organizațiilor sioniste militante conduse de rabinul Abba Hillel Silver asupra administrației americane ce-și pregătea reprezentanțe pentru viitoarea conferință dela Postdam din Iulie 16-August 2, 1945, luau proporții neobișnuite.

La 24 Iulie 1945 Truman înaintează lui Churchill un memorandum în care specifica dorința St. Unite ca Anglia să ridice restricțiile din Documentele Albe asupra imigrației evreilor către Palestina.

La 31 August, Truman, într'o scrisoare adresată primului ministru britanic Attlee, cere aprobarea de urgență de către britanici ce dețineau Mandatul asupra Palestinei și emiterea a 100.000 de certificate de imigrare către Palestina. Truman indica situația refugiaților din Europa: 500.000 catolici, 100.000 protestanți și 226.000 evrei. Această scrisoare a devenit un document formidabil în mâinile sioniștilor.

Din întâmplare conținutul comunicatelor strict-secrete dintre Truman și Attlee au ajuns în posesia Senatorului din Iowa, Guy Gillete, care era un membru al Ligii Americane pentru o Palestină Liberă. Senatorul dă publicitații aceste scrisori, dezlănțuind proteste

imediate din partea conducătorilor arabi, care amenință Departamentul de Stat cu "periclitarea intereselor vitale ale St. Unite într'o lume arabă ostilă”.

Ca urmare la 29 Octombrie, ambasadorul britanic la Washington, Lordul Halifax, cere stabilirea de urgență a unui comitet comun anglo-american pentru a examina emigrația evreiască către Palestina ori alte parti. Plecând dela constatarea că "evreii din Europa în prezent se află în mult mai grele condiții decât alte victime ale persecuției", explorează posibilitatea emigrării lor în țările din care au venit. Între timp situația din Orientul Mijlociu se deteriora rapid ca urmare a luptelor dintre arabi și evrei precum și a intensificării actelor teroriste ale grupurilor Stern și Irgun, ultima condusă de către viitorul șef de stat israelian, Begin, în final, după multe tergiversări, Comitetul Comun anglo-american, format din 6 americani și 6 britanici, a fost constituit cu sarcina de a examina condițiile politice, sociale și economice din Plaestina așa cum se repercutează asupra problemei imigrației evreiești și a așezărilor lor de acolo, precum și problema evreilor europeni. Comitetul condus de către Dr. Frank Aydelatte, directorul Institutului de Studii Avansate dela Princetown, deschide lucrările în Ianuarie 1946, continuă apoi la Londra, în Egipt și alte țări din Orientul Mijlociu.

Articolul 2 al comunicatului final cerea acordarea imediată a 100.000 de certificate de imigrare unor victime ale nazismului. Deasemenea cerea abolirea restricțiilor impuse evreilor de-a achiziționa pământ în Palestina. Comunicatul stipula în continuare:

"Evreii nu vor domina asupra arabilor, iar arabii nu vor domina asupra evreilor în Palestina... Palestina este o Țară Sfântă, sacră creştinilor, evreilor și musulmanilor și tocmai pentru că este o Țară Sfântă, Palestina nu este și nici nu poate deveni vreodată o țară în care vreo rasă ori religie aparte ar putea domina..."

Recomandarea 3 intitulată "Principiile Guvernământului: Nici stat arab, nici stat evreiesc." Mai stipula ca guvernului Palestinei să-i fie acordate garanții internaționale pentru prezervarea credințelor creștină, musulmană și iudaică. Garanții acordate de Națiunile Unite cu Anglia drept autoritate administrativă. Anglia refuză să fie singura responsabilă ca autoritate administrativă și cere participarea St. Unite, dar,... fără răspuns. Încă un Raport aspura Palestinei rămas literă moartă.

La începutul anului 1947 un ultim efort făcut de britanici în încercarea lor de a-i împăca atât pe arabi cât și pe evrei, recomanda o imigrare a evreilor în Palestina la o rată de 4.000 de evrei pe lună timp de doi ani. Recomandarea a fost denunțată de către Sioniști și ca atare abandonată. La fel o recomandare (H.R.2910) introdusă de către Congresmenul William G. Straton în 1947 de a admite 400.000 de persoane fără țară (refugiați) în America. Audierea H.R.2910 a durat 11 zile și aproape 200 de pagini testimoniale au fost strânse, dintre care numai 11 ale organizațiilor evreiești. Încă odată sioniștii au sacrificat interesul fraților și rudelor lor pe altarul politicii mișcărilor seculare. Între timp, în Europa, organizațiile clandestine sioniste bine finanțate organizau transportul evreilor către Plaestina. În Orientul Mijlociu teroriștii organizației Irgun Zbai Leumi aruncă în aer hotelul Regele David din Ierusalim, și spânzură doi ofițeri britanici. În America britanicii sunt prezentați drept "vechile forțe coloniale împotriva cărora au luptat americanii revoluționari", iar mogulul Ben Hecht de la Hollywood declara: "De fiecare dată când folosiți armele împotriva englezilor trădători ai patriei voastre, evreii din America au o mică sărbătoare în inima lor." În final, Anglia obosită de război și recunoscând rolul dominant al Americii de după cel de-al II-lea război mondial, conclude că nu mai poate duce povara administrării mandatului în Palestina. Ca atare, la 2 Aprilie 1947, Anglia cere ca problema să fie inclusă pe agenda următoarei sesiuni a Națiunilor Unite și constituirea unui comitet special de studiu al unui viitor guvernământ al Palestinei.

Hotelul "Regele David" după atacul terorist

La sfârșitul lui August 1947, Comitetul Special al Naţiunilor Unite asupra Palestinei recomanda Adunării Generale terminarea mandatului Britanic și studiul a două propuneri: una de separare î într'un stat evreiesc și unul arab cu acordarea unui statut special garantat de Naţiunile Unite Ierusalimului și altor locuri sfinte; a doua propunere, de formare a unui Stat Federal.

Propunerile Comitetului Special (UNSCOP) au fost dezbătute îndelungat mai ales că guvernul britanic a anunțat că-și va retrage

trupele la 1 August 1948. Mai târziu britanicii au declarat că ei "își termină Mandatul la 15 Mai 1948." Bineînțeles că Sionismul presa aprobarea primei propuneri: cea a separației în două state. În final, Comitetul ad-hoc a adoptat propunerea de partiționare ce transfera responsabilitatea acestei operații Consiliului de Securitate. Planul de partiționare a fost aprobat la 29 Nov. 1947 cu 33 de voturi pentru, 13 contra și 10 abțineri. Anglia s'a abținut de la vot.

Discuții "preliminare", bacșișuri grase precum și amenințări directe au asigurat succesul adoptării planului de partiționare a Palestinei. Între timp în Orientul Apropiat haosul substituise liniștea milenară a acestei regiuni unde actele teroriste ale organizațiilor extremiste Irgun Zvai Leumi, Stern și Haganah au culminat cu masacrul din 9 Aprilie 1948 a 254 de săteni din Deir Yassin, în majoritate femei, copii și bătrâni. Cei câțiva supraviețuitori descriu scene de groază ca: "Un bărbat trage un glonte în cap femeii mele Salhiyeh care era gravidă de 9 luni. Apoi îi taie stomacul cu un cuțit de bucătărie." Majoritatea bărbaților din acel sat erau plecați la muncă în Ierusalim. Două zile după aceea, teroriștii din Irgun nu au dat voie nimănui să intre în sat spunând că un arab a fost ucis. În fine, Crucea Roșie Internațională efectuează o anchetă și găsește 254 de cadavre, 145 femei dintre care 35 gravide. Reprezentantul elvețian al Crucii Roșii Internaționale, Jaques de Reynier, devine fără voia lui martorul unei scene în care o tânără teroristă din Irgun înjunghie cu un cuțit un bătrân și o bătrână ce zăceau pe treptele unei case.

Deir Yassin: o parte din victimele înregistrate în masacrul din 9 Aprilie 1948

În zilele urmatoare masacrului, Agenția Evreiască transmite către arabii din Ierusalim următorul mesaj: "Dacă nu părăsiți casele voastre, vă așteaptă soarta celor din Deir Yassin." Între timp în America la 23 Aprilie 1948, Truman transmite prin Judecatorul General Rasenman Doctorului Weizman că, dacă Statul Evreiesc își va proclama independența imediat după terminarea Mandatului, guvernul St. Unite îl va recunoaște imediat.

Împotriva sfaturilor celor mai apropiaţi colaboratori, preş. Truman anunţa la 14 Mai 1948 că St. Unite recunosc Isrealul ca un stat Independent și aceasta în timp ce ambasadorul St. Unite la Naţiunile Unite lucra încă pentru implementarea politică iniţială de partiţionare a Palestinei sub control internaţional. A urmat asasinarea la 17 Sept. 1948 a Contelui Folke Bernadotte, nepotul regelui suedez Gustav al V-lea și a ajutorului său Col. Andre Serat de către teroriștii organizaţiei Stern în timp ce conduceau mașina în sectorul controlat de israelieni din Ierusalim.

Contele Folke Bernadotte asasinat la 17 Septembrie 1948 de teroriștii din organizația "Stern"

Unul dintre ucigaşi, Yehoshua Zettler, prieten apropiat al lui Ben Gurion explica: "L-am asasinat pe Bernadotte pentru că el reprezenta o primejdie pentru Statutul Ierusalimului, prin declaraţiile sale că Ierusalimul trebuie să rămână un oraş internaţional."

Yehoshua Zettler

La 15 Mai 1948, a doua zi după terminarea Mandatului Britanic și declararea Statului Isreal, armatele Egiptului, Iordaniei, Irakului, Libanului și Siriei intră în Palestina și odată cu acest atac o nouă fază în istoria Palestinei începe.

Un lucru însă rămâne clar: Statul israelian există deoarece Mişcarea Sionistă a vrut să existe și a reușit să convingă guvernele marilor puteri că și ele doresc să existe. La acest succes a contribuit fuziunea unică dintre Israeal și Mişcarea Sionistă Mondială într'un guvernământ super-naţional capabil să obţină suportul guvernelor mondiale în favoarea Israelului.

✚✚✚

SEMIȚII CONTRA SEMIȚILOR

Terminarea Mandatului britanic, marcat de ascensiunea stelei lui David deasupra orizontului palestinian, a avut efectul declanșării destabilizării în Orientul Mijlociu. Paradoxul constituirii Statului Israel - singurul stat din lume a cărui religie oficială este iudaismul - de către formațiile sioniste în majoritate atee, continuă sî intrige pe cercetătorii fiziologiei iudaice din întreaga lume. Cine sunt acești sioniști veniți din toate colțurile Europei și Americii, care și-au impus voința asupra semiților autohtoni – Sabra – și au declanșat războiul fratricid dintre cele două seminții din zonă, evrei și arabi? Întrebarea nu este nouă. Vasile Alecsandri, în discursul contra revizuirii art. 7 din Constituție rostit în Senatul României la 10 Oct. 1879, se întreba: "Ce sunt năvălitorii? Sunt un popor activ, inteligent, neobosit întru îndeplinirea misiunii sale... sunt cei mai exclusiviști din toți locuitorii pământului, cei mai neasimilabili cu celelalte popoare ale lumii..."

De acord, dar sunt oare acești sioniști Ashkenazi de aceiași origine semită ca și evreii Sabra ori arabii autohtoni? Arthur Koestler, scriitor evreu, în cartea sa "Al treisprezecelea trib" afirmă că majoritatea evreilor de astăzi sunt urmașii Khazarilor, un popor seminomad de origină tătară, ce s'au convertit la iudaism șapte secole după distrugerea Ierusalimului în 70 D.C. Regatul Khazarilor situat pe țărmul vestic al Marii Caspice, între Volga și Don, s'a extins curând, atingând țărmurile Mării Negre, Caspice și de Azov. Când Leon al III-lea, împăratul Bizanțului a expulzat un număr de evrei din Constantinopole, aceștia s'au stabilit în regatul Khazarilor. Un complex de împrejurări favorabile: căsătoria fiului lui Leon al III-lea, Constantin al VI-lea, cu prințesa Khazara Irina și prozelitismul monoteismului iudaic, au dus la convertirea regelui Khazarilor Bulan, în 740 D.C., la religia iudaică și odată cu el, a tuturor supușilor din regatul Khazarilor. Halevi, în poemul său filosofic Ha-Kuzari, descrie această convertire la iudaism a regelui Bulan. După Halevi, regele Khazar a fost câștigat de argumentul "Contractului Social" dintre Dumnezeu și evrei pe muntele Sinai. Astfel iudaismul este prezentat nu ca o serie de revelații mistice trăite de indivizi, ci ca o experiență de la persoana la Dumnezeu și dela Dumnezeu la persoană. Prezența vizibilă a lui Dumnezeu este pretutuindeni, cea invizibilă însă este întâlnită numai în Ierusalim, cetatea lui Dumnezeu. Corespondența datată 950 D.C. dintre regele Iosif al Khazarilor și Hasdai Ibn Shaprut,

ministrul de externe al Califului Spaniei, Abd al Rachman, detailează aceeastă convertire. Scrisorile autentice au fost publicate în 1577 spre a dovedi că evreii au o țară a lor proprie: Regatul Khazariei.

Influența Khazarilor a durat 250 de ani, până la eclipsarea de către ducele Kievului. În secolul al XIII-lea, odată cu sosirea marelui val mongol, Khazarii convertiți la iudaism și-au îndreptat fuga spre nord-vest. Cu alte cuvinte, evreii counoscuți astăzi sub numele de Ashkenazi ce populau țările baltice, Rusia, România, Polonia, Ungaria, Germania, adică Europa întâi, America mai apoi, sunt de fapt urmașii Khazarilor, de origine tătară-finică și nu semiți. A. Koestler îi numește pe Ashkenezi: cel de al XIII-lea trib. Mai pot ei deci prezenta orice critică adversă drept anti-semitism de vreme ce ei nu sunt semiți? Argumetnul lui Koestler nu este nou. Prof. Dunlop de la Universitatea Columbia, prof. Burry în Anglia și Paliak dela Universitatea din Tel Aviv, conclud cercetările cu același răspuns: numai evreii autohotoni Sabra Sephardici sunt evrei pe linia sângelui. Cele douăsprezece triburi evreiești inițiale din care 10 s'au pierdut iar celelalte două, Israel și Iudah, ce locuiau Ținutul Sfânt, locul activității mesianice a lui Iisus, fiul Tatălui și al Sfântului Duh, au devenit exilate în Babilon odată cu distrugerea Templului de către Romani.

Iosif Flavius

Din exilul Babilonian, nici măcar jumătate din aceștia nu s'au mai reîntors. Unde au dispărut însă celelalte 10 triburi? După unele afirmații din cartea "Israel, care este prețul?" publicată în 1953, arborele genealogic al lui Hitler și-ar putea avea rădăcinile în unul din cele zece triburi pierdute, în timp ce un Weizman, Golda Meir, Ben-Gurion, Begin ori alți mulți Ashkenezi ca urmași ai Khazarilor convertiți la iudaism, n'au nici o legătură antropologică cu evreii. Adică mulți Creştini, din punct de vedere antropologic, au mai mult sânge evreiesc în vine decât mulți dintre vecinii lor evrei. Regina Victoria a Angliei aparţinea unei societăţi israeliene ce-şi susținea originea în triburile pierdute. Confuzia deriva din amalgamarea noţiunilor de iudaism, evreism şi sionism.

Termenul de iudaism a fost pentru prima oară introdus de către Iosif Flaviu, scriitor şi istoric roman de origine evreiască, în cartea sa

"Istoria războiului evreiesc" apărută în şapte volume. Iudaismul reprezintă o colecţie unitară de credinţe, legi morale, practici religioase şi instituţii ceremoniale, înzestrat cu o mare forţă de prozelitism înainte de apariţia Creştinismului. În faza iniţială o mulţime de indivizi, aparţinând diferitelor naţiuni şi rase s'au convertit la iudaism. Cu alte cuvinte lumea iudaică de astăzi constituie un amestec al mai multor rase. Pentru a apăra acest conglomerat numit iudaism de pericolul crescând al defecţiunilor, convertirilor şi a căsătoriilor mixte, criza Israelului este prezentată drept criza evreimii mondiale ca şi cum ar exista un Popor Evreu ca o entitate extra-teritorială Israelului. Iudaismul este forţa unificatoare a diverselor rase ce formează astăzi lumea iudaică, după cum creştinismul este forţa unificatoare a lumii creştine ori mahomedanismul lumea musulmană, după cum din sământa lui Abraham, Hager a dat naştere lui Ishmael al arabilor.

Guvernul Statelor Unite prin Secretarul de Stat, Philips Talbat, într'o scrisoare datată Aprilie 20, 1964 către Rabinul Elmer Berger, intitulată "O scrisoare din partea unui rabin american către un ambasador arab", exprima poziţia Departamentului de Stat: "St. Unite nu recunosc o relaţie politica legală bazată pe identificarea cetăţenilor ei pe bază religioasă. Nu acceptă discriminarea pe bază religioasă dintre cetăţenii ei. Trebue să fie deci foarte clar că Departamentul de Stat nu recunoaşte conceptul *popor evreiesc* drept concept al legilor internaţionale."

Spionul Alfred Dreyfus

Procesul spionlui Alfred Dreyfus, făcut public de către Emile Zola în "J'accuse" a făcut posibilă uitarea de către sioniştii moderni a originii lor Khazare şi îmbrăţişarea anti-semitismului ca dovadă a originii lor palestiniene. Edwin S. Montegu, Secretarul de Stat britanic pentru India, într'un document datat 23 August 1917 şi intitulat "Anti-semitismul prezentului guvern" susţine:

"Afirm că nu există o naţiune evreiască. Membrii familiei mele, de exemplu, care sunt în această ţară de mai multe generaţii nu au nici o comunitate de vederi sau dorinţe cu nici o altă familie de evrei din altă ţară decât prin profesarea aceleiaşi religii. A afirma că un evreu englez

și un evreu maur ar fi din aceiași nație este echivalent cu a afirma că un creștin francez ar fi din aceiași nație - de aceiași rasă.

...Sunt și eu convins că aducerea evreilor înapoi spre a forma o națiune în țara din care au fost împrăștiați, necesită intrervenția Conducerii Divine. Și nu voi sugera niciodată că, fie Lordul Rotschild sau domnul Balfour ar fi Messiah..., neg orice asociere a Palestinei de astăzi cu evreii. Este adevărat că Palestina a jucat un rol important în istoria evreiască, dar tot așa în istoria mahomedonă sau în istoria creștină. Este adevărat că Templul a fost în Palestina, dar tot atât de adevărat că și *Cina cea de Taină* și *Crucificarea* au fost tot acolo..."

Contrar tuturor opozițiilor, forța atee socialist-naționalistă a sionismului, a făcut posibilă existența Statului Israel și odată cu el declanșarea războiului fratricid.

Războaie sângeroase, răzbunări teribile, orașe întregi eradicate, terorismul local internaționalizat, au deschis calea destabilizării din regiune: Semiții arabi în luptă fratricidă cu Semiții evrei. Iată tragedia Orientului apropiat. Tactica este mereu aceiași ca și în cazul comunizării Rusiei țariste, a războiului civil din Spania, a vinderii la Yalta și Teheran, a comunizării Asiei și Americii Latine. Și desigur mitul anti-semitismului adus de catre sioniștii nesemiți, își extinde plaga asupra lumii întregi. Anti-semitismul nu a existat niciodată în lumea arabă. În religia islamică Moise, Abraham și Iisus sunt recunoscuți drept profeți, iar unul dintre cele mai sfinte locuri ale Islamului este Stânca din Ierusalim unde Abraham urma să-l sacrifice pe Isaac. Egiptul și-a deschis întotdeauna brațele spre a primi pe frații lui, semiții evrei. A fost sionismul și formarea Statului Israel, care au distrus această relație umană.

Dar Statul Israel există de jure prin rezoluția Națiunilor Unite din 1948 și nu poate fi desființat decât prin genocid. Este o actualitate ce va avea un cuvânt greu de spus în viitoarea evoluție a războiului fratricid și a internaționalizării lui. Vor avea semiții arabi, frați cu semiții evrei, soarta indienilor americani?

Va declanșa oare viitoarea conflagrație majoră locală cel de-al III-lea război mondial? Varianta Divină cere convertirea la creștinism a israelienilor înainte de a doua venire a lui Christos pe pământ.

Vom trăi noi aceste evenimente? Timpul ne-o va spune.

✚✚✚

RĂZBOAIELE

STATULUI ISRAEL

Războaiele Statului Israel dela înființare și până în prezent:
1948 PARTEA I-A 1967

În lucrarea sa "Statul evreiesc", Herzl, părintele Sionismului, propunea Madagascarul drept viitoarea țară a evreilor de pretutindeni.

Această ideie a fost avansată de către Partidul național-socialist al lui Hitler, ca parte din platforma electorală a partidului și publicată într'un pamflet încă înainte de 1933. Germenii "soluției finale" au fost sădiți cu convingerea fermă că o eventuală reaștere a Israelului biblic ca stat evreiesc, va duce la un conflict fără de sfârșit în lumea arabă. 15 ani mai târziu, la 14 Mai 1948, statul evreiesc lua ființă pe teritoriul Israelului Biblic deschizând calea conflictului fără de sfârșit. Înainte chiar de declarația oficială a întemeierii statului Israel și imediat după rezoluția ONU de partiționare din anul 1948, teroriștii evrei din grupările Stern, Irgun și Haganah au dezlănțuit un val de atacuri armate contra arabilor, culminând cu masacrul din 9 Aprilie dela Deir Yassin în care 254 de copii, femei și bătrâni, și-au pierdut viața (vezi *Libertatea* Nr. 43 – 44). Înfrângând rezistența palestinienilor neorganizați, evreii cuceresc cartierul Katamon din Jerusalim, Ramleh, Safed și Beisan, și distrug total, ștergând de pe harta Palestinei alte 30 de sate și comunități palestiniene.

În mod semnificativ, măslinul - simbolul păcii -, devine obiectul răzbunării și mii de pomi sunt smulși din rădăcini și arși.

La 13 Mai Jaffa semnează actul de predare, iar a doua zi Statul Israel este proclamat.

Aproape imediat trupele Egiptului, Iordaniei, Siriei, Iraqului și Libanului, intră în Palestina. Din acel moment și până în zilele noastre, Orientul Mijlociu va fi zguduit de șase războaie majore cu perioadele dintre ele dedicate actelor teroriste dintre cele două seminții semite din regiune: evreii și arabii.

Lipsei de coordonare și de experiență a ducerii unui război de către arabi, i se adaugă încetarea suportului logistic din partea Angliei la 29 Mai 1948 către Legiunea Arabă, dependentă în întregime de acest suport. Aceste trupe arabe, armate inferior și de trei ori mai mici în totalitatea lor decât cele evreiești, trebuiau să străbată distanțe uriașe de câte 1000 de km. de deșert spre a se angaja în luptă.

În contrast, trupele evreiești operau de pe teritoriul îngust al Israelului străbătut de o rețea de drumuri construite de englezi,

superioare în număr şi armament, conduse de militari cu experienţa războaielor europene şi cu sprijinul lumii vestice înduioșate de Holocaustul evreiesc".

O succintă analiză a forţelor combatanţilor din războiul din 15 Mai 1948, ne este dată de către Generalul englez John Bagot Glubb, comandantul forţelor armate ale Transjordaniei:

Forțele armate arabe:

Egipt............................10.000
Legiunea Araba.............4.500
Siria...............................3.000
Liban.............................1.000
Iraq................................3.000

TOTAL.........................21.500

Forțele armate israeliene:

TOTAL.........................65.000

La 17 Septembrie 1948, mediatorul ONU asupra Palestinei, contele Folke Bernadotte, nepotul regelui Suediei Gustaz al V-lea, este asasinat împreună cu ajutorul său Colonelul Andre Pierre Serat, de către teroriștii evrei din Stern. Motivul: Contele Bernadotte proclamase intenţia sa de a acorda statutul de oraș internaţional Jerusalimului, locul de conviețuire milenară pașnică a trei religii.

Armistițiul Egipteano-Israelian a fost semnat la 24 Feb. 1949, urmat de cel Libanezo-Israelian la 22 Martie 1949, Jordano-Israelian la 30 Aprilie și de cel Siriano-Israelian la 20 Iulie 1949.

Bazele acestui armistiţiu au fost extrem de fragile, ducând în timp la deslănțuirea celorlalte războaie din zonă.

În 1950 agenţii sioniști aruncă în aer sinagoge și locuințe evreiești în Bagdad, spre a forța pe evrei să emigreze în Israel. În 1952, Gamal Abdel Nasser, noul președinte al Egiptului, deschide calea îmbunătățirii relațiilor egipteano-americane în așa măsură încât St. Unite inițiază un program de ajutorare în valoare de 50 milioane de dolari în vederea definitivării proiectului Barajului dela Asuan. Din nou, agenţi sioniști sunt trimiși de către Israel în scopul înveninării și ruperii relațiilor amicale dintre Egipt și St. Unite. Teroriștii evrei nu se dau înlături dela nimic. Bibliotecile americane din Alexandria și Cairo sunt aruncate în aer și bombe sunt plasate în cinematograful Metro-Goldwyn-Mayer și alte clădiri ocupate de către americani și englezi.

Bineînțeles, totul simulat ca o reacție anti-americană și anti-engleză a arabilor. În Decembrie, autorii israelieni ai acestor acte sunt descoperiți, arestați în timpul pătrunderii într'o instalație americană și condamnați la termene de închisoare. Presa controlată de sioniști a prezentat incidentul drept o conspirație antisemitică a președintelui Nasser.

Republica Arabă Unită naționalizează Canalul de Suez barând calea vapoarelor israeliene și întărind controlul în stâmtoarea Tiran și portul Eilat.

La 29 Octombrie 1956, în acord cu Anglia și Franța, invadează peninsula Sinai declanșând cel de al doilea război în zonă. La 31 Octombrie 1956, forțele aeriene ale Angliei și Franței bombardează aeroprturile și alte zone strategice din Egipt. Egiptul răspunde blocând Canalul de Suez prin scufundarea vaselor aflate în canal.

În aceste condiții, este meritul președintelui Eisenhower de a fi rezistat la presiunile sioniștilor. Suportat masiv de publicul american, președintele Eisenhower forțează retragerea israelienilor din teritoriile ocupate și stoparea acțiunilor militare ale Angliei și Franței, având ca rezultat restabilirea în Martie 1957, a granițelor dinainte de atac și formarea UNEF-ului ca organism al ONU de supraveghere a acestor granițe, rol asumat cu răspundere și succes până la retragerea acestui organism în 1967.

Perioada 1957-1967 a fost o perioadă de tensiune și constante acte reciproce de terorism și incidente de graniță. În 1965 și 1966 Organizația de Eliberare a Palestinei (PLO) precum și brațul ei drept Armata de Eliberare a Palestinei (PLA), atacă din ce în ce mai des pozițiile Israelului. Israelul răspunde bombardând instalațiile de apă din Siria și în toamna lui 1966, distruge total satele Samn și Jordan. Tensiunea dintre cele două seminții semite, arabi și evrei, crește, rumoarea inevitabilității unui nou război se face din ce în ce mai auzită. Decizia Israelului de a abate cursul râului Jordan în scopul fertilizării ținutului Negeve și cea de construire a reactorului nuclear dela Dimona, au constituit principalii factori de deslănțuire a războiului din 1967, cunoscut ulterior sub numele de "Războiul celor 6 zile".

Abaterea râului Jordan ducea la salinizarea teritoriilor arabe și transformarea lor în desert, iar reactorul nuclear aducea pentru prima oară spectrul Apocalipsului nuclear în zonă. În timp ce președintele Nasser declara în public că arabii nu vor declanșa un atac împotriva Israelului, şeful Serviciului Secret al Israelului, generalul Meir Amit vizitează Washingtonul la 30 Mai 1967. La 3 Iunie 1967, Cabinetul israelian întrunit în şedinţă secretă, decide atacul împotriva

arabilor. Decizia de invazie a fost luată fără îndoială după asigurările diplomaților israelieni din Washington că dacă Israelul va ataca Egiptul, St. Unite nu vor interveni și nu vor forța retragerea Israelului ca în 1956. Zarurile au fost aruncate și în dimineața zilei de 5 Iunie 1967, forțele aeriene israeliene atacă simultan toate aeroporturile egiptene făcându-le inoperabile. Din nou, o forță militară de câteva sute de mii de soldați, arme superioare și fotografiile detailate ale instalațiilor militare egiptene furnizate evreilor de către sateliții spion ai Americii, au dus la victoria relativ facilă a Israelului împotriva celor 80.000 de soldați egipteni concentrați în Sinai.

Războiul de șase zile: tancuri israeliene

Războiul s'a încheiat în 6 zile, nu înainte însă de a ilustra din nou vestitul "modus operandi semiticus", de a mușca mâna care-i hrănește.

La 7 Iunie 1967, israelienii ocupă Jerusalimul și completează cucerirea West-Bank-ului la 8 Iunie. În dimineața aceleiași zile, vasul american *Liberty* este atacat de către forțele combinate navale și aeriene israeliene, și redus în 30 de minute la o biată țintă găurită. 34 de americani aflați la bord au fost uciși, alți 75 răniți grav.

Vasul american "Liberty" după atacul deliberat al forțelor combinate israeliene

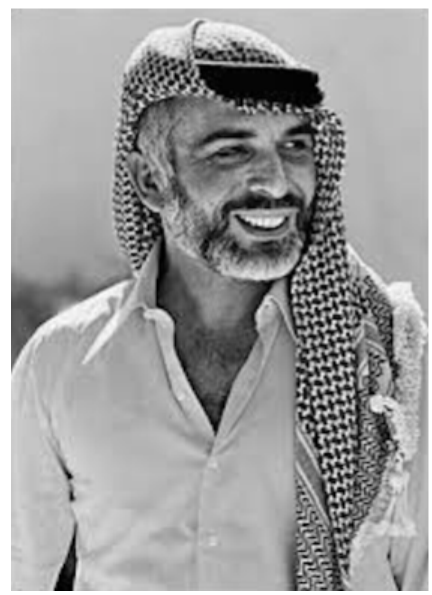
Atacul nu a încetat decât atunci când "SOS"-ul transmis a fost interceptat de către Flota a VI-a americană aflată 600 de mile nord-vest.

Alte urme ale atacului israelian

Cu mare greutate *Liberty* - escortat de către distrugătorul american Dakota - a ajuns în Malta la 14 Iunie. Scuzele israelienilor de a fi confundat vasul american cu unul egiptean inamic, este lipsit de orice bază de vreme ce premergător atacului, avioanele de recunoaștere israeliene au urmat vasul timp îndelungat, steagul american era arborat, iar numele în engleză vizibil în condiții bune de vizibilitate. Concluzia: atac deliberat asupra unui vas prieten și susținător fundamental al Israelului, era evidentă. Dacă vasul nu ar fi reușit să transmită "SOS"-ul interceptat de către flota americană, atacul ar fi reușit, nu ar mai fi existat supraviețuitori și adevărul probabil că nu ar fi ieșit la iveală niciodată.

Dar ce i-a determinat pe israelieni să riște o demascare publică a "modusului operandi semiticus"? Vasul *Liberty*, reactivat după cel de al II-lea război mondial, era un vas de spionaj american, echipat cu un sistem radio capabil de interceptare clară pe o rază de 500 de mile. Vasul mai poseda un sistem special de comunicație capabil de a transmite mesaje direct către St. Unite, prin reflectarea semnalelor radio de către Lună.

Regele Hussein al Iordaniei

Vaporul a primit misunea la 2 Iunie (deci 3 zile înainte de declanșarea invaziei israeliene), de a porni în direcția Peninsulei Sinai, unde a ajuns la 8 Iunie 1967, și a fost atacat de către israelieni. Între 5 și 8 Iunie, antenele vasului american interceptau transmisiile de maesaje atât ale arabilor cât și israelienilor. Scopul era de a asigura ca Israelul să nu depășească obiectivele planului de izolare.

La scurt timp după aceea, analiştii de pe *Liberty* descoperă că israelienii au reușit să penetreze codurile cifrate egiptene şi jordaniene. Printr'un procedeu special, aceste mesaje dintre regele Hussein şi Preşedintele Nasser erau prelucrate şi trimise înapoi fără posibilitatea detecției prelucrării, dând impresia falsă celor doi că războiul decurgea satisfăcător pentru arabi. Astfel Hussein primeşte mesajul fals că Egiptul contra-atacă în Sinai şi că cere ajutor Jordaniei sub forma unui atac asupra Hebron-ului. Rezultatul este evident: Hussein îşi retrage forțele din zona crucială desemnată a tăia Israelul în două, dar egiptenii crezând că jordanienii atacă cu succes în Hebron, contra-atacă în dimineața zilei

de 8 Iunie cu rezultate dezastruoase. În ziua de 7 Iunie 1967, Eugen Raston cheamă pe ambasadorul israelian Avraham Herman la Departamentul de Stat unde-i cere acestuia stoparea imediată a invaziei israeliene, informându-l totodată că americanii au cunoştinţă de "fabricarea" mesajelor false de către israelieni. Ca urmare, câteva ore mai târziu, la Tel Aviv vasul american este pus sub observaţie electronică. Patru ore după aceea, ordinul de scufundare este dat. La ora actuală, cazul Liberty este încă învăluit în vălul des al tăcerii conspirative internaţionale.

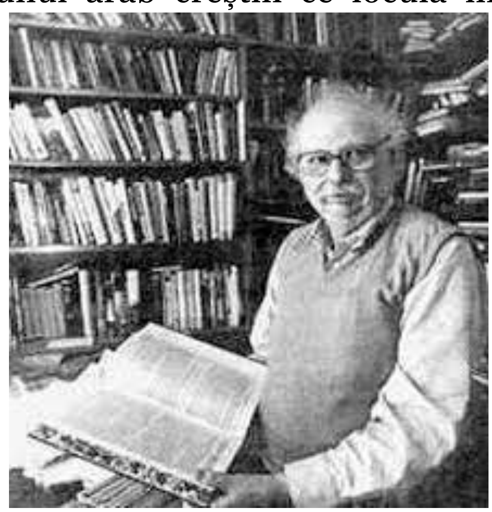
Războiul din 1967 s'a încheiat cu înfrângerea umilitoare a Egiptului, Siriei și Jordaniei. Discursul radio-televizat la 9 Iunie 1967 al președintelui Nasser, a enunţat în termeni simpli cauza înfrângerii: ascultarea sfaturilor președintelui Johnson şi ale Uniunii Sovietice de a nu ataca primul. Din acest război Israelul a ieșit victorios anexând noi teritorii şi continuând stăpânirea celor vechi, cu acordul deplin al celor două mari supraputeri: St. Unite şi Sovietele.

✚✚✚

Războaiele Statului Israel dela înființare și până în prezent:
1967 PARTEA A II-A 1973

Războiul celor 6 zile din 1967 s'a încheiat cu victoria decisivă a Israelui atât pe plan local cât și pe cel internațional. Odată cu ocuparea noilor teritorii: West Bank din zona Jordanului, Peninsula Sinai, porțiunea Gaza și înălțimile Golan din Siria, granițele Israelului s'au extins conform visurilor sioniștilor moderni. În mod special Ierusalimul de Est încorporat în zona West Bank a devenit ținta favorizată a politicii de sionizare condusă de Israel. Districtul arab Bab el-Maghraba din Ierusalim, un splendid cartier arhitectural construit câteva secole în urmă, a fost distrus complet: peste 130 de clădiri și două moschei demolate cu ajutorul buldozerelor, întreaga populație evacuată.

Teroarea cuprinde Ierusalimul arab odată cu intrarea armatei de ocupație israeliene. După mărturiile unui arab creștin ce locuia în Ierusalim, 95% din prăvăliile arabe au fost sparte și golite de mărfuri, iar populația primită cu rafale de mitralieră. Arabii din Ierusalim nefiind pregătiți pentru război datorită statutului de oraș Sfânt internațional, au pierit cu sutele. Evacuarea forțată a arabilor din teritoriile ocupate de Israel, distrugerea sistematică a satelor și orașelor arabe sunt parte din strategia sionistă decisă de-a convinge lumea întreagă de inexistența palestinienilor în Palestina ocupată de israelieni. În anul 1973 Dr. Israel Shahak descrie realitatea tragică într'un raport intitulat "Satele arabe distruse în Israel":

Dr. Israel Shahak, autorul raportului de mai jos: “Naziștii m’au făcut să-mi fie frică că sunt evreu, iar israelienii m’au făcut să-mi fie rușine că sunt evreu”.

Numele Districtului	Numărul satelor înainte de 1948	Numărul satelor distruse	Actualul număr: 1973
Ierusalim	33	29	4
Betleem	7	7	0

Hebron	16	16	0
Jaffa	23	23	0
Romleah	31	31	0
Lydda	28	28	0
Jenin	8	4	4
Tul-Karein	33	21	12
Haifa	43	35	8
Ako	52	20	32
Nazareth	26	6	20
Safad	25	68	7
Tiberios	26	23	3
Beisan	28	28	0
Gaza	46	46	0
TOTAL	475	385	90

Un total deci de 385 sate eradicate complet. Până şi cimitirele cu pietrele lor funerare n'au fost cruţate. Turiştii vor fi informaţi că "aici a fost deşert".

Fostul Ministru al Apărării Moshe Dayan vorbind în faţa studenţilor din Haifa în Martie 1969 dezvăluie adevărul: "În această ţară nu există nici un singur sat evreiesc care să nu fi fost construit pe locul unui sat arab. Satul Nahalat a luat locul satului arab Mahlaul, satul Gifat celui al lui Jifta..."

Moshe Dayan

În Noembrie 1967 Consiliul de Securitate al ONU adoptă Rezoluţia 242. În esenţă Rezoluţia 242 cere ca statele din Orientul Mijlociu: să recunoască dreptul de existenţă al fiecăruia dintre ele; să recunoască dreptul fiecăruia de a uza de căile navale publice; să lucreze pentru pace. Rezoluţia 242 deasemenea cerea: ca Israelul să se retragă din teritoriile ocupate în 1967; ca forţele internaţionale de securitate să fie plasate la frontierele de dinainte de 1967; deasemenea o rezolvare justă a problemei refugiaţilor palestinieni.

Lunga perioadă dintre 1967-1973 a fost dominată de atacurile reciproce dintre cele două familii semite: arabi şi evrei, de asasinate teroriste şi de maşinaţiuni diplomatice internaţionale. Cu câteva zile înainte de depunerea jurământului de către Richard Nixon la 20 Ianuarie 1969, avioanele israeliene bombardează Beirutul, capitala Libanului, ca răzbunare pentru un cetăţean israelian ucis în Atena de

către arabi. Vechea învățătură evreiască din Vechiul Testament "Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte" s'a transformat în "100 de ochi pentru un ochi și 100 de dinți pentru un dinte". Cu atâția ochi și dinți scoși rămâne de văzut dacă actualii combatanți semiți nu vor deveni orbi și ştribi în totalitate.

Odată venit la putere, preşedintele Nixon a continuat politica de întărire a Israelului conform celei expuse în fața B' nai B'rith-ului: "Israelul va dispune de o tehnică militară superioară statelor vecine ostile ceea ce îi va creia avantajul tehnicii contra numărului de oameni". Ca urmare, avioane de luptă de tipul Phantom-16, sunt expediate spre Israel.

În Septembie 1969 are loc o lovitura de stat în Libia pregătind calea pentru Conferința Arabă de la Rabat, denumită și "Consiliul de Război împotriva Israelului". Ca urmare Secretarul de Stat american William Rogers face publică o nouă inițiativă de pace care prevede retragerea totală a israelienilor din teritoriile arabe ocupate și un control israelian-iordanian asupra Ierusalimului în schimbul păcii arabe. În 1970 israelul devine a șasea putere nucleară alături de St. Unite, U. Sovietică, Anglia, Franța și China și singurul stat care refuză să semneze Tratatul de neproliferare nucleară. Războiul din 1967 a dat naștere unei forțe unite palestiniene PLO decisă să lupte cu orice preț și metode contra Israelului. Curând mișcarea fedainilor ce-și avea bazele în Jordania s'a pus în conflict cu regele Hussein ducând în final la confruntarea armată dintre regele Hussein sprijinit de israelieni și americani și organizația PLO sprijinită de Siria și sovietici. Dintr'o dată întreaga zonă se transformă într'un butoi cu pulbere gata să explodeze: Flota a VI-a americană din Mediterană se apropie de teatrul de operații și trupe aeropurtate americane sunt transferate din Europa în Turcia: Sirienii se retrag convinși de către sovietici, iar trupele fedainilor sunt strivite de către forțele superioare ale lui Hussein de 56.000 de oameni. Câteva zile mai târziu un plan secret de contingență militară St. Unite - Israel - Jordan este dezvăluit de către ziarul N.Y. Times.

La 28 Septembrie 1970, preşedintele Nasser al Egiptului sucombă în urma unui atac cardiac și Anwar Sadat vine la putere. Sadat cere retragerea trupelor israeliene din zona Canalului de Suez și oferă în schimb repunerea Canalului în funcțiune pentru traficul internațional.

În 1971 au loc la Washington convorbirile Nixon-Meir ce au dat naştere ipotezei că Golda Meir a obținut garanția securității Israelului din partea St. Unite, garanție ce în contrast cu alt tratat va rămâne nealterată de schimbările politice, diplomatice, militare și deasemenea nu va fi supusă ratificării legislative și aprobării publice.

Între timp frustrarea accentuată a preşedintelui Sadat în fața oscilărilor și ambiguității sovieticilor față de Egipt, culminează cu refuzul Uniunii Sovietice de a vinde Egiptului arme ofensive, ducând la expulzarea în 17 Iulie 1972 a celor peste 18.000 de "consilieri" tehnici, militari şi diplomaţi sovietici, şi ruperea relaţiilor diplomatice.

Evenimentele mondiale ale perioadei dinainte de 1973 converg spre adâncirea conflictului psihologic dintre cele două familii semite: arabi şi evrei.

Criza energetică declanșată de folosirea petrolului ca armă politică de către arabi, formarea axei Sadat - Faisal - Hussein propagând în public un interes comun al Egiptului, Arabiei Saudite și Jordaniei contra Israelului, duc la conturarea posibilității unui nou conflict armat în zonă. Vineri, 10 Octombrie 1973, serviciile de spionaj israeliene înregistrează mişcări neobişnuite de trupe arabe în zona de frontieră dar nu iau nici o măsură. A doua zi trupele arabe unite atacă pozițiile israeliene luate în totală surpriză. Acest război ce va dura 19 zile va fi cunoscut sub numele de *Yom Kyppur* după sărbătoarea evreiască din acea zi ce convenea și cu Ramadanul musulman ce celebra a 1350 aniversare de la intrarea triumfală a lui Mohamed în Mecca. Egiptenii trec Canalul de Suez și ocupă linia de fortificații israeliene Barlev, în timp ce sirienii atacă platoul Golan. Israelienii în disperare, fac apel la ajutor militar imediat din partea americanilor. Între timp, arabii comit eroarea tactică tipică stategiei sovietice de a ataca trecătorile Mitle și Gidi din Sinai, în loc de a aștepta o regrupare a forţelor. Ca urmare israelienii în urma unei bătălii motorizate opresc ofensiva egipteană, în timp ce avioane uriașe C-5 de transport americane aduc tancurile și rachetele necesare izbândei israeliene. Avioane israeliene cu fuselajul vopsit spre a ascunde steaua lui David obţin permisiunea Pentagonului de a ateriza la baza aeriană din Virginia Beach spre a se aproviziona cu muniții și piese de schimb. Sovieticii nu se lasă nici ei mai prejos și avioanele lor de transport Antonov-22 aduc arsenal militar egiptenilor. Mai târziu s'a spus că acest război a fost folosit de către Marile Puteri spre a testa eficacitatea noilor arme produse. Ajutorul militar american a făcut posibilă victoria israelienilor şi în acest război. O superioritate aeriană aproape totală face ca trupele israeliene conduse de gen. Sharon să ocupe partea vestică a canalului de Suez şi încercuirea Armatei a treia egiptene. De astă dată marile puteri în urma unor scurte consfătuiri Kosîghin-Sadat şi Kissinger-Meir, cer încetarea ostilităților.

Resoluțiile 338 si 339 din 22 Oct. și respectiv 23, adoptate de către Naţiunile Unite, cer încetarea imediată a focului și implementarea ulterioară a Resoluției 242.

Între timp sovieticii pun în alertă alte patru divizii aeropurtate și ridică prezența forțelor navale la peste 85 de vase de război. Alte două divizii motorizate sovietice din Crimeea sunt puse pe picior de război.

America răspunde trimițând în Mediterană portavionul J.F. Kennedy cu zeci de avioane de atac A-4; bombardiere B-52 sunt transferate din Guam spre St. Unite și 15.000 soldați ai diviziei aeropurtate 82 staționată în Carolina de Nord primesc ordinul de a fi gata la orele 6.00 dimineața. Comandamentul Strategic aerian având în subordine forțele nucleare de atac este alertat. O confruntare globală nucleară părea inevitabilă, când cele două supraputeri, ca urmare a unui schimb de mesaje urgente, înțeleg să se desangajeze. Ca urmare a Resoluției 340 a Consiliului de Securitate al Națiunilor Unite ce prevedea constituirea unei forțe de urgență de supaveghere, St. Unite ridică alarma impusă, urmată gradual de către URSS. Războiul din 1973 s'a încheiat cu victoria israeliană și cu o oarecare "salvare la față" a lui Sadat ce a putut declara mai târziu că de fapt el a câștigat acest război.

Un alt aspect al acestui război este faptul că transportul masiv de arme sofisticate americane: 1.000 tancuri ultramoderne M-60, un mare număr de avioane de luptă F-4 și aproape jumătate din cantitatea de rachete antitanc TOW a lăsat America fără o singură divizie total combatantă.

Tancuri de tipul M-60 (Super Sherman) în cursul operațiunilor din 1973

Armistițiul a fost încheiat la kilometrul 101 pe autostrada Suez-Cairo la 15 Noembrie 1973. Prețul plătit de israelieni: 2.517 uciși, 7.500 răniți și 9 miliarde de dolari pagube în 19 zile de luptă.

Cerneala nu se uscase încă de pe Armistițiul încheiat și avioane israeliene bombardau lagărele palestiniene din sudul Libanului, completând desigur politica de sionizare a Palestinei de către israelieni.

✚✚✚

Războaiele Statului Israel dela înființare și până în prezent: 1973 PARTEA A III-A 1986

Războiul din 1973 a costat Israelul 2.517 morţi, peste 10.000 de răniţi şi pierderi materiale imense. Cele 19 zile de luptă - durata războiului - au costat peste 9 miliarde dolari, bani proveniţi în mare parte din donaţiile generoase ale Statelor Unite către Israel. Pentru a sublinia amploarea ajutorului american este suficient să amintim doar trasportul în cateva zile a peste 1.000 de tancuri M-60 (ultimul model), echivalent cu întreaga producţie pe trei ani din depozitele americane şi vest germane către câmpurile de luptă din Orientul Mijlociu. Efectul direct al acestui război l-a constituit embargoul petrolului instituit de către statele arabe. Evreimea organizată din America determinată să distrugă din "faşe" orice tentativă de apropiere dintre Statele Unite şi arabi şi în mod special cu PLO-ul, a deslănţuit o campanie propagandistică belicoasă cu tema: "Cum poate fi organizată din punct de vedere tehnic invazia unei naţiuni aparţinând OPEC-u-lui?", sau "Cum să arunci în aer o sursă petroliferă?" Perioada 23-30 Martie 1975 caracterizată de insuccesele diplomatice ale lui Kissinger, asasinarea regelui Faisal al Arabiei Saudite precum şi anunţul lui Sadat de a deschide Canalul de Suez traficului internaţional la 5 Iunie, au avut o importanţă colosală pentru dezvoltarea ulterioară a evenimentelor din zonă. Un nou acord Israeliano-Egiptean este semnat la 23 Septembrie la Geneva de către reprezentanţii celor două naţiuni. Explicaţia uşurinţei cu care Israelul a semnat acordul poate fi găsită în previziunile pactului secret cu americanii. Termenii acestui pact prevedeau poziţia privilegiată a Israelului, poziţie echivalentă cu considerarea Israelului drept cel de-al 51-lea stat al USA. Totodată, America promitea Israelului atât asistenţă în cazul unui atac iniţiat de o altă supraputere cât şi abţinerea de la orice convorbiri cu PLO-ul.

Pentru a împăca şi capra şi varza, America oferă Israelului şi Egiptului o donaţie de 3.3 miliarde de dolari, fără a indica însă că din această sumă peste 2.7 miliarde de dolari erau destinaţi Israelului. Banii au fost folosiţi spre a cumpăra rachete de tip "Lance", bombe prevăzute cu dispozitive laser, avioane de luptă de ultimul tip F-16 precum şi noile rachete Pershing, cu o rază de acţiune de 450 de mile, capabile de-a transporta încărcături nucleare spre capitalele arabe.

În perioada Iulie 1975 - August 1977, Israelul a primit peste 4.4 miliarde de dolari în ajutor american. Între timp în Liban războiul civil lua proporţii. Preşedintele Assad al Siriei se aliază cu forţele creştine conduse de Pierre Geymayel și Camille Chamoun împotriva PLO- ului aliat cu stânga Druza.

Armata siriană distruge centrul PLO din Tel Zaitar, orașul Beirut este devastat iar președintele Sarkis preia controlul în Libanul de Sud. Nu multă lume ştie că forţele creştine ale lui Geymayel și Chamoun, sprijinite de Israel, reprezintă o mică parte a catolicilor maroniți și că majoritatea catolicilor, protestanților, ortodocșilor de rit grecesc și sirian se opuneau partiţionării Libanului.

În mijlocul acestui haos prevestitor de noi intervenţii militare, are loc între 19-20 Noembrie 1977 vizita istorică a lui Sadat la Jerusalim, urmată la 25 Decembrie 1977 de vizita lui Begin la Ismailia Subita, a celor doi "fraţi" semiţi și larg publicizată în America. Urmarea imediată a acestei "iubiri" a fost izolarea Egiptului de către PLO, Siria, Iraq, Libia, Algeria, Yemenul de Sud, Arabia Saudită, Kuweit precum și de către celelalte state arabe neutre. Este momentul în care influenţa lui Gaddafy al Libiei în lumea arabă începe să crească.

În aceste condiții are loc celebra întâlnire de la Camp David dintre Sadat, Begin și Carter. În final un acord este semnat la 26 Martie, la Washington și Israelul primește o donaţie suplimentară de 2.2 miliarde de dolari în credit militar și peste 800 de milioane de dolari pentru construcţia a două baze aeriene la Negev. Egiptul primește 1.5 milioane dolari în credit militar și 300 de milioane împrumut. Acordul de la Camp David conţine multe clauze secrete nepublicate încă la ora actuală. La 16 Ianuarie 1978, Șahul Iranului Pahlevi este alungat din ţară și locul lui este luat de către Ayatollah-ul Khomeini venit proaspăt din "exilul" său din Paris. Șahul, vechi prieten și susţinător al lumii vestice, moare ca un câine la poarta aceleiași lumi vestice ferecată cu sigiliul lui David. Situaţia din Orientul Mijlociu continuă să se deterioreze rapid. Fundamentalismul musulman militant va lua proporţii în Iranul lui Khomeini conturând viitorul conflict cu Iraqul, în timp ce războiul civil din Liban, reprezentat de conflictul dintre Sirieni și maroniţii libanezi, dintre Chamoun-işti și falangiştii lui Geymayel, dintre PLO și Israel, dintre forţele plaestiniene și protejatul israelienilor Maiorul Saad Haddad împingea ţara pe marginea prăpastiei în care avea să se prăbușească curând.

Duminică, 7 Iunie 1981, Israelul activează operaţia Babylon. 8 bombardiere de luptă escortate de 6 avioane de vânătoare F-15 atacă reactorul nuclear Tommuz 17 din Iraq și distrug complexul în valoare de 260 milioane de dolari. Motivul: într'o cameră secretă aflată când

la 40 m, âand la 5m. dedesubtul reactorului, arabii construiau o bombă atomică cu care voiau să distrugă Israelul. Că în realitate, după cum ateastă serviciile de informații americane, nu exista o asemenea cameră, asta nu mai are nici o importanță, faptul fusese consumat. Urmează asasinarea lui Sadat în Octombrie 6 de către un grup de soldați egipteni conduși de locotenentul Khalid Ahmad al Islambuli. Rămân pentru istorie frumoasele sale cuvinte: "Democrația îmi aduce mai multă suferință decât opoziția".

Noul președinte al Egiptului Hosni Mubarak continuă politica predecesorului său cu același sentiment de neîncredere față de sovietici.

Între timp israelienii anexează înălțimile Golan și încep să maseze trupe de-a lungul graniței cu Libanul. Erup o serie de violențe, culminând cu uciderea în ziua Sfântă a Paștelui a doi arabi și rănirea a alți 11 de către cetățeanul american de origine evreiască Alan Goodman ce deschide focul asupra lor în fața moscheii "Domul de Piatră" din Jerusalim. Tensiunea crește pe măsură ce data de 25 Aprilie se apropie, dată la care israelienii treabuiau să reîntoarcă Peninsula Sinai Egiptului. În Aprilie 1982, 60 de avioane de război israeliene bombardează Beirutul, violând acordul de încetare a focului din Iulie.

Sabra – Shatila, Liban: masacrul refugiaților palestinieni din cele două lagăre ordonat de Ariel Sharon unde aproape 3.000 de palestinieni și-au pierdut viața

Invazia Libanului era iminentă. Și într'adevăr la 6 Iunie 1982, forța de invazie israeliană trece frontiera Libanului inițiind un alt război denumit "Războiul lui Sharon", după numele generalului ce a generat planul original de bătaie numit "Pacea în Galileea". În esență planul prevedea alungarea PLO-ului la 40 de km în spatele frontierei de nord a Israelului în nu mai mult de 72 de ore. Războiul nu a durat 72 de ore ci luni de zile, provocând imense pierderi materiale și de vieți omenești culminând cu masacrele a mii de civili din lagărele de refugiați Sabra și Shatila. Beirutul cunoscut până în 1974 drept "Parisul Orientului Mijlociu" a fost transformat în ruine fumegânde. A fost acest genocid care a forțat pe Președintele Reagan să ordone

reîntoarcerea trupelor de Marines la Beirut pentru 18 luni conform Actului Puterii în caz de Război. Câteva luni mai târziu, 240 de soldaţi americani din forţele de Marines mureau ca urmare a unui act terorist.

Războiul lui Sharon ocupă un loc aparte în istoria războaielor contemporane datorită atât amploarei crimei contra umanităţii comise de conducătorii israelieni cât şi metodelor barbare de tratare a populaţiei civile asediate în noua Dresdă palestiniană - Beirutul. Este vorba de tăierea apei şi electricităţii de către israelieni cu evidenta consecinţă a deshidratării lente a civililor asediaţi. Comparativ, în 1947, teroristul Begin - devenit preşedinte al Israelului - a aruncat în aer clubul ofiţerilor britanici din Tel Aviv ucigând 13 persoane. Begin împreună cu "tovarăşii" lui terorişti s'au ascuns între civili, dosind armele şi grenadele lor sub paturile copiilor, în şcoli şi sinagogi. Englezii au încercuit oraşul interzicând aprovizionarea timp de 5 zile, însă nu au tăiat apa şi electricitatea.

Ariel Sharon, "măcelarul", autorul masacrelor din lagărele Sabra şi Shatila

Războiul lui Sharon s'a încheiat cu o victorie pyrrică pentru israelieni, angajaţi pe calea conflictului fără sfarşit. Perioada ce a trecut de la acel război şi până astăzi o putem cracteriza ca o escaladare a violenţei în Orientul Mijlociu cu încercarea evidentă a Israelului de a implica direct America în conflictul din zonă. Terorismul, devenit sinonim cu Gaddafy şi cu arabii palestinieni a devenit se pare o formulă eficientă de influenţare a opiniei publice în justificarea războaielor duse de israelieni în Orientul Mijlociu. La ora aceasta nori negri se adună din nou deasupra Libanului şi Siriei, prevestind viitoare tragedii umane. "Pax semitica" devine o himeră a naivilor ce uită sau nu vor să înţeleagă că planul sionismului de cucerire a întregii Palestine urmat de îngenuncherea celorlalte state arabe constituie piatra fundamentală a dominaţiei israeliene din Orientul Mijlociu. Iar războaiele Israelului nu fac altceva decât să apropie ziua dorită a reconstrucţiei Templului.

✚✚✚

STATUL ISRAEL ȘI ORGANIZAȚIA SIONISTĂ MONDIALĂ

Statul Israel creat în 1948, a constituit coroana de lauri pusă pe fruntea Sionismului Mondial, triumful realizării obiectivelor publicate de către Theodor Herzl în cartea sa intitulată "Der Judenstaat" la sfârșitul secolului al XIX-lea. Premisele fondării noului stat au fost aserțiunile că evreii din lume constituie un popor distinct cu o naționalitate distinctă și ca atare el trebuia să aibă un Stat Evreiesc spre a evita persecuția goimilor cu consecința imediată a realizării destinului moral și spiritual al "poporului ales".

Premisele astfel enunțate nu puteau decât să câștige acordul sincer al oricărei ființe umane decente. Căci, poate cineva rămâne insensibil la suferința produsă de desrădăcinarea unei nații întregi?

După cum fiecare știe, o concluzie corectă se bazează pe premise adevărate. În mod necesar deci, premisele false vor duce la concluzii incorecte.

În mod logic, astăzi la aproape 40 de ani de la înființarea noului stat evreiesc, ne-am așteptat ca Israelul să înglobeze în cadrul granițelor sale "lărgite" cel puțin două treimi din populația mondială evreiască de, să zicem, 15 milioane. În realitate Diaspora evreiască din Lumea Liberă preferă confortul lumii goimilor în locul inflației și luptei fratricide din Israelul populat aproape în exclusivitate cu "refugiați" evrei din țările comuniste. Acești Ashkenazi formează pătura conducătoare privilegiată, suprapua Sefardimilor și evreilor orientali originari din Yemen și Etiopia.

Situația este complicată de conflictul religios intern. Cheia explicației ne este dată de Rabinul Amram Blan în "Jewish Journal" din 19 Aprilie 1974: "Noi în țara Sfântă ne găsim într'o poziție nefericită atât materială cât și spirituală. Material, noi suntem incluși împotriva voinței noastre într'un stat naționalist independent etichetat evreiesc, a cărui întreagă fundație și mod de lucru este opus credinței noastre. Profeții ne-au avertizat asupra acestui fenomen două mii de ani în urmă. Statul (Israel -N.N.) se află de la constituire în stare de război și vărsare de sânge constantă... Privim înainte cu groază la viitorul prezis de profeții noștri pentu acest stat independent. Spiritual, noi suntem sub legile unor evrei lipsiți de credință..."

Privind și noi la hoasul de astăzi din Israel provocat de izbucnirea conflictului dintre evreii ortodocși (religioși) și majoritatea evreiască

ateistă, trebuie să-i dăm dreptate rabinului Blau. După ocuparea orașului Sfânt Jerusalim - loc de întâlnire a trei credințe: creștină, musulmană și iudaică - de către trupele israeliene, ateiștii sioniști s'au grăbit să introducă și acolo otrava depravării și prostituției. Evreii religioși au dat foc la reclamele cu femei nude în semn de protest față de desecrarea orașului Sfânt. Ateiștii evrei au retaliat imediat dând foc la sinagogi, și pictând svastici pe templele iudaice. Și asta într'un stat parazitar ce supraviețuiește din miliardele de dolari "donați" de America din taxele cetățenilor ei. Dar cum de este posibil ca miliarde de dolari să fie "dăruite" sub formă de "ajutor" fără ca nimeni să nu îndrăznească să ridice o obiecție în timp ce comparativ, o infimă sumă de 100 de milioane de dolari destinați luptătorilor anticomuniști din Nicaragua, este blocată de Congres în timp ce presa și televiziunea "liberă" se străduiesc să explice de ce nu trebuiesc trimiși acești bani în suportul anticomuniștilor. Răspunsul ni-l dă LEGEA STATUSULUI votată de Knesset la 24 Ianuarie 1952. Conform acestei legi, Statul Israel acționează pe de o parte ca un guvern pentru cetățenii săi din Israel, pe de altă parte ca un nucleu al unei structuri globale ce va reprezenta pe evreii din Diasporă. Documentul afirmă că statul Israel este creația întregului popor evreu și că Organizația Sionistă Mondială este însărcinată cu imigrația și cu proectele de integrare și repartizare. În contrast cu anii mandatului Britanic, relația Guvern israelian - Organizația Sionistă Mondială, este acum una de egalitate, împreună formând un guvern Supranațional. Brațul "lung" al Israelului îl constituie deci Organizația Sionistă Mondială care prevede caracterul absolut, dictatorial al conducerii organizației: "Instrucțiunile emise de orice autoritate superioară devin lege pentru autoritățile subordonate".

Orice organizație sionistă este obligată să accepte ordinele primite de sus odată cu aderarea sa la Organizația Sionistă Mondială. În acest mod simbioza Israel - Sionism devine Centrul Mișcării Sioniste Mondiale cu influență directă în toate colțurile lumii populate de evrei, în mod special în lumea Vestului Liber.

Un alt aspect al acestui guvern supranațional este relevat de către "Legea Reîntoarcerii" în Israel potrivit căreia orice evreu din Diasporă deține o cetățenie latentă în Israel, cetățenie activată odată cu simpla intrare a unui evreu din Diasporă în Israel. Această Lege pune problema dualității în cetățenie. Iudeii caută să obțină recunoașterea de către legea internațională a drepturilor de cetățenie în Israel a evreilor din Diasporă în baza aserțiunii că Poporul Evreu din Lume constituie o naționalitate cu cetățenia deja existentă, dar latentă.

Răspunsul Secretarului de Stat american Phillips Talbot în 20 Aprilie 1964 a fost: "Trebuia să fie clar că Departamentul de Stat nu recunoaște conceptul de "Popor Evreu" drept un concept al legii internaționale".

Alt aspest unic al guvernului supranațional Israel – organizația Sionistă Mondială îl constituie intenția declarată și planurile de lungi perspective de amestec și influențare a evreilor din Diaspora ce desigur sunt cetățeni ai respectivelor țări. "Principiile de bză ale noului program al Guvernului Israelian" votate în 1965-1966 ilustrează din plin aspectul descris.

Statul Israel nu a fost creat în scopul unui simplu Stat Convențional. Nu aceasta a fost intenția Sionismului Mondial și nici a mentorului său Theodor Herz. Scopul Sionismului a fost crearea Statului Israel drept centru de propagare și înglobare a tuturor evreilor din lume.

David Ben Gurion, fostul președinte al Israelului, descrie astfel relația Stat-Mișcare Sionistă. "Statul Israel nu poate interveni în viața internă a comunităților evreiești de peste hotare... Organizația Sionistă este cea capabilă de a atinge scopurile Statului Israel dincolo din hotarele sale". Deci un rol de complementaritate și determinism în atingerea scopurilor Sioniste. Aceasta constituie cheia mobilizării masive a presei și televiziunii, a finanței și forței umane în aservirea intereselor Israelului.

Iată doar câteva din activitățile Consiliului Sionist American așa cum au fost ele raportate în 1970 de către directorul Departamentului de Informații Sionist:

- Citirea zilnică a presei, a publicațiilor negrilor, protestanților și ale Bisericii Catolice, a altor reviste și a diferitelor cărți ce apar zilnic.
- Identificarea atacurilor contra Israelului ori a Mișcării Sioniste și prepararea imediată a protestului și trimiterii lui editorului în cauză.
- Prepararea pozițiilor sioniste față de problema refugiaților arabi ori față de problema antisemitismului și "recomandarea" acestor poziții comunității evreiești din zonă.
- Stimularea vizitelor spre Israel, prepararea conferințelor internaționale, accentuarea efortului de-a câștiga prieteni printre religiile de bază creştine, aranjarea de interviuri ori "mese rotunde" la televiziune cu scopul de-a prezenta un punct de vedere simpatetic față de Israel influențând astfel poziția publicului american...

Lista activităților continuă la nesfârşit.

Prezența a peste şase milioane de evrei în orasele americane, ba chiar şi in comunitățile rurale constituie forța necesară de acțiune a Organizației Sioniste Mondiale. În plan mondial deasemenea nu există

țară mai mult sau mai puțin dezvoltată fără o prezență evreiască și o conducere sionistă. Principalele cotidiene sunt fie posedate de către evrei, fie împăntate cu editori principali și directori evrei. Controlul opiniei publice este aproape total. La fel în cadrul radio-televiziunii: CBS, RCA, NBC, sunt doar câteva din stațiile ce influențează zilnic peste 200 de milioane de americani. Nu mai vorbim de casele de filme de la Hollywood ori în general aproape toate teatrele de artă din lume. Băncile și finanțele americane: Goldman, Sachs, Kuhn, Loeb & Company etc., lista este prea lungă spre a descrie tentaculele nesfârșite ale puterii economice evreiești. Și totul este controlat politic de către Organizația Sionistă Mondială - "brațul lung" al Israelului ce atinge orice evreu din orice comunitate evreiască din lume. Nu statul Israel ci guvernul supranațional Israel-Organizația Sionistă Mondială formează astăzi Statul Poporului Evreu din Lume cu Israelul ca centru al lui. Ba mai mult, Israelul nu ar fi fost creat la 18 Mai 1948 și nici nu ar fi supraveițuit după aceea fără puterea și suportul Organizației Sioniste Mondiale ca parte a guvernului supranațional amintit.

După această prezentare generală a fenomenului iudaic actual, în numerele următoare vom analiza separat activitatea celor doi parteneri ai guvernului supranațional cu scopul de a prezenta cititorilor noștri o imagine mai clară a problemelor generate de acest guvern, precum și o înțelegere mai profundă a mecanismului de acțioanre a acestui organism bicefal răspunzător pentru succesul deplin al Mișcării Sioniste în avansarea idealului secular al lui Herzl.

✚✚✚

STATUL BICEFAL AL

LUMII IUDAICE

STATUL BICEFAL AL LUMII IUDAICE:

ÎNLĂUNTRUL ISRAELULUI

Reconstrucția celui de-al III-lea Templu pe ruinele celui distrus de legiunile romane constituie, după credința iudaică, imperativul premergător "Sfârșitului Zilelor" și al Renașterii finale. Astăzi, peste cenusa celui de al II-lea Templu se înălța majestuos Moscheia Sfântă a Islamului, locul ascensiunii spre cer a lui Mahomed. Concluzia premiselor iudaice nu putea fi decât una: Pentru a face posibilă reconstucția Templului, Moscheia trebuie să dispară. Iar fanaticii organizațiilor teroriste Gush Emunin și Kahane s'au grăbit să prezinte suporterilor finalul filmului: Distrugerea Moscheiei va declanșa Jihad-ul - războiul sfânt al arabilor - contra Israelului, conflict ce se va încheia cu lichidarea inamicilor Israelului, expulzarea arabilor din Judeea și Samaria făcând posibilă reconstrucția celui de al III-lea Templu și reintroducerea sacrificiilor rituale în lăcașul sfânt conform vechilor texte Talmudice. Problema principală cu care a fost confruntat Israelul încă dela nașterea sa din 1948 a fost dată de existența unei minorități arabe de 42% cu o rată de nașteri cu mult superioară evreilor cu sumbra perspectivă ca într'o zi iudaicii să devină ei înșiși minoritate în Israel. Declarația conducătorului sionist Ben-Gurion devnit liderul Israelului la 15 Mai 1948: "Israelul este țara evreilor și numai a evreilor" a devenit leitmotivul iudeilor de ieri și astăzi iar Theodor Herzl, părintele Sionismului definitiva în Jurnalele sale strategia viitoare a Israelului: "Noi trebuie să expropriem proprietatea privată de pe teritoriile date nouă. Noi trebuie să încercăm să inducem populația arabă săracă să părăsească teritoriile noastre procurându-le de lucru în țările de tranzit în timp ce la noi acasă le vom refuza accesul la muncă". Primul pas deci: expropierea pământurilor deținute de palestinieni. În anul 1950 Legea Absentismului de pe proprietăți, declara proprietatea oricărei persoane arabe absente de la rezidența ei chiar pentru o zi, confiscată. Zeci de mii de palestinieni

Alungați de pe pământurile lor…

care s'au refugiat în timpul ostilităților în Nazareth au fost declarați absenți iar proprietățile lor trecute în posesia iudeilor.

Legea Achizițiilor de Pământ din 1953 legaliza confiscarea pământurilor arabe, compensând pe cei plecați cu o sumă derizorie la valoarea din 1950. O altă "metodă" de expropriere eficientă a fost pusă în aplicare de către Ministrul Apărării ce declara prompt drept "zone de securitate" pământurile arabe. Odată declarat "zonă de securitate", pământul respectiv nu mai putea fi cultivat de proprietarii arabi de vreme ce accesul arabilor în orice zonă de securitate era interzisă.

Devenind pământ necultivat, guvernul israelian confisca terenul și-l da în schimb în folosință iudeilor ce aveau dreptul de acces în zonele de securitate. Până în anul 1965 peste 3 milioane de acri de pământ, mai mult de 60% din pământurile arabilor israelieni au fost confiscate. Până în 1959 palestinienii nu aveau drept de lucru pe terenurile agricole. Articolul 3 din Statutul Fondului Național Iudaic declara solul drept: "proprietate inalienabilă a evreilor... ce va fi lucrat numai de către evrei".

Astfel palestinienii au fost făcuți cetățeni de categoria a doua pe pământurile pe care s'au născut și au trăit de generații.

Mai mult, în acord cu Regulamentele Apărării la Starea de urgență regimul Sionist era investit cu putere nelimitată asupra arabilor localnici.

Articolele 109 și 110: dreptul de-a intra în casa oricărei persoane la orice oră din zi și din noapte.

Articoul 119: dreptul de-a distruge o casă suspectă.

Articolul 120: dreptul de a confisca proprietatea privată.

Articolul 121: dreptul de-a expulza din țară.

Strategia părea simplă. În primul rând, proprietarul arab era înștiințat că nu are dreptul de-a mai lucra propriul său pământ. După scurt timp pământul era declarat necultivat și confiscat de către Ministerul Agriculturii conform Regulamentului 125. Odată pământul confiscat, arabilor li se "sugera" să părăsească Israelul. Miilor de palestinieni forțați să-și părăsească pământurile în 1948 li s'au adaugat în exil alte zeci de mii după sfârșitul războiului. În lunile Iunie și Iulie 1968 peste 4.000 de refugiați au fost trecuți peste râul Jordan. În August 1968 peste 400.000 de palestinieni s'au refugiat în Regatul Jordaniei. Metodele de persuasiune variau. Astfel locuitorilor din Bethleem li s'a spus că dacă nu vor pleca în decurs de câteva ore vor fi aruncați în aer împreună cu casele lor. Locuitorii au plecat. Altor săteni li s'a spus că toți cei ce vor rămâne în sat peste câteva ore vor fi uciși. Locuitorii au evacuat în grabă satul doar pentru a fi transportați cu autobuzele, ce așteptau la marginea satului ca din întâmplare, peste

râu pe malul de Est. Imediat ce locuitorii "părăseau voluntar" localitatea, unitățile de șoc intrau cu buldozerele ștergând satul de pe harta țării, precum în 1967 s'a întâmplat cu Qalqilya, Zeita, Habaleh, Deir Ghosun, Latrum, Beit Yalu și multe alte nenumărate așezări până în prezent.

Qalqilya: aspect al distrugerilor din 1967

Realitatea conturează puternic imaginea oferită lumii. Cel puțin pe hârtie arabii au drept de vot, de-a plăti taxe și în general aceleași drepturi ca și iudeii din Israel. Însă arabii israelieni nu au dreptul de a servi în armată și nici nu sunt îndreptățiți la cetățenie automată precum iudeii conform Legii Reîntoarcerii. Desigur, putem susține că după 1977 situația econmică a arabilor israelieni este mai bună decât cea a arabilor din țările vecine. Aceasta însoțită de o prolificitate surprinzătoare ridica spectrul creșterii numerice a arabilor în Israel precum și o accelerare a renașterii naționaliste în rândul lor ca urmare, într'un raport secret este propus "Planul Koenig pentru Galileia". Acest plan prvedea că: Arabii nu vor putea ocupa mai mult de 20% din locurile de muncă existente. Sudenții arabi să fie descurajați de-a mai intra în universitate fiind în schimb îndreptățiți spre profesiuni tehnice, fizice și științe naturale în scopul de a le reduce timpul de cochetare cu naționalismul; studenții arabi să obțină excursii peste hotare, îngreunându-le în schimb reîntoarcerea și posibilitatea de angajare. A urmat pentru prima oară în istoria scurtă a Statului Israel, o grevă generală a întregii populații arabe din Israel. Ziua de 30 Martie a fost declarată "Ziua Pământului", și a fost marcată de violență și sânge. Voalul secret al "democrației" sioniste a dezvăluit pentru o clipă lumii întregi adevărata tragedie dinlăuntrul statului Israel. Iar crezul sionismului este enunțat clar după cum scrie Robert Friedman, de către Yona Khoykin, posesoare a unui doctorat în fizică

la MIT, venită din Boston în Israel: "Casa în care locuesc nu este departe de cea în care a locuit Abraham. Oricine poate spune, faptul că evreii au locuit aici 2000 de ani în urmă, nu constituie un drept de a locui astăzi aici. În fond acesta este un oraş arab şi nu este moral şi etic să-i evacuezi. Ei bine, valorile vest-europene sunt r..t Mesia va veni. Va fi un Imperiu Iudaic. Evreii vor fi conducătorii spirituali ai lumii..."

Khoykin împreună cu numeroşii adepţi fanatici ai sionismului constituie trista dovadă a bigotismului ateist fondat pe premisele false ale unei interpretări vicioase a istoriei şi Bibliei. După cum afirmă un iudeu oriental: "Sionismul a pus capăt unei coexistenţe paşnice, provocând gravele disensiuni existente astăzi între Musulmani şi Evrei".

În timpul războiului civil din Liban când peste 150 de evrei libanezi au rămas ostracizaţi într'o sinagogă din Beirut, a fost Yaser Arafat şi PLO-ul condus de el, care a alergat în ajutorul evreilor aducându-le apă şi provizii şi creindu-le securitatea necesară în tot timpul desfăşurării ostilităţilor. Salim al Maghrebi, liderul comunităţii evreieşti din Beirut declara: "Evreii libanezi sunt recunoscători domnului Arafat. Nimeni nu ne-a atins vreun fir de păr... Respingem rapoartele israeliene ce afirmă că existenţa noastră ar fi în pericol. Noi nu dorim protectori din afară, pe ei israelienii ori alţii... Vrem să trăim ca libanezi, aşa cum ne-am simţit dintotdeauna".

Spre deosebire de evreii din afara Israelului, noile generaţii israeliene nu iubesc sionismul şi sunt desgustate de evreii din afara graniţelor Israelului. Ei trăiesc zi de zi insecuritatea politică şi militară a Israelului, inflaţia crescândă a ţării şi ostilitatea lumii create în mare parte de sionism. Mulţi tineri părăsesc Israelul îngroşând coloana de peste 2.000 de şoferi de taxi evrei din New York.

Lumea întreagă confruntată zilnic cu situaţia explosivă creată în Orientul Mijlociu de sionism şi "forţată" să întreţină un stat parazitar în sensul unui consum exagerat faţă de o producţie anemică, pe considerentul iluzoriu al menţinerii unui aliat anticomunist, îşi pune din ce în ce mai des întrebarea: A fost oare nevoie de crearea unui Stat al "Poporului evreu" în forma şi organizarea actuală? Când reprezentanţii a peste 33 de naţiuni au recomandat în 1947 crearea Israelului, ei au fost animaţi de considerente umanitare. Ba mai mult, ONU-ul a creat baza unui stat binaţional Arab-Israelian ce urma să coexiste într'o uniune economică cu un Stat Palestinian arab iar oraşul Sfânt Jerusalim urma să rămână sub control internaţional.

Nimeni n'ar fi votat pentru crearea unui stat cu un apetit crescut de expansiune pe seama vecinilor și cu un statut intern legiferat de rasism în forma sa pură.

Cum de este posibil ca în ciuda tuturor acestor "arhicunoscute puncte de vedere", în ciuda votului aproape unanim al Comunității Internaționale de a cota "Sionismul" cu "Rasismul", în ciuda războaielor continue și a suferințelor indescriptibile din Orientul Mijlociu, cum de este posibil ca presa mondială să rămână mută iar "ajutorul" american să se ridice la peste 4 miliarde de dolari pe an, unic în amploare către o singură țară străină?

Noi credem că răspunsul îl vom găsi în activitatea și influența brațului extern al Statului Israel și așa numitul Comitet al Afacerilor Publice Americano-Israelian, ca instrument discret, și al mult mai sinistrei Confrerii Internaționale de tip masonic.

✚✚✚

STATUL BICEFAL AL LUMII IUDAICE: BRAȚUL EXTERN AL ISRAELULUI

~ I ~

8 Iunie 1967 - Vasul american Liberty este atacat deliberat în plină zi de către forțele aeriene și navale israeliene (vezi "Libertatea", Martie, nr. 44, 1986). Rezultatul: 34 de marinari uciși, 171 de răniți grav și vasul distrus aproape în întregime. 19 ani după atacul criminal adevărul este încă ascuns, ținut departe de cetățenii americani cărora li se servește cu lingurița versiunea falsă israeliană de accident.

1973 Yom Kippur - Israelienii suferă pierderi uriașe în mateial militar, în special tancuri. La cererea lor americanii le trimit un mare număr de tancuri echipate cu tunuri de 90 mm. Israelul nu are însă proiectile de 90 mm și cere Americii muniția necesară. Pentagonul, după o cercetare minuțioasă trimite israelienilor răspunsul: "Ne pare rău dar nu avem muniția cerută... În depozitul militar din Hawai există peste 15.000 de proiectile". Și într'adevăr, Pentagonul găsește muniția în Hawai.

1972 Palm Sunday - Reverendul Francis B. Sayre, ridica, în predica sa, problema Jerusalimului: "Acum opresații devin opresori. Arabii sunt deportați și privați de patrimonul pământului și caselor lor... într'un Jerusalim care este deasemeni capitala religiei lor".

Ca urmare guvernul israelian are o întrunire de cabinet. Câteva zile mai târziu ziarul Washington Post denunța predica ținută de Rev. Sayre etichetând-o drept "gunoi".

Septembrie 1986, New York. O bombă lacrimogenă explodează în mijlocul unei săli arhipline din N.Y., în timpul spectacolului oferit de către un grup de actori sovietici. Rezultatul: O mulțime de răniți și un individ arestat de către poliție. Știrea a fost comunicată de către stația de televiziune ABC. Jewish Defense League își ia răspunderea pentru actul terorist. O știre senzațională de prima pagină (dacă ne gândim la acte mult mai mici în amploare comise de "teroriștii" antisemiți), dar refuzată să fie publicată de către marile cotidiene americane. Exemplele sunt infinite. Penetrarea Apărării Naționale, a Congresului American, controlul știrilor referitoare la Israel, intimidarea celor ce găsesc curajul necesar de-a rosti adevărul, întocmirea de liste a inamicilor Israelului constituie doar câteva procedee din vastul arsenal de care dispune Statul Bicefal al lumii iudaice prin brațul său extern AIPAC - The American-Israel Public Affairs Committee (Comitetul Afacerilor Publice Americano-Israeliene). AIPAC-ul este

doar o parte din lobby-ul Israelului, dar fără îndoială este cel mai puternic, cel mai organizat și cel mai eficient istrument de influențare a politicii externe în Washington a vreunui interes de grup. Pentru o mai bună înțelegere a funcționarii acestui instrument, structura și fiziologia guvernului american este necesară.

Toată lumea este de acord că alături de interesele naționale reprezentate de Congres și Partide există și interese particulare - interesele indivizilor. Atunci când un număr de indivizi au același interes particular, acest interes este denumit *special* deoarece exclude alte interese și este chiar împotriva lor. Din acest punct de vedere politic, importanța intereselor speciale este evidentă. Mai mulți indivizi ce împărtășesc acelaș interes special se pot organiza formând un grup de interes special ce poate activa ca atare în influențarea politicii oficiale guvernamentale. Aceste grupuri trimit reprezentanți la Washington unde sunt cunoscuți sub numele de "lobbysts" deoarece aceștia mișună în foaierele Casei Reprezentanților și Senatului pândind ocazia de a "acosta" și prezenta oficialilor Congresului problema lor.

Tacticile lobbyștilor sunt variate: În primul rând ei procură informațiile necesare și punctul de vedere al grupului de interes special asupra problemei ridicate. Lobbyștii stăpânesc în mod necesar subiectul discutat fiind de cele mai multe ori experți, capabili să explice teme complexe într'un limbaj clar și ușor de înțeles. În afară de acest aspect informațional, lobbyștii folosesc arma suportului. Ei pot promite - în forma contribuțiilor pentru campania electorală - ori retrage același suport când legislatorii nu țin cont de doleanțele lor. Oferta lobbyștilor este nelimitată, dela cine spectaculare în cele mai elegante restaurante, ori bilete la spectacole și manifestări sportive până la favorurile sexuale ale "angajatelor" în una dintre cele mai vechi profesii umane.

Lobbyștii se angajează deasemenea în campanii de publicitate și alte activități menite să influențeze un cât mai mare segment al populației americane. Grupurile cu interes special mențin accesul în guvernul american fie angajând foști politicieni ca lobbyști, fie guvernul să angajeze membrii ai grupului lor în funcții cheie de elaborare politică.

În concluzie funcția reală a grupului de interes special este de a oferi propriul punct de vedere asupra realității într'un susținut efort de a convinge pe cetățeni și politicieni de-a accepta și însuși acest punct de vedere. În acest scop, lobbyștii pot folosi orice mijloc de la informare prin argumentare până la amenințări, promisiuni, favoruri, etc. În ultimă fază lobbyștii apelează la autoritățile lor ca experți în

interpretarea interesului public, ca exponenţi ai interesului special şi ca vizionari ai viitorului politic al acelora ce intră în raza lor vizuală de influenţare.

Încercările de control asupra activităţii lobbyştilor de către Congres s'au soldat cu eşec. "The Federal Regulation of Lobbying Act" din 1946 stipula ca grupurile cu interes special să se înregistreze în Senat şi în Casa Reprezentanţilor şi să raporteze trimestrial cheltuielile făcute. În realitate până în zilele noastre puţine grupuri cu interes special se înregistrează şi, tot mai puţine, raportează cheltuielile. În acest mod majoritatea lobbyştilor rămân anonimi pentru majoritatea publicului american, cu excepţia celor ce votează în Congres. Şi iată cum în acest anonimat, parte integrantă a sistemului democratic american, braţul extern al Israelului acţionează în deplin control şi impuntiate. AIPAC-ul se sprijină pe fundaţia solidă a peste 200 de grupuri naţionale evreieşti cu peste 2 milioane de contributori financiari. B'nai B'rith, The American Jewish Committee, The Anti-Defamation League, The Jewish National Fund, The United Jewish Appeal, iată doar câteva organizaţii din vasta reţea evreiască naţională şi internaţională.

În practică AIPAC-ul funcţionează ca o structură informală a Guvernului Israelian. Deoarece membrii conducerii AIPAC-ului sunt plătiţi prin contrubuţii făcute de cetăţenii americani, ei nu sunt obligaţi să se înregistreze conform Actului de Înregistrare a Agenţilor Străini, deşi ei îndeplinesc exact funcţia de agenţi străini, ce promovează interesele unei alte ţări decât St. Unite. Nici o organizaţie evreiască nu îndrăzneşte să argumenteze public politica adoptată de Israel. Thomas A. Dine, directorul executiv al AIPAC-ului este considerat drept cea mai influentă persoană din Washington D.C. Ţinta importantă a AIPAC-ului o constituie ajutorul către străinătate, a carei legislaţie cuprinde ajutorul economic şi militar către Israel.

Fără "ajutorul" AIPAC-ului, legislaţia ajutorului către străinătate n'ar fi aprobat o creştere de 7 miliarde de dolari faţă de nivelul anului 1983.

La începutul anilor '60, ajutorul către Israel nu depăşea 100 de milioane de dolari pe an. În 1983, câteva zile mai târziu după masacrul refugiaţilor palestinieni din Sabra şi Shatila, acest ajutor a fost ridicat la 520 milioane de dolari, ca în 1984 să se ridice la peste 2 miliarde de dolari pe an, toate în "cadouri" fără cererea de returnare.

În 1983, Februarie, Secretarul de Stat Shultz numeşte un grup de persoane cu înaltă responsabilitate în Administraţia Americană, însărcinat cu întocmirea unui nou program de ajutor către străinătate. Din " întâmplare", unul dintre membrii grupului este Thomas A. Dine

care inaugurează precedentul numirii unui lobbyst însărcinat să decidă aspura totalului ajutorului către străinătate, implicit către Israel.

Influenţa lui Dine se răsfrânge şi în afara Casei Albe. Este căutat de către candidaţii la preşedenţie şi chiar de preşedinte înainte ca aceştia să declare în mod public opinii asupra politicii din Orientul Mijlociu. Majoritatea acţiunilor Congresului American ce privesc politica din Orientul Mijlociu sunt fie iniţiate, fie aprobate în prealabil de către AIPAC.

Rolul AIPAC-ului consta în suportarea politicii Israelului. AIPAC-ul comunica la telefon zilnic cu ambasada israeliană iar Dine are întâlniri cu oficialii ambasadei israeliene cel puţin o dată pe săptămână.

La întrunirile anuale ale membrilor AIPAC-ului din Washington iau parte ambasadorul israelian, oficiali ai Casei Albe şi Departamentului de Stat, Senatori şi membri ai Casei Reprezentanţilor, cum ar fi Senatorul Paul Laxalt din Nevada, Christopher Dodd din Conneticut, Robert Packwood din Washington, Robert Dole din Kansas, Daniek Inouye din Hawai, Jack Kemp din New York.... Lista este prea lungă spre a o publica în întregime.

Nu mai puţin importantă este lista "duşmanilor Israelului" ce include 21 de organizaţii şi peste 39 de indivizi ca: fostul subsecretar de Stat George W. Ball, foştii ambasadori Talcott Seelye, Andrew Killgore, John C. West, James Akins precum şi fostul Senator James Abourezk. Lista "inamicilor" se extinde şi asupra universităţilor americane şi practic asupra tuturor sectoarelor importante ale vieţii publice americane. Amploarea reţelei AIPAC-ului precum şi eficienţa controlului acestei reţele reclama înalt profesionalism şi dedicaţie cauzei sioniste. Directorul Dine a lucrat înainte în Comitetul Senatorului Edward Kennedy, apoi în Foreign Relation Committee sub Senatorul Frank Church din Idaho, şi în final ca director al Comitetului privind politica externă a Comitetului bugetar al Senatului.

AIPAC-ul are patru lobbyşti: Douglas Bloomfield, Ralph Nurnberger, Esther Kurz si Leslie Levy. Cei patru lobbyşti iau in primire Casa Reprezentantilor si Senatul, concentrându-se fiecare asupra a nu mai mult de 30 de legislatori proveniţi din cele 12 state cu o populaţie evreiască de cel puţin trei procente: New York, New Jersey, California, Massachustes, Ohio, Michigan, Pennsylvania, Maryland, Delaware, Florida şi Conneticut. Desigur nu lipsesc nici suporterii înfocaţi ai cauzei Israelului cum ar fi Congresmenii Democraţi Larry Smith din Florida şi Stephen Solarz din New York.

Lobbyştii AIPAC-ului au acces instantaneu la membrii Senatului şi Casei Reprezentantilor, menţinând chiar contacte particulare la locuinţele oficialilor administraţiei. AIPAC-ul serveşte nu numai cauza Israelului în America dar şi ambiţiile ei internaţionale, în influenţarea deciziei administraţiei americane privind ţara şi totalul ajutorului economic sau militar. Stabilirea de relaţii diplomatice dintre Zair şi Israel constituie un exemplu elocvent al rolului decisiv al AIPAC-ului.

Sperăm că această prezentare generală a influenţei Israelului prin braţul său extern AIPAC-ul, va veni în sprijinul cititorilor noştri prin înţelegerea unui fenomen extins la scară internaţională.

În numerele viitoare vom prezenta detaliile operaţionale ale AIPAC-ului în America cu rezultatele nefaste ale escaladarii violenţei din Orientul Mijlociu şi a internaţionalizării terorismului.

✚✚✚

STATUL BICEFAL AL LUMII IUDAICE: BRAŢUL EXTERN AL ISRAELULUI

~ II ~

Obsesia paranoică a comuniştilor faţă de orice potenţial oponent reclamă după cum bine ştim, activitate intensă represivă, distructivă şi genocidală. Psihoza comunistă este inerentă oricărui stat totalitar comunist, fie el România, Ungaria, Jugoslavia ori Rusia Sovietică. Supuşii acestor guverne dictatoriale comuniste cunosc, majoritatea din experienţă proprie, preţul pe care-l vor plăti în eventualitatea exteriorizării unei atitudini critice a politicii partidului.

În contrast, democraţiile occidentale au considerat şi preţuit dintotdeauna libertatea individului de a-şi exprima liber opiniile fără frică de-a fi arestat, condamnat, expulzat etc. Constituţia americană este clară asupra acestui drept garantat.

Acesta este tabloul familiar oricăruia dintre noi.

Un observator mai atent al celor două fenomene aparent diametral opuse, nu va întârzia să descopere firul comun ce le leagă. O persoană aflată fie în lagărul comunist, fie într'unul din statele Lumii Libere nu are dreptul de a-şi exprima opiniile nefavorabile asupra fenomenului iudaic în general și a politicii Statului Israel în special, fără frica de-a fi identificat drept un fascist antisemit setos de sângele jidovilor oprimaţi de goimi. Eticheta respectivă îl pune automat pe oponentul nostru în afara legii. Pentru mulţi dintre refugiaţi această revelaţie a constituit un adevărat șoc. Bietul refugiat, părăsind o lume a terorii, a aflat curând că în Lumea Liberă poţi să critici orice, dar că este preferabil să-ţi ţii gura închisă, ochii închişi şi urechile astupate atunci când este vorba despre crimele săvârşite de Israel. Se pare că un număr din ce în ce mai mare de americani, în special cei aflaţi în posturi înalte încearcă acelaşi şoc, aflând cu surpriză că preţul plătit pentru curajul de-a expune adevărul, este echivalent cu "moartea politică", adică, cu concedierea sa definitivă din viaţa politică americană. După cum am văzut din numerele anterioare ale ziarului nostru, braţul extern al Statului Israelian AIPAC-ul, acţionează cu impunitate. Televiziunea, presa şi în general majoritatea mass-mediei procedează aşa numitul dublu standard: o rapidă şi intensă expunere a activităţilor teroriste arabe și a "conspiraţiei fasciste" condusă de septuagenari ex-nazişti pe de o parte, tăcerea asupra terorismului israeilan și a conspiraţiei iudaice mondiale în forma comunismului sovietic, pe de altă parte.

Un alt sector al vieții publice aflat în "vizorul" AIPAC-ului îl constituie Biserica. Adevărul biblic asupra crucificării lui Christos de către conducătorii politici ai "poporului ales" trebuie reinterpretat conform cerinţelor oculte de narcotizare a populației înainte de apariţia finală a sclavizării totale. AIPAC-ul a găsit în Protestantism un aliat de nădejde al Israelului.

Jerry Falwell şi Pat Robertson, conducători a peste 30 de milioane de protestanți promovează ideea aşa numită "creştin-sionistă" a îndeplinirii profeției biblice de reconstituire a celui de al treilea Templu, materializată de formarea statului Israelian în 1948. Jerry Falwell conduce "Moral Majority" şi este considerat ca cel mai admirat conservator după R. Reagan. Jerry Falwell declară: "Eu nu cred că America poate supraviețui în eventualitatea întoarcerii spatelui către Israel. Dumnezeu tratează soarta națiunilor în funcție de felul în care aceste națiuni tratează Israelul". Jerry Falwell a cerut în fața Congresului mutarea ambasadei americane de la Tel-Aviv la Jerusalim. Tot Jerry Falwell declară: "Va veni ziua când niciun candidat la preşedenţia USA nu va fi ales dacă nu este în favoarea Israelului". Jerry Falwell nu este singurul. Cu ocazia unei convorbiri telefonice cu directorul AIPAC-ului, Thomas Dine, în Octombrie 1983, R. Reagan fllosofa: "Mă întorc la anticele profeții din Vechiul Testament şi mă întreb... dacă nu cumva noi suntem generația ce va trăi împlinirea lor... fără îndoială ele descriu timpurile actuale..."

În contrast Dr. Dewey Beegle aparţinând de Seminarul Teologic din Wesley susţine în cartea sa "Profeţii şi Predicții" că biblica profeție a reîntoarcerii națiunii Israelului în Palestina a fost împlinită de reîntoarcerea biblică din Babilon şi nu are nimic de-a face cu Israelul modern. Deasemeni promisiunea teritorială făcută de Dumnezeu Israelului a fost temporară şi condiţionată de însușirea şi ţinerea cu strictețe a celor 10 porunci. Israelul prin violarea permanentă a mesajului celor 10 porunci a abrogat automat "contractul" teritorial făcut cu Dumnezeu.

Dr. Beegle a aflat curând care este prețul pentru îndrăzneala sa. Nici una din casele publicitare nu a acceptat punerea manuscrisului spre publicare. Notează cititorule, aceasta nu se întâmplă în România comunistă, ci în America Liberă.

Dar cu tot sprijinul acordat de către fundamentalişti Israelului, evreii îi tratează cu suspiciune deoarece, după cum autoarea evreică Roberta Fenerlicht scria: "În istoria jidovilor când veneau fundamentaliştii, Cazacii erau nu departe în spatele lor".

Paradoxul îl constituie aderența fundamentaliştilor în suportarea planulul lui Dumnezeu ce prevede că după reîntoarcerea finală a evreilor

în Palestina va urma o creştinizare voluntară în masă a jidovilor deschizând astfel calea celei de a doua veniri a fiului lui Dumnezeu, Christos”.

Dacă prima parte a acestui plan este pe placul evreimii mondiale, fără îndoială că cea de a doua parte stă ca un spin în ochii progeniturilor celor ce au crucificat pe Iisus. Din fericire Biblia şi în special Noul Testament nu au fost declarate încă antisemitice.

În Septembrie 1981, episcopul metodist James Armstrong declara: "Dumnezeu a numit Israelul *"poporul ales"* în sensul slujirii lui. Israelul nu a primit licența de a exploata alte popoare. Dumnezeu nu are favoriţi".

Biserica - ca aliat al Israelului - constituie un cuţit cu două tăişuri pentru AIPAC şi Israel. Fără îndoială însă că la ora actuală are loc orchestrarea publică a primei părți a profeției biblice concomitent cu descurajarea și învăluirea în tăcere a celei de a doua părți privind viitoarea creştinare în masă a jidovilor.

Pentru cei ce cred în Biblie, acest lucru nu are nici o importanță. Profeția va fi îndeplinită în întregime cu sau fără voia mass-mediei controlate de sionism. Trezirea Americii a început după 1948, după foarte mulţi ani de la publicarea discursului de adio al preşedintelui Washington în care acesta expunea în mod lucid şi profetic viitorul trăit de noi astăzi.

Procesul este ireversibil.

✚✚✚

STATUL BICEFAL AL LUMII IUDAICE: asaltul contra libertăţilor academice în S.U.A.

În majoritatea ţărilor din lumea civilizată pătura conducătoare este recrutată din rândurile studenţimii ce populează universităţile şi campusurile academice. O logică elementară ne demonstrează dependenţa strictă dintre calitatea morală şi aparteneţa spirituală naţionalistă şi viitorul naţiunii respective.

Prototipul potenţialului conducător de mâine, util în avansarea planurilor conspiraţiei internaţionale, este definit de apartenenţa la valorile umanismului socialist, a internaţionalismlui şi a credinţei neclintite în rolul crucial al Israelului pentru definirea guvernului global de mâine.

Dacă din întâmplare acest candidat este un Goim, depravarea morală, afinitatea faţă de valorile contraculturii satanice precum şi ateismul mascat sau nu, constituie un plus de vreme ce Goimilor le este rezervată soarta "idioţilor utili" definiţi de Lenin.

În contrast, studentul ce aderă la valorile morale şi spiritual creştine, profesează ideile naţionaliste urmărind în primul rând binele naţiei sale ori îndrăzneşte să critice politica Israelului, este imediat atacat din toate părţile, etichetat cu infama creaţie sionistă de "antisemit" ori "fascist". De prisos să mai adăugăm că odată trecut în "cartea neagră" a conspiraţiei sioniste, candidature sa spre conducere va fi barată pentru totdeauna. Şi asta în cel mai bun caz numai în ţările occidentale, deoarece în ţările comuniste un asemenea prototip este supus exterminării fizice pentru un motiv sau altul. Mai zilele trecute, "Tip" O'Neil, preşedintele majorităţii democraţilor din Camera Reprezentanţilor declara în şedinţă deschisă: "Voi fi întotdeauna fidel politicii partidului democrat... Dar în primul rând sunt american..."

Ca o ironie a sorţii, cu aproape 40 de ani în urmă, Lucreţiu Pătrăşcanu, un Goim, "îndrăznea" să declare public: "Sunt un comunist convins, dar în primul rând sunt român". Nu peste mult timp Pătrăşcanu, unul dintre puţinii comunişti educaţi din acea vreme, plătea cu viaţa greşeala de a nu fi înţeles că, comunismul nu este altceva decât creaţia Conspiraţiei Sioniste Mondiale, ghilotina intelectualităţii goimilor, secarea tezaurului material şi reducerea populaţiei autohtone la o stare de îndobitocire animalică.

În Statele Unite ale Americii, ţara libertăţilor garantate de Constituţia Americană, universităţile şi campusurile studenţeşti joacă un rol crucial nu numai pentru viitorul Americii dar şi pentru viitorul omenirii.

Şi Israelul prin braţul său extern înţelege perfect aceasta. Ca atare "activiştii” organizaţiilor pro-israeliene folosesc frecvent tacticile vechi ale calomniei, intimidării și chiar amenințărilor cu violența cu scopul de a înhiba schimbul liber de idei atât de vital unei societăţi democratice.

În 1979 AIPAC-ul stabileşte un Program de Dezvoltare a Conducerii Politice al cărui scop este de a instrui studenţii activişti asupra modalităților de creştere a influenţei pro-israeliene în campusurile studențești.

Cifra modestă a acestor activişti, dată de conducătorul acestui program Jonathan Kessler este de cca. 5.000 de studenţi în patru ani, în 350 de campusuri de pe teritoriul celor 50 de state.

AIPAC-ul lucrează împreună cu Fundaţia B'nai B'rith Hillel. Miile de studenţi activiști din subordonarea lui Kessler sunt instruiţi în tehnica interviului și sunt angajaţi în “exerciţii de contra-propagandă” și de interpretare de roluri în scopul de a contracara argumentele anti-israeliene. Odată format acest nucleu de activiști, el ia parte la conferințele studențești și încearcă permanent să încheie alianțe cu alte grupuri studenţeşti de preferinţă ale goimilor. Alianţele odată încheite, AIPAC-ul are posibilitatea de-a infiltra propriile rezoluții și de a desemna propaganda pro-israeliană, fiind sigur că aceste rezoluții vor fi semnate fie de grupul liberal “Americanii pentru o Acțiune Democratică” (Americans for Democratic Action), fie de grupul conservator “Tinerii Americani pentru libertate” (Young Americans for Freedom).

Indicaţiile “preţioase” ale lui Kessler ne sunt foarte familiar: “Folosiţi efectiv coalițiile. Încercaţi să găsiţi indivizi și grupuri non-evreiești care să semneze scrisorile către editor, deoarece sunt mult mai effective și credibile”.

În Aprilie 1984 AIPAC-ul publică “AIPAC College Guide: Exposing the anti-Israel Campaign on Campus”. (AIPAC, Ghid universitar: Denunţarea Campaniei Anti-Israeliene în Campus).

Ghidul conţine zece “porunci”.

Numărul 8 de pildă sugerează un “mod de a răspunde” evenimentelor şi vorbitorilor pro-palestinieni. Acest mod este: “Încercaţi să preveniţi consumarea evenimentului”.

Numărul 10 descrie un “pachet creativ”. Edward Said, profesor de literatură comparată la Universitatea Columbia şi frecvent vorbitor în apărarea cauzei palestiniene descrie impactul numărului 10 asupra audienței în fața căreia a vorbit în 1983 la Universitatea din Washington: "Grupuri de activişti stăteau în fata uşii şi împărțeau manifeste în care eram descris ca un "terrorist” precum şi un amestec de

cotări ale PLO-ului şi ale mele cu "declarații” ale PLO-ului de ucidere a evreilor. Ideia era de a mă intimida pe mine şi audiența de a mai veni".

Făcând o scurtă paranteză, românii din exil sunt familiari cu telefoanele şi scrisorile anonime ce încearcă să-i prevină de-a participa la evenimente româneşti organizate chipurile de “fasciști” şi "legionari".

Încheind paranteza ne reîntoarcem în anul 1982 când AILSA – “Asociația Studenților Americani-Indieni” de la Universitatea Harvard a ținut o conferință despre drepturile populației indigene și dreptul internațional și domestic. Invitatul de onoare a fost cercetătorul misiunii PLO la Națiunile Unite, Deena Abu-Lughod. Tentativa nu reuşeşte și conform “instrucțiunilor", grupul evreiesc strânge şurubul, amenințând cu retragerea fondurilor pentru conferință, iar membrii Asociației Studenților în Drept Indieni sunt amenințați telefonic cu moartea.

În final Conferința a avut loc într’o atmosferă tensă ca urmare a confiscării unor cuțite de măcelarie aflate asupra unor “activişti" ce doreau sa ia parte la conferință.

AIPAC-ul și Anti-Defamation League al B’nai B’rith-ului păstrează dosare asupra tuturor vorbitorilor la conferințele consemnate ori proiectate în viitor.

Ziarele studențeşti se află deasemenea sub lupa AIPAC-ului.

În Februarie 1993 John D’Anna în vârstă de 22 ani, editorul publicației studențești “Arizona Daily Wildcat” apartinând de Universitatea Arizona din Tucson, semna un articol intitulat: “Măcelarul din Beirut este deasemenea un criminal de război...” D’Anna argumenta că dacă criminalul de război Klaus Barbie “Măcelarul din Lyon” (cum este denumit de presa evreiască - N.N.) va fi judecat pentru crime contra umanității, responsabilul pentru masacrarea civililor din Beirut – Ariel Sharon – Ministrul Apărării al Israelului trebuie să împărtășească aceiași soartă. Reacția a fost imediată variind în intensitatea amenințărilor și calomniilor precum și cu încercări de-a introduce un birou de revizuire (citeşte cenzură) a articolelor înainte de publicare, un fel de “second opinion” atât de des invocat de activiştii sioniști ce promovează controlul total al publicațiilor şi anhilarea schimbului liber de idei.

Ostracizarea, izolarea potențialului “inamic” al Israelului, constituie o altă armă folosită de AIPAC. Eglbal Ahmed, un american de origină pakistaneză cu două doctorate obținute la Universitatea Princetown, ca urmare a unui discurs critic la adresa politicii Israelului după războiul din 1967, descrie efectul acestei arme: “În ultimii doi ani pe care i-am petrecut la Universitatea Cornell, doar patru membri ai comunității academice de aici mi-au vorbit. Dacă mă duc să iau masa la cantina

universităţii, de obicei foarte aglomerată, mă trezesc singur la o masă de șase personae".

Lista asalturilor AIPAC-ului asupra libertăților academice este lungă.

-1977. Trei din cele mai prestigioase universităţi mici Swarthmore, Haverford şi Bryn Mawer încearcă să obţină fonduri de la o fundaţie particulară arabă pentru crearea unui program comun de studii asupra Orientului Mijlociu. Miliardarul Adnan Khashoggi acţionează ca intermediar. O campanie extraordinară atacă pe Khashoggi și acesta-și retrage oferta.

-1978. CCAS (Centrul Universitar de Studii Arabe Contemporane) dela Universitatea din Georgetown deschide în 1975 primul congres de studii din America devotat în întregime lumii moderne arabe. Deoarece fondurile cerute le-au fost refuzate, directorii noului centru au decis să ceară spriji de la guvernele arabe interesate. După cele scrise de noi, nu mai este nevoie să descriem reacţia "activiştilor" AIPAC-ului. Dar cu toate presiunile exercitate, Centrul de Studii Arabe a supravieţuit deoarece, după cum spune profesorul John Ruedy: "În America nu poţi avea un program de studii arabe într'o instituție puplică. În schimb poţi avea un program de studii evreieşti".

Odată ajunşi la acest punct, invităm pe românii din exil la un moment de reflecție onestă asupra trecutului istoric nu atât de îndepărtat de zilele noastre și la asemănările dintre "metodele" de tratare a studenţimii naţionalist-creştine românești în România anilor 1920-1938, democratică după standardele europene și studențimea pro-americană, naționalistă și nu neapărat creștină dar a goimilor. Am auzit mulți români spunând că au trebuit să vină în Vest ca să înțeleagă ce înseamnă anti-semitismul. S'ar putea ca frica mare a guvernelor comuniste de-a lâsa libera emigrare a "goimilor naţionali", coroborată cu restricţiile din ce în ce mai severe ale administraţiei americane de-ai accepta ca refugiaţi, să fie de fapt nu frica generată de un potenţial viitor inamic ori spion ci de dezvăluirea decepţiei Conspiraţiei Sioniste Mondiale, de conştientizare de către aceşti refugiaţi a faptului că Yalta europeană ca și Yalta asiatică nu constituie decât paşii Conspiraţiei Sioniste Mondiale care păstrează o distanţă respectabilă faţă de orice dependenţă evreiască.

-1983. Universitatea Villanova din Pennsylvania (catolică), înființează Institutul pentru Studii Arabe şi Islamice. Director este părintele Kail Ellis, un preot de origine libaneză. Spune părintele Ellis: "Scopul nostru este de a familiariza pe studenţi cu istoria, limba, politica și cultura lumii Islamice Arabe". Urmează ameninţarea directorului executiv George Cohen aparţinând grupului "American Professors for Peace in

the Middle East”, (grup pro-israelian) împotriva părintelui Kail Ellis, atac care încă mai continuă cu înverşunare...

Sperăm că exemplele oferite cititorilor noştri ilustrează în mod clar o parte importantă a planului sionist de cucerire globală prin infiltrarea în centrele universitare şi instituirea cenzurii asupra libetăților academice în speranța de-a impure controlul total asupra prezentei și viitoarei conduceri americane pe drumul cuceririi globale. Viziunea apocaliptică a unei lumii egale în sclavie și subordonată total unei elite altoite pe trupul suferind al omenirii, va trebui să constituie baza luării oricărei decizii politice a fiecărui român din țară ori din exil.

✚✚✚

MOSSAD

MOSSAD
(I)

Originea spionajului se pierde în negura istoriei umanităţii. Permanenţă fascinantă a activităţii umane, spionajul a fost pe rând venerat, urît, temut ori privit cu dezgust şi dispreţ în funcţie de percepţie şi de valorile morale şi etice ataşate.

Pentru unii, spionajul îşi are binecuvântarea în temele biblice (vezi cei 12 spioni trimişi de Moise să aducă informaţii din Tara Canaanului). Cinicii îl consideră a doua dintre cele mai vechi profesii umane; prima fiind cea de prostituată. În fine, unii consideră spionajul ca pe singură expresie reală a subconştientului unei naţiuni. Deşi, după cum vedem percepţiile sunt diferite, toată lumea este de acord asupra unul singur punct: Spionajul este necesar atât pentru existenţa unei naţiuni cât şi pentru o eventuală expansiune politică ori militară. Ca urmare avem diviziunea serviciilor de informaţii ale oricărei ţări din lume în spionaj politic şi militar cu prevalenţa celui politic.

CIA, KGB-ul, Mossad-ul constituie exemple de servicii de spionaj politice. Atenţia noastră se va concentra în viitoarele articole, asupra Mossad-ului, Serviciul Secret de Informaţii actual al Israelului.

Data oficială de pe “Certificatul de Naştere" al Serviciului Secret de Informaţii Israelian, părintele Mossad-ului modern, este 30 Iunie 1948. Locul naşterii: o mică sală de conferinţe, deasupra unei florării cu numărul 85 pe strada Ben Yehuda din Tel Aviv. Clădirea, ce cuprindea florăria şi o cafenea la subsol era sediul Shai-ului, una dintre cele mai secretive organizaţii evreieşti din perioada Mandatului Britanic asupra Palestinei. În acea perioadă, Palestina şi ceeace va deveni mai târziu Statul Israel, abunda în organizaţii evreieşti care de care mai secrete. Materialul uman din care aceste organizaţii secrete îşi recrutau membrii şi conducătorii era format din chintesenţa sioniştilor dedicaţi, constructorii Statului Israel, emigraţi din Rusia încă în anii dinaintea primului Război Mondial precum şi din noile generaţii născute pe solul palestinian.

Primii veniţi au adus cu ei experienţa comunistă câştigată în şcolile conspiraţiei internaţionale evreieşti ce-a reuşit în final să introducă Teroarea roşie în Rusia pravoslavnică. Evenimentul este deosebit de important pentru viitoarea desfăşurare cu succes a planurilor sioniste. Din acea clipă organizaţiile secrete evreieşti ce operau în ilegalitate pe

teritoriul Palestinei, au beneficiat de ajutorul financiar și logistic acordat de către confrații lor sioniști aflaţi la conducerea Sovietelor şi a serviciului de represiune denumit CEKA. Brutalitatea cu care au fost ucişi milioane de creştini ruşi precum și metodele necesare ascunderii realității Holocaustului Creştin constituie fundamentele unei filosofii ce va face posibilă exterminarea cu sânge rece în zilele noastre a sute de copii și femei palestiniene din lagărele de refugiaţi din Sabra și Shatila, iar lumea liberă va lua act de mascarada "procesului" din New York intentat de Ariei Sharon publicației "Time", "proces" în urma căruia cel responsabil de masacrele amintite era exhonerat. Evenimentele menționate dezvăluie o frontieră dintr'un *modus operandi* ce va constitui baza relației dintre serviciile secrete politice şi militare israeliene. Una dintre primele creaţii ale Sionismului Mondial pe teritoriul Palestinei aflat sub Mandat Britanic, o constituie Haganah-ul, organizație secretă ilegală a forței de auto-apărare a evreilor din Palestina.

Shaul Avigur

Haganah-ul era structurat pe câteva organizații secrete, fiecare cu propriul ei serviciu de informații. Serviciul propriu de spionaj al Haganah-ului, Sherut Yediot, va fi cunoscut sub numele de Shai. Misiunea lor era de-a penetra administrația britanică, de-a infiltra populația arabă din Palestina precum și de-a supraveghea organizațiile evreiești disidente. Forța de șoc a Haganah-ului era constituită dintr'o elită de militari încorporată într'o altă organizație secretă Palmach, ce-și avea propriul său aparat de spionaj a cărui principală misiune era de-a "planta" în comunitățile arabe, tineri evrei ce "pozau" drept arabi.

Celelalte două organizații secrete ale Haganah-ului, Rekhesh-ul, agenția de procurare a armamentului din afara Palestinei și Mossad le-Allyah Bet (Institutul de Imigrație "B") sunt deosebit de importante întrucât constituie fundația pe care se va ridica serviciul secret modern al Israelului.

Rekhesh-ul și Mossad-ul erau conduse de Shaul Avigur ce izbutise să coordoneze activitățile celor două organizații din apartamentele sale din Geneva și de pe Champs Elysee din Paris, creând de fapt primul serviciu secret internațional al Israelului ce încă nu luase ființă oficial.

Mossad-ul era însărcinat cu falsificarea "paşapoartelor, stabilirea de rute de infiltrare în alte ţări, organizarea de case clandestine precum și

cu asigurarea transportului maritim clandestin de armament către Palestina.

Rekhesh-ul înființa corporații sub firme false în străinătate, membrii el trăiau clandestin sub identități false în țări aflate la mari distanțe de Palestina.

Agenţii ilegali ai Mossad-ului, Rekhesh-ului şi ai secţiei arabe a Palmach-ului vor constitui osatura serviciului secret Israelian din anii 1950, 1960 şi 1970.

Dar să ne reîntoarcem acum după această prezentare succintă a structurii și paternității Mossad-ului modern la momentul naşterii progeniturii din 30 Iunie 1948. La Sediul Shai-ului din Tel Aviv se adunaseră în acea dimineață capii organizației în frunte cu colonelul Isser Be'eri. Printre cei de față erau Benjamin Gibli, şeful Shai-ului din districtul Jerusalim, Avrahan Kidron, şeful districtului de nord, Boris Guriel, şeful Departamentului Politic și Isser Harel, şeful districtului Tel Aviv ce avea în sarcină disciplinarea "disidenților" care nu voiau să recunoască autoritatea conducătorului politic al Haganah-ului, Ben Gurion, devenit Prim Ministru al Israelului.

Isser Harel

Isser Be'eri fusese însărcinat în acea dimineață din Iunie 1948 cu reorganizarea Shai-ului.

Shai-ul va fi divizat în trei departamente. Primul va fi Biroul de Spionaj Militar prescurtat A.M.A.N., ce va lucra strâns cu RAN - Departamentul de Contraspionaj. Şeful Biroului de Informații Militar (AMAN și RAN) va fi Isser Be'eri.

A doua diviziune a Shai-ului va deveni Departamentul Politic al Ministerului de Externe însărcinat cu culegerea de informații din lumea internațională. Conducerea acestui departament îi revine lui Boris Guriel.

Al treilea Departament va fi cel de Securitate - Shin Bet (Sherut Habitachan). Şeful acestui departament va fi Isser Harel. Din acest moment, Shai-ul va înceta să mai existe și noul serviciu de informații israelian modern va lua naştere.

Benjamin Gibli

Vor trebui să treacă câțiva ani dominați de intrigi, asasinate și aventuri scandaloase până când la 1 Septembrie 1951, în urma unei directive a

Prim-Ministrului Ben Gurion se autoriza constituirea unei noi agenţii de informaţii însărcinate cu conducerea operaţiilor de spionaj în străinătate. Agenţia va purta numele de Institutul Central pentru Informaţii şi Misiuni Speciale abreviat MOSSAD (în traducere Institut). Noul director va fi Reuben Shiloach, fiul unul rabin, cu un bogat palmares în acţiuni conspiraţionale sub masca unui ataşat militar al Israelului la Washington în anii '50. Minte strălucită, dar lipsit de orice capacitate organizatorică administrativă, Reuben Shlioach se va dovedi incapabil pentru funcția de șef al "unicului" Mossad născut în 1951 şi un an mai târziu îşi va da demisia.

Reuben Shiloach

La şefia Mossad-ului va urma Isser Harel sub a cărui conducere Mossad-ul va deveni unul dintre cele mai potente servicii de spionaj din lume. Secole de experienţă iudaică câştigată în climatul politic și militar din ţările în care iudeii se stabiliseră, aplicarea prealabilă a acestei experienţe pe terenul terorii Revoluţiei franceze din 1789 întâi, apoi pe terenul terorii roşii din Rusia bolşevică, sistemul rabinic dominat de Talmud precum și ultranaționalismul "Rasei Alese" combinată cu penetrarea și controlarea cercurilor de influenţare atât din Lumea Liberă cât şi lumea de după Cortina de Fier, sunt factorii ce determină fără îndoială mobilurile şi acțiunile eficiente ale Mossad-ului.

✚✚✚

M O S S A D
(II)

În prima săptămână a lunii Martie 1987, Justiția Statelor Unite a condamnat pe cetățeanul american de origine evreiască, Jonathan Jay Pollard, la închisoare pe viață pentru spionaj în favoarea Israelului. Soția sa a primit 10 ani pentru rolul ei în “afacerea” Pollard.

Cazul a fost relatat în presa americană, mai ales în faza finală când contrar înțelegerii “diplomatice” a celor două guverne (USA și Israel), Colonelul Aviem Sella, condamnat în absență de tribunalul american pentru rolul său de contact și îndrumare a lui Pollard, în loc să fie pedepsit de către guvernul israelian, a fost promovat într’o poziție importantă în cadrul Ministerului Apărării Israeliene.

Jonathan Pollard

Sentința dată lui Pollard de către Judecătorul Districtului Federal, Aubrey E. Robinson, conține mesajul indignării guvernului Statelor Unite față de ipocrizia unui guvern aliat și "prieten” ce îndrăzneşte cu neruşinare să muște mâna stăpânului ce îl hrănește.

Astăzi Israelul trăieşte momentele cele mai grele din istoria relațiilor lui internaționale. Afacerea Pollard, Afacerea Iran, condamnarea de către justiția americană a oficialilor israelieni, refuzarea acreditării diplomatice a generalului Amos Yavon de către guvernul Canadei pentru rolul său macabru în masacrele din lagărele de refugiați din Sabra și Shatilla, sunt doar câteva exemple devenite publice, a incompetenței și neglijenței de care au dat dovadă “specialiștii” din guvernul Israelian și Mossad.

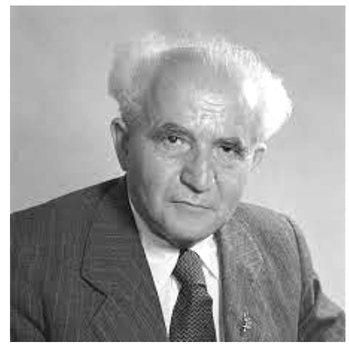
Nu poţi înțelege corect aceste fiasco-uri, fără a cunoaște starea Mossad-ului. Abia atunci cititorul va înțelege că dealungul istoriei sale de aproape 40 de ani, “gafele” Mossad-ului au fost numeroase și dacă ele au fost în parte necunoscute publicului, acest lucru s’a datorat “tăcerii” presei internaționale precum și atitudinii USA față de copilul căruia îi sunt îngăduite greşelile inerente fazei de creștere și educare.

După cum am menționat în articolul trecut, Mossad-ul a luat naștere official la 1 Septembrie 1951 în urma unei directive a prim-ministrului

David Ben Gurion care îl numește pe Reuben Shiloach director al noii agenții.

Reuben Shiloach va demisiona curând și la șefia Mossad-ului va urma Isser Be'eri. Alegerea lui Be'eri s'a dovedit a fi o greșeală.

În 1948, Decembrie, șapte luni după formarea Statului Israel, Be'eri a fost adus în fața unei curți marțiale secrete acuzat de crimă. Victima era un arab bogat pe nume Ali Kassem ce ajuta în scret Haganah-ul. În Iulie 1948, Ali Kassem dispare fără urmă pentru ca mai târziu în Septembrie, corpul său împănat cu gloanțe să fie găsit la poalele Muntelui Carmel.

David Ben-Gurion

Justificația lui Be'eri a fost scurtă: "Kassem a fost un trădător, așa că noi l-am ucis".

Profilul psihologic al noului șef al Mossad-ului este întregit de un alt scandal ce a avut loc în 1946 având ca protagonist central pe Be'eri.

În primăvara anului 1946, Palmach-ul organizează un atac submarin contra vaselor de blocadă britanice. Operația "transpiră" și este oprită în timp, iar Be'eri crede că știe cine este trădătorul: Abba Hushi, secretarul Consiliului Muncii din Haifa și prieten personal al lui Ben Gurion.

În Mai 1948 Hushi este arestat și reapare 4 luni mai târziu o epavă umană, cu toți dinții scoși, cu picioarele lezate și cu două tentative de sinucidere spre a scăpa de torturile cu apă.

Abba Hushi

Vinovăția lui Hushi părea a fi stabilită când Be'eri prezintă prim-ministrului Ben Gurion două documente datate Aprilie 1945, sustrase din arhiva poștei britanice din Haifa. Documentele indicau că Hushi a fost un informator pentru britanici. Dar în August 1948, adevărul iese la iveală. Directorul Departamentului ce avea în sarcină falsificarea de documente, declară că a întocmit documentele incriminatoare la ordinele lui Be'eri.

Iulie 1948 "adaugă" o altă crimă la acțiunile lui Be'eri.

Un tânăr ofițer al serviciului secret de informații, căpitanul Meir Toubianski a fost condamnat de către o curte marțială pentru spionaj în favoarea britanicilor și executat în zorii zilei de către soldații Palmach-ului conduși de căpitanul Goldman. Ani mai târziu, când soția lui Toubianski, Lena, exasperată de tăcerea autorităților privind dispariția

soțului ei, scrie lui Ben Gurion care deschide o investigație. Raportul final al Comisiei de Investigație: Toubianski a fost nevinovat.

La scurt timp după aceea, Be'eri este suspendat din funcție și adus în fața unei curți marțiale secrete prezidate de către Procurorul General Pinhas Rosen.

Apărarea lui Be'eri a fost tipică: "Poziția mea ca șef al Serviciului Secret, prin definiție îmi acordă dreptul de a acționa în afara legii și de-a uza de metode extra legale".

Isser Be'eri a fost găsit vinovat și concediat din postul său și 10 ani mai târziu, la 30 Ianuarie 1958, moare.

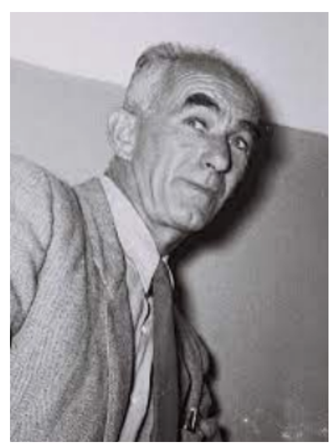

Căpitanul Meir Tobianski

Înțelegerea rolului lui Be'eri în anii '50, înseamnă înțelegerea Serviciului Secret israelian de astăzi.

Faptul că Be'eri a fost găsit vinovat s'a datorat prim-ministrului Ben Gurion, un om cu o imensă viziune politică dar redus la interese unilaterale de partid, va avea grijă ca statul israelian să considere mesajul său: "Nimeni, nu importă circumstanțele, nu este în afara legii... nici măcar atunci când legea este insuficientă. Statul este acela definit să condamne crima".

După căderea lui Be'eri, serviciile militare secrete intră în mâna lui Chaim Herzog. La scurt timp după aceea, Herzog înmânează conducerea Serviciului colonelului Benjamin Gibli care schimbă structura serviciului militar secret după modelul american şi francez. După acest sistem, șeful Serviciului Secret primeşte gradul de General și are acces direct la Şeful Statului Major. Ca de obicei, o anumită rivalitate şi fricțiune se dezvoltă între Herzog, - recte Serviciul Secret Militar - și Boris Guriel, Şeful Departamentului Politic din Ministerul de Externe. În faza inițială, Departamentul Politic avea sub control toate operaţiile speciale dinafara granițelor Israelului. Această regulă a fost modificată în 1949 când li se acordă militarilor dreptul de a opera în afara Israelului, dar sub controlul lui Boris Guriel, regulă ignorată de către Serviciul Militar Secret.

Isser Be'eri

Una din faimoasele fiasco-uri generate de amatorismul militarilor, este ilustrat de eşecul unei operații concepute magistral de către Departamentul Politic.

Un agent israelian urma să plece la Cairo în postura de "Consul General al Republicii San Salvador". Agentul urma să activeze din Cairo

“acoperit” de documente legale și cu deplină imunitate diplomatică. La scurt timp după ce planul este conceput, serviciul Militar Secret preia întreaga operație și trimite la Cairo pe un agent al său, perfect cunoscător al limbii spaniole şi familiar cu America de Sud. Având cooperarea Statului San Salvador dela care era cumpărat (la un mare preţ) paşaportul diplomatic, ofiţerul israelian descinde la Bruxelles (locul inițial de contact înainte de a călători spre Cairo), și cu un aer desinvolt pășește în Oficiul Consular Egiptean. Cafeaua şi lichiorul egiptean însoțite de o atmosferă prietenoasă, relaxează pe agentul israelian care la întrebarea colaterală și firească a Consulului egiptean, “locul de naștere?”, răspunde: “Haifa”.

Jocul se termină subit…

✚✚✚

MOSSAD
(III)

Fără îndoială că perioada 1986-1987 a fost de rău augur pentru agenții Mossad-ului. Nici nu s'au desmeticit bine după dezastrul cauzat de "afacerea" Pollard şi de revelațiile tehnicianului nuclear Vanuu, că un scandal de proporții gigantice pentru minusculul stat Israel dezvăluie lumii întregi rolul tenebros dublat de amatorism jucat de Mossad în "afacerea" Iran. Şi, colac peste pupăză, câtva timp mai târziu un agent cu capul în nori al Mossad-ului uită o servietă într'o cabină telefonică din Germania. Servieta conținea paşapoarte britanice falsificate de către Mossad în scopul utilizării lor de către asasinii israelieni pe teritoriul britanic.

Să recapitulăm gafele cele mai vizibile comise:

1) Spionaj contra Americii, aliata cea mai de nădejde a Israelului;
2) Violarea suveranității Angliei şi a altor țări pe teritoriul cărora s'au comis răpiri și asasinate;
3) Transformarea ilegală a Israelului într'un arsenal de proporții uriaşe pentru întreaga zonă a Orientului Mijlociu;
4) Folosirea de conaționali rezidenți în țările în care Mossad-ul îşi desfăşoară activitatea de spionaj.

În contextul articolelor referitoare la Mossad, ultimul punct este extrem de relevant deoarece neagă categoric aserțiunea Mossad-ului cum că nu ar folosi evrei locali în scopuri de spionaj.

În trecutul milenar ca şi în prezentul revoluției nucleare și ştiințifice, prezența comunităților evreieşti în aproape fiecare țară din lume a constituit dintotdeauna puterea şi totodată slăbiciunea oricărui serviciu de spionaj centralizat şi cu extindere suprastatală. Puterea, pentru că în țara în care comunitatea evreiască organizată se adaptează cu uşurință tuturor schimbărilor politice, nu poate exista practic nici un secret de stat necunoscut rabinatului local ce are de grijă să-l transmită de urgență "Centrului". Slăbiciune, pentru că în momentul dezvăluirii - ca în cazul "afacerii" Pollard -, țara respectivă începe să-l considere pe cetățeanul ei de origine evreiască un factor de risc pentru supraviețuirea națiunii respective şi ia de urgență măsuri variind de la "persecuțiile" şi

"pogromurile" din trecut și până la tăierea ajutorului economic de miliarde de dolari în prezent.

Dar, ce poate să facă Mossad-ul când cea mai bună sursă de informații o constituie comunitățile evreieşti locale? Tentaţia este mult prea puternică şi riscul este asumat în speranţa dictonului: "Hoţul neprins este om cinstit"...

Una din repetițiile gafelor de gen Pollard o constituie "Operația Suzana" pusă la cale de către Mossad încă din 1951 şi executată în 1954. Fundalul istoric al "Operaţiei Suzana" îl constituie deposedarea regelui Farouk al Egiptului şi preluarea puterii de către Gamal Abdul Nasser. Dacă aspectul socialist al lui Nasser le convenea israelienilor fiind ei înşişi socialişti, aspectul naţionalist arab le provoca fiori reci de-a lungul şirei spinării. Intenţia de naționalizare a Canalului de Suez de către Nasser concomitent cu angajamentele Angliei şi Franţei de a-şi retrage trupele, destabilizau balanţa puterii evreieşti din Orientul Mijlociu. Ba mai mult, atitudinea Preşedintelui St. Unite Dwight Eisenhower față de Israel se schimba pe zi ce trece. Pe atunci (ce ironie a sorţii), America trata un contract de vânzare de arme către Iraq, singura țară arabă ce nu semnase vreun armistițiu după 1948. Ba mai mult, secretarul de Stat Henru A. Byroads declara: "Vouă israelienilor vă spun că voi trebuie să vă priviți ca un stat din Orientul Mijlociu și că trebuie să vă priviți viitorul în acest context şi nu ca un Centru ori nucleu al unor grupuri răspândite pe tot globul aparţinând unei religii particulare şi cu drepturi speciale în contextul obligaţiilor către Statul Israelian".

Cu alte cuvinte, secretarul de Stat american îi sfătuia pe israelieni că pacea în zona Orientului Mijlociu depinde de "desionizarea" politicii statului lor. În exact acest moment istoric, Mossad-ul intră în acțiune și "Operaţia Suzana" ia naştere.

Obiectivul final îl constituia distrugerea relațiilor prieteneşti dintre Cairo şi lumea vestică. În vederea atingerii acestui obiectiv, vor fi folosite metode teroriste de vreme ce tatonările diplomatice au eşuat.

Ca urmare, proprietăţile americane şi engleze din Egipt ca ambasade, centre culturale și comerciale vor fi incendiate şi distruse. Ca de obicei, vina va fi aruncată asupra organizaţiilor de dreapta şi asupra frăţiilor musulmane. Securitatea egipteană va fi obligată să ia măsuri ce fără îndoială vor provoca acțiuni de retaliere. Speranţa ultimă a Mossad-ului era în izbucnirea unui război civil ce va arăta lumii forţa adevărată a clicii lui Nasser şi ca urmare Vestul îşi va schimba poziția față de Israel și Egipt, în favoarea Israelului.

Odată scenariul pus la cale, Mossad-ul îl alege ca protagonist principal pe Avraham Seidenwerg, alias Paul Frank, un fost condamnat de către un tribunal militar israelian pentru flirt şi conduită nedemnă pentru un

ofițer de armată. El urma să reactiveze şi să conducă "celulele" coloanei a cincea israeliene din Alexandria, Egipt.

Un an de zile a trecut dela acea hotărîre fatală, timp în care Seidenwerg, născut în Germania, a izbutit să-şi construiască un trecut plauzibil sub numele de Paul Frank care a servit în armata germană. În curând Paul Frank pleca la Cairo în calitate de om de afaceri al unei firme ce exportă echipament electric către Egipt. Exact în acel moment Seidenwerg primi ordinul de a se prezenta la Paris unde urma să-l întâlnească pe şeful operațiilor de la "Unitatea ultrasecretă 131", Motke Ben-Tsur.

La Paris, Paul Frank este instruit să activeze întâi "celula" din Alexandria, apoi pe cea din Cairo. În faza întâi a operației, celulele vor planta bombe incendiare în locuri publice şi la instalațiile americane şi engleze. În faza a doua, evreii locali din celulele activate vor asasina membrii marcanți al guvernului egiptean precum şi consilieri americani şi britanici. Toate instrucțiunile vor fi primite codificat prin postul de radio "Vocea Israelului".

Paul Frank se reîntoarce la Alexandria unde reușește să refacă contactul cu membrii celulei: Philip Nathanson, Victor Levy, Robert Dassa, Samuel Azar și alții. Abia acum Paul Frank încearcă primele deziluzii amare. Secretul venirii sale la Alexandria nu constituia de fapt nici un secret. Toată lumea vorbea în gura mare de sosirea «spionului» Robert (numele de acoperire dat lui Frank). Membrii "celulei" afişau un amatorism încântător în timp ce un alt membru, Meir "M", însărcinat cu construirea unei făbricuțe de explozive, fugise cu banii celulei (aproximativ 1,500 de dolari americani) și amenința cu divulgarea operației dacă nu va fi lăsat în pace.

Aparatele de transmisie Samir nu funcționau din lipsă de piese de schimb. Cu toate acestea, la 2 Iulie, Oficiul Poştal central din Alexandria ia foc ca urmare a plasării de bombe incendiare făcute de mână, în cutiile poştale de către Levy şi Nathanson. Dar presa egipteană nu scrie nimic despre acest eveniment.

Următoarele ținte ale spionilor vor fi Librăriile Serviciilor de Informații americane din Cairo și Alexandria. Micile cutii inocente de ochelari de soare ce conțineau de fapt exploziv au fost plasate la 14 Iulie lângă microfilmele librăriilor, cauzând după explozie pagube imense. De data aceasta, presa egipteană descrie pe larg atacurile teroriste din Cairo şi Alexandria.

Următorul atac urma să aibă loc asupra cinematografelor Rivoli din Cairo și Rio din Alexandria. Accidental, mica bombă incendiară aflată asupra tânărului Nathanson ce aştepta la rând să intre în cinematograful Rio, explodează. Nathanson, năucit de zgomot și flăcări este salvat de

către căpitanul de siguranță Hassan el Manadi, aflat în serviciu în jurul cinematografului. Nu i-a trebuit mult căpitanului să-şi dea seama că Nathanson este un membru al grupului terorist căutat de întreaga siguranță egipteană. Imediat, sunt interogați evreii din Cairo şi Alexandria şi în curând toți membrii celulelor evreieşti sunt arestați. Singur Paul Frank izbuteşte să scape şi la 6 August se strecoară în Israel. Presa egipteană vuia: “O bandă sionistă este arestată ca urmare a atacurilor teroriste”.

Moshe Marzouk (stânga) și Samuel Azar, spânzurați la 31 Ianuarie 1955 pentru atacurile lor teroriste din Egipt

La 31 Ianuarie 1955, Dr. Marzouk și Samuel Azar au fost spânzurați. Ceilalți membri au fost condamnați la pedepse variind de la închisoare pe viață și până la 15 ani în cazul lui Dassa.

Scandalul din 1955 de tip “Pollard” a avut repercusiuni grave asupra întreg aparatului de spionaj al Israelului, ducând la căderea premierului Lavon și la multe “căderi de capete” în rândurile Mossad-ului.

“Operațiunea Suzana” ca şi “Operațiunea Pollard” folosise ca agenți ai Mossad-ului rezidenți locali din coloana a cincea a Israelului, aflați în țările vizate.

✚✚✚

M O S S A D
(IV)

În mod firesc după căderea guvernului Levon cauzat de dezastrul operațiunii “Suzana” (vezi “Libertatea”, Nr. 56 Aprilic, a.c,), capul Mossad-ului Benjamin Gibli este înlocuit cu generalul Yehoshaphat Harkabi. Poreclit “Grăsunul” de către colegii săi din cauza apariției sale robuste, Harkabi era un intelectual de clasă, unul dintre puținii arabiști erudiți din Israel. Spre deosebire însă de apoliticii noștri intelectuali din exil, erudiția lui Harkabi era dublată de curajul asumării riscului ultim atât de caracteristic unui luptător. Soldat în ilegalitate înaintea făuririi Statului Israel, diplomat de carieră în Ministerul Afacerilor Externe al Israelului până în anii ‘50, este recrutat de către Serviciul Militar de Informații israelian și în curând ascede la postul de director al acestui serviciu. Promovarea lui Harkabi coincide cu apariția mișcării palestiniene de rezistență din 12 Aprilie 1955.

Yehoshaphat Harkabi

Fracțiunile palestiniene, dezangajate până atunci și angajate în lupte fratricide, s'au trezit aproape peste noapte unite într’o unică organizație cu toate resursele umane și materiale canalizate într’o singură direcție: Desființarea Israelului și răzbunarea miilor de palestinieni uciși ori dislocați de pe locurile lor natale.

Lumea arabă a început să se intereseze de această organizație și în curând, grație ajutorului venit de la Cairo ori din Port Said, fundamentul a ceea ce mai târziu avea să se numească PLO, este pus. Ba mai mult, președintele Nasser al Egiptului îmbrățișează în 1955 în mod public cauza palestiniană. Noul nume dat acestor luptători palestinieni este cel de Fedaini, având la origine un titlu acordat cu venerație credincioșilor musulmani ce erau gata să-și sacrifice până și viața pentru cauză.

La 25 Aprilie 1955, Fedainii atacă avanposturile israeliene. Timp de 5 zile, acești luptători palestinieni atacă vehicolele israeliene, distrugând clădiri, poduri și stațiile de transmisie ale armatei israeliene. Ca atare, președintele Israelului, Ben Gurion, ordonă în acord cu principile

Talmudice, retalierea cea mai feroce împotriva palestinienilor. Dar Harkabi, mult mai sofisticat, își îndreaptă atenția asupra “șefilor” Fedainilor, asupra celor ce stau în spate la adăpost și dau ordinele de atac zilnic. Ei trebuiau să moară.

Metoda lui Harkabi este fără îndoială familiară românilor ce-şi mai amintesc încă de “învățătura” sofisticatului Iorga ce sfătuia camarila regală decisă să dea lovitura de grație Mișcării Legionare, că vânătorul de lupi trebuie să ucidă conducătorul haitei spre a o împrăștia.

Harbaki, spre deosebire de Iorga, gândea astfel: Dacă ucizi fedainii, alții vor reapare și le vor lua locul; dar, dacă ucizi pe șefii egipteni ce-i antreneazi, fedainul va deveni ca o ramură fără copac. Parabola este diferită, dar mesajul rămâne același, atât la Iorga cât și la Harkabi.

În acurt timp “Lista neagră” a Mossad-ului este pregătită de către Harkabi. În capul listei figurează personaje importante ce urmau să fie “lichidate” fizic: 1) Lt-colonel Mustafa Hafez, șeful serviciului secret egiptean din Gaza, omul însărcinat de către Nasser cu antrenamentul fedainilor. 2) Lt-colonel Salah Mustapha, atașatul militar al Egiptului din Amman, omul însărcinat cu inițierea și organizarea fedainilor din Iordania.

Lt. colonelul Mustafa Hafez

În Octombrie 1955, Harkabi avertizează în mod public pe Hafez, numindu-l adevăratul organizator al palestinienilor. Câteva luni mai târziu, Hafez este asasinat.

Uciderea lui Hafez inaugurează primul asasinat din istoria Israelului comis pe un teritoriu străin de către Mossad. Un lung șir fi va urma în curând, transformând Mossad-ul în “Mâna Lungă” a ocultei iudaice internaţionale.

Considerăm ca interesantă, pentru cititorii noștri, prezentarea versiunii egiptene și a celei israeliene referitoare la moartea lui Hafez.

Pentru egipteni, Hafez a devenit un erou naţional. Strada Franceză din Alexandria este rebotezată cu numele de Strada Hafez, în cinstea eroului. Ziarul oficial egiptean Al Ahram menţiona la 13 Iulie 1956: “Colonelul Mustapha Hafez a fost ucis de o mină peste care a trecut mașina sa”.

Versiunea desinformatoare israeliană suna astfel: “Hafez a fost dat afară din serviciul de informații de către Nasser din cauza palestinienilor indignaţi de activitaţile cinice şi imorale ale lui Hafez. El a fost ucis de către un fedain setos de răzbunarea colegilor săi trimiși în Israel la moarte sigură de către Hafez”.

Nici nu se stinsese încă bine ecoul uciderii lui Hafez, că presa egipteană anunța moartea colonelului Salah Mustapha, ca urmare a unei explozii provocate de o grenadă aruncată în mașina sa. Ca urmare a celor două asasinate regizate cu succes de către Mossad, o nouă situație explozivă se conturează în Orientul Mijlociu. Președintele Nasser anunță oficial naționalizarea Canalului de Suez, act ce va duce la declanșarea războiului din 1956.

Astăzi, la trei decenii de la asasinarea celor doi egipteni, "regia" de culise condusă de către Harkabi relevează aspecte deosebit de interesante ale unei minți strălucite transformată în instrument de ucidere.

Un studiu al Mossad-ului asupra colonelului Hafez indica slăbiciunea acestuia ca fiind o ambiție fără limite în a crea o rețea de informații în Israel cu orice preț. Deviza lui Hafez era: "Mai bine orice fel de agent, decât deloc". Harkabi își îndreaptă atenția asupra unui agent palestinian cu numele de Mehmoud Salamin El Talwounka. Informatorul palestinian era un dublu agent lucrând atât pentru arabi cât și pentru israelieni. Mossad-ul știa că Egiptul deținea controlul asupra lui El Talwounka, deși informatorul era hrănit zilnic cu iluzia că Mossad-ul avea încredere în el. Hafez, în disperarea sa de a crea cât mai repede o rețea de agenți în Israel, decide să-l trimită pe El Talwounka peste frontieră. Palestinianul, odată trecut frontiera, se prezintă conform instrucțiunilor egiptene, la postul de comandă al Mossad-ului, unde își oferă serviciile totale israelienilor, dându-le ca motiv ura sa îndreptată contra egiptenilor, pentru modul în care aceștia îi tratează pe palestinieni. Ofițerii de informații israelieni îl ascultă cu simpatie pe "dezertorul palestinian" și-l însărcinează cu o primă misiune. El Talwounka va trebui să treacă ilegal în Egipt și va înmâna o carte comandantului poliției locale din Gaza, Luavi El Ahabi. Cartea nu era altceva, după cum spuneau israelienii, decât un manual de instructaj pentru transmisiuni radiofonice. El Tawounka trece frontiera și se predă imediat la postul de grăniceri unde cere să vorbească la telefon cu cineva din Serviciul de Informații egiptean. Colonelul Hafez este anunțat și acesta se deplasează personal la postul de grăniceri spre a savura succesul agentului său El Talwounka, care-i îmânează obiectele primite dela israelieni, printre care și cartea elegantă învelită. Colonelul Hafez desface ambalajul și deodată o

Președintele Egiptului Gamal Abdel Nasser

explozie puternică cutremură localul. Hafez moare ca urmare a exploziei, iar El Talwounka rămâne invalid pe viață.

Bineînțeles că șeful poliţiei din Gaza, El Ahabi, nu avea nici un fel de contact cu israelienii. Numele său servise doar ca momeală pentru Hafez grăbit să prindă în plasă “peștele mare“.

Colonelul Salah Mustapha, atașatul militar al Egiptului în Iordania, deși alertat de asasinarea colegului său Hafez, împărtășește aceiași soartă în condiții similare. Într'una din zile, șoferul său personal îi înmânează un pachet adus de la poşta centrală pe numele său. Pachetul purta sigiliul cartierului Naţiunilor Unite din Jerusalim unde colonelul avea numeroși prieteni (Pe atunci Jerusalimul nu era ocupat de iudei).

Colonelul Mustapha desface pachetul și găsește o carte scrisă de Mareșalul german Gerd von Rundstedt: “Comandantul și Omul”. Deschizând cartea, Mustapha declanșează bomba din interiorul cărții care explodează ucigându-l pe loc.

Asasinarea celor doufă personaje oficiale deosebit de importante ale Egiptului, a dus la declaraţia oficială precipitată a lui Nasser de a naționaliza Canalul de Suez, declanșând astfel războiul din 1956. În acest război, fedainii au fost puși de către egipteni să lupte în primele linii, unde au fost decimaţi sistematic de către israelieni. Le-au trebuit fedainilor 10 ani ca sa se refacă după această catastrofă. Ei vor renaște după războiul de șase zile din 1967. Dosarele celor doi ofițeri egipteni asasinați, au fost ștampilate cu expresia devenită astăzi clasică: “Terminat cu prejudicii extreme”, și depuse la arhivă.

Un alt capitol al Mossad-ului era încheiat.

✚✚✚

MOSSAD
(V)

În timp ce Israelul îşi reactiva reţelele internaţionale în vederea penetrării tuturor sectoarelor vitale ale ţărilor vizate, urmaşii "Unchiului Joe" (Stalin) și ai lut Beria îşi reactivau agenții infiltraţi pe teritoriul a ceea ce formează astăzi Israelul încă dinainte de instaurarea Terorii Roşii în Rusia.

Pentru cititorul neavizat, faptul că Sovietele, ce-și ctitoresc existența conspirației sioniste internaționale, spionează tocmai asupra "copiilor" săi pare un paradox.

Conducerea evreiască a CEKA, NKVD-ului și apoi a KGB -ului, este de necontestat. Aceiaşi "idealişti" sioniști ce au contribuit substanțial la lichidarea fizică a aristocrației ruse şi la înfeudarea "comunistă" a ţărănimii ruse utilizând în acest scop genocidul etnic, religios şi psihologic au constituit primul val al emigranților Khazari către Palestina.

Faptul că printre ei, "părinții" lor de la Kremlin strecuraseră agenți a căror menire era să spioneze asupra coreligionarilor lor, părea de neconceput.

Și totuşi, cazul Israel Baer pe care-l exemplificăm în articolul de față este semnificativ pentru înțelegerea raporturilor Kremlin - Tel Aviv, Washington - Tel Aviv și Kremlin - Washington în perioada Ben-Gurion.

Cititorii noştri își amintesc că în acea perioadă la conducerea Mossad-ului se afla Isser Harel.

Israel Beer emigrase în Palestina în 1938 din Austria. Minte analitică ascuțită, Beer își oferă serviciile Haganah-ului (armata secretă a evreilor din Palestina).

În centru: Israel Beer

Biografia lui Beer părea fără pată: Israel Beer se născuse la Viena în 1912. Părinții lui emigraseră pentru o scurtă perioadă de timp în St. Unite, apoi se reîntorseseră la Viena. Ca student, în afară de studiile umanistice şi lingvistice dela Universitatea din Viena, Beer făcea parte din organizaţiile secrete comuniste ce luptau contra dictaturii lui Englebert Dollfuss şi apoi contra naziştilor în 1934.

Beer afirma că urmase Academia Militară Neustadt din Viena.

În 1936 Beer se înrolează în Brigăzile Internaţionale Comuniste şi participă la atrocitățile comise împotriva preoților catolici, a călugărițelor și copiilor religioşi în numele ateismului comunist şi a urei declarate contra revoltei populației spaniole condusă de tânărul Franco. Odată cu pierderea luptei de către comunişti, Beer este sfătuit să se refugieze la Moscova. În loc de aceasta, Israel Beer se reîntoarce la Viena unde este puternic influențat de către filozofia sionistă și ca urmare se decide să emigreze în Palestina.

Nu este de mirare că la scurt timp după cucerirea independenţei Israelului din 1948, un om de talia lui Beer este ales şeful departamentului operaţional şi de planificare a noii armate israeliene.

Prieten intim al Ministrului Ben Gurion, Beer avea acces la toate secretele militare ori civile ale noului stat. Beer părăseşte cariera militară pentru cea politică, dar păstrează contactul strâns cu toate departamentele militare. În anul 1955 Beer este însărcinat să scrie istoria oficială a Războiului de Independență.

Lector de talie internaţională, Beer conferenţiază în Germania Federală în fața unor personaje ca Franz J. Strauss şi Reinhard Gehlen, afirmându-şi "crezul" anticomunist.

Admirat de conducătorii NATO-ului pentru inteligența sa strălucită în conducerea unui eventual război territorial, Israel Beer era considerat numărul 1 în viața militară a Israelului.

Un singur om nu părea să fie impresionat de bogatul palmares al lui Beer. Isser Harel, şeful Mossad-ului îl suspecta instinctiv pe Beer de mai mulți ani.

Harel notase articolele anti-americane ale lui Beer din perioada războiului din Coreea și deasemenea notase aderența anterioară a lui Beer la ramura pro-comunistă a partidului MAPAM. Mai târziu Beer părăseşte MAPAM-ul și se înrolează în partidul MAPAI al lui Ben Gurion.

Instinctul lui Harel părea să indice că un oportunist ce-și schimbă atât de uşor apartenenţele politice, trebue urmărit cu atentie în timp, mai ales că acel oportunist ocupă un loc de frunte în viața Israelului şi părea să fie protejatul personal al lui Ben Gurion.

Mânat da acest instinct, Harel îl cheamă oficial pe Beer în biroul său unde îl admonestează fără menajamente pentru vizitele sale dese în Berlinul de Răsărit şi Polonia.

Spumegând de furie, Beer îi răspunde că-l va reclama lui Ben Gurion, ba mai mult, îl va reclama partidului. După care Beer părăseşte precipitat biroul lui Harel, lăsându-l pe acesta să recapituleze în gând avertismentul ultim foarte ciudat. Care partid?

Harel, după o întrevedere cu Ministrul Ben Gurion, îl pune pe Beer sub o urmărire constantă de 24 de ore pe zi.

În fine, în noaptea Passover-ului din 28 Martie 1961, o siluetă întunecată părăseşte casa cu numărul 67 din Strada Brandeis. După o scurtă convorbire telefonică purtată de la un telefon public, silueta intră într'o cafenea, se aşează la o masă și îşi pune servieta pe scaunul alăturat.

La scurt timp după aceea, un alt individ intră şi se aşează la aceiaşi masă, comandând o cafea. Câteva minute mai târziu, noul venit părăseşte localul având în mână servieta siluetei, care şi ea la rându-i părăseşte cafeneaua un sfert de oră mai târziu, reîntorcându-se în apartamentul său din Strada Brandeis.

Aproape de miezul nopții, o maşină opreşte în fața casei cu numărul 67 şi misteriosul personaj, purtând servieta, intră în casă fără să sune la uşă.

Câteva clipe mai târziu, Isser Harel, şeful Mossad-ului, este trezit din somn şi înștiințat de agenții săi care urmăriseră întreaga scenă decuseară, că în casa lui Israel Beer se află un agent cunoscut al KGB-ului.

Israel decide să-l lase pe rus să părăsească casa, ca să evite eventualele conflicte diplomatice, şi imediat după aceea, urmat de câțiva ofițeri ai Mossad-ului, pătrunde în biroul lui Beer unde găseşte servieta deschisă, înțesată cu documente secrete şi o listă detaliată a uzinelor de armament israeliene.

Jocul se terminase. Ancheta următoare relevă inexistența părinților lui Beer în Austria, inexistența unui "luptător" pe numele de Beer în Spania şi deasemenea inexistența unui student cu numele de Beer la Academia Militară din Viena.

A urmat "confesiunea" lui Beer, ce confirma suspiciunea lui Harel.

Beer fusese "reactivat" în 1956 la scurt timp după războiul din Canalul Suez şi de atunci îşi "servise" şefii din Kremlin cu o bogăție de date secrete de extremă importanță pentru Israel. La procesul său din 1961, Beer îşi apără activitatea "patriotică" pe motivul că nu dorea ca Israelul să cadă în mâna puterilor Vestului. Părăsit de şefii lui sovietici, Israel Beer rămâne în închisoare până în 1968 când în urma unui atac de inimă moare.

Istoria lui Beer face parte dintr'un *modus operandi* al KGB-ului, urmărit de înaintaşii lui încă din 1917. Se hotărîse în acel timp ca Palestina aflată sub Mandat Britanic, să devină un centru de spionaj. A urmat infiltrarea agenților în primul val de emigranți evrei de sorginte rusă şi poloneză.

Mai târziu în 1930, alți refugiați evrei din Germania şi Austria au venit în Palestina. Printre ei se afla şi un mare număr de agenţi sovietici buni vorbitori de limbă germană. Israel Beer făcea parte din acest al doilea val de emigranți. Faptul că a fost lăsat în "adormire" peste douăzeci de ani, dovedeşte valoarea excepţională a lui Beer sau mai bine spus a celui ce-și spunea Beer, pentru că numele său adevărat nu a fost încă dezvăluit. Adevăratul Israel Beer, un student evreu din Austria, a dispărut fără urmă în 1935.

Care era numele adevărat al agentului "Beer"?

Cine l-a recrutat? Când şi cum a fost infiltrat?

Întrebări deocamdată fără răspuns, cel puţin pentru marele public.

✣ ✣ ✣

După cum rezultă din ultimele sondaje (2023), populația palestiniană numără astăzi aproximativ 14.5 milioane locuitori în zona Orientului Mijlociu, răspândiți după cum urmează:

- 3 milioane în vestul Palestinei (West Bank), sub ocupație israeliană;
- 2 milioane în Iordania;
- 2.3 milioane în Fâșia Gaza;
- 2 milioane în Israel;
- 500.000 în Siria.

Nu este inclus numărul refugiaților palestinieni din Europa de Vest, Statele Unite, Canada și Australia.

✣ ✣ ✣

S F Â R Ș I T

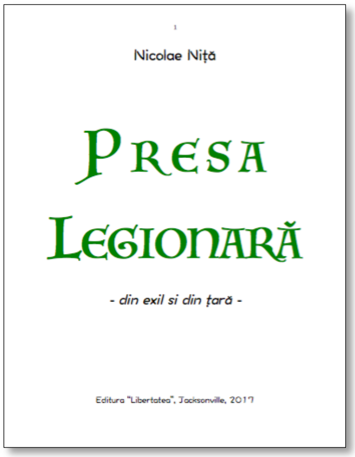
CUPRINS

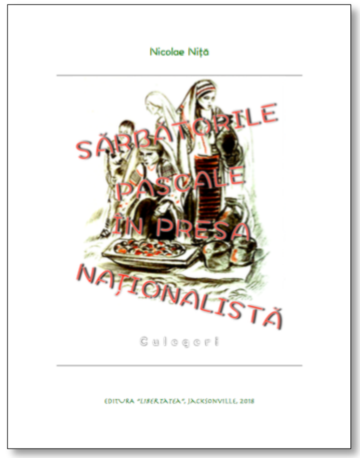
D E A C E L A Ş I A U T O R:

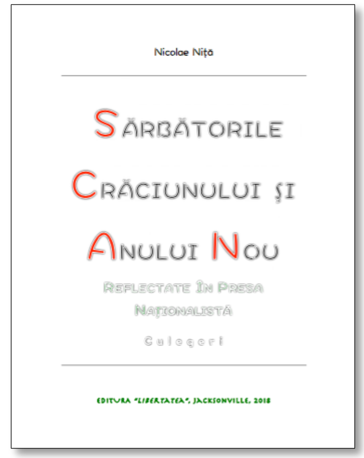
- **"Bibliografia operelor autorilor legionari".** Editura "***Libertatea"***, Jacksonville, Florida, 1993.
- **"Presa Legionară - Publicații"*.*** Editura ***"Libertatea",*** Jacksonville, Florida, 1993 / 2017.
- ***"În cumpăna vremii*"** (scurte nuvele). Colecția ***"Libertatea",*** Jacksonville, Florida, 1994.
- **"VICTOR CORBUȚ** - în pas cu noi"*.* Colecția ***"Omul Nou",*** Hallandale, Florida, 1995.
- **"Crâmpeie de viață –** *În pădurea cu fiare sălbatice"* (vol. I – II). Editura ***"Libertatea",*** Jacksonville, Florida, 1995 - 1996.
- **"Martirii ne veghează din ceruri"** (vol. I). Editura ***"Libertatea",*** Jacksonville, Florida, 1997. Vol. II *(în pregătire).*
- **"Snop de vise**" (versuri)*.* Colecția ***"Libertatea",*** Jacksonville, Florida, 1997.
- **"Crăciun în Exil"** (mică antologie a celor mai frumoase versuri de Crăciun publicate în Exil). Colecția ***"Libertatea",*** Jacksonville, Florida, 2014.
- **"De ici, de colo…"** - antologie de versuri legionare (Vol. I – III). Editura ***"Libertatea",*** Jacksonville, Florida, 2018.
- **"Sărbătorile Crăciunului şi Anului Nou Reflectate în Presa Naționalistă" –** Antologie în texte şi versuri**.** Editura ***"Libertatea",*** Jacksonville, Florida, 2018.
- **"Sărbătorile Pascale în Presa Naționalistă" –** culegeri de texte şi versuri**.** Editura ***"Libertatea",*** Jacksonville, Florida, 2018.
- **"Articole din Presa Legionară"** – culegeri (Vol. I – II). Editura ***"Libertatea"***, Jacksonville, Florida 2019 / 2020.

Ediții îngrijite:

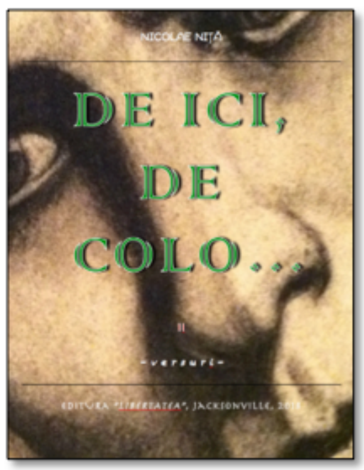
- **"Acuzat, martor, apărător în procesul vieții mele"** de Dumitru Banea. Colecția ***"Omul Nou",*** Miami Beach, Florida 1994.
- **"Rezistența în Munții Braşovului"** de Petre Baicu. Colecția ***"Omul Nou"***, Hallandale, Florida, 1994.
- **"Cărticică de cântece**" *(legionare).* Editura ***"Libertatea",*** Jacksonville, Florida, 1995.
- **"Jurnal numai pentru mine"** de Niță Ghimbăşanu (I), caietele 1-2; în lucru, caietele 3-4. Colecția ***"Libertatea"***, Jacksonville, Florida, 1997.
- **"În vârf de săbii"** - N. S. Govora. Editura ***"Libertatea"***, Jacksonville, Florida, 2023.

Nicolae Niță
PRESA LEGIONARĂ
- din exil și din țară -
Editura "Libertatea", Jacksonville, 2017

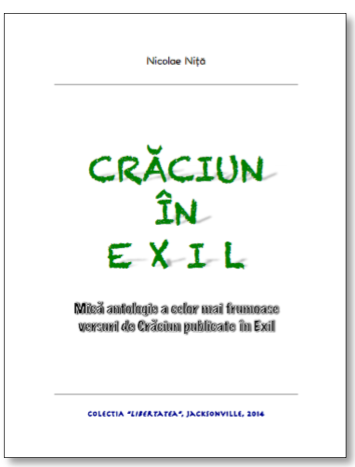

Nicolae Niță
SĂRBĂTORILE PASCALE ÎN PRESA NAȚIONALISTĂ
Culegeri
EDITURA "LIBERTATEA", JACKSONVILLE, 2018

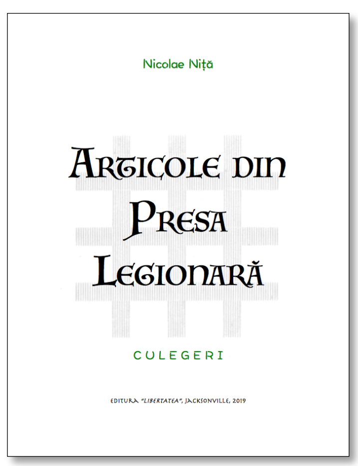

Nicolae Niță
SĂRBĂTORILE CRĂCIUNULUI ȘI ANULUI NOU
REFLECTATE ÎN PRESA NAȚIONALISTĂ
Culegeri
EDITURA "LIBERTATEA", JACKSONVILLE, 2018

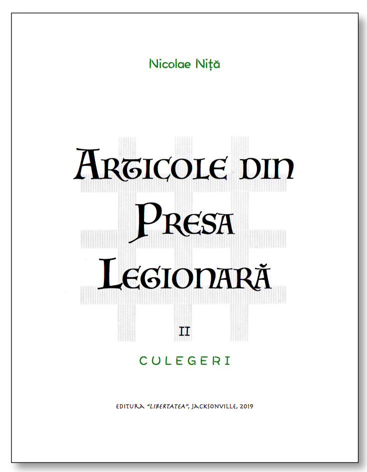

Nicolae Niță
DE ICI, DE COLO...
-versuri-
EDITURA "LIBERTATEA", JACKSONVILLE, 2018

NICOLAE NIȚĂ
DE ICI, DE COLO...
II
-versuri-
EDITURA "LIBERTATEA", JACKSONVILLE, 2018

NICOLAE NITA
DE ICI, DE COLO...
III
CULEGERE DE VERSURI
Editura "LIBERTATEA", Jacksonville

Nicolae Niță
CRĂCIUN ÎN EXIL
Mică antologie a celor mai frumoase versuri de Crăciun publicate în Exil
COLECTIA "LIBERTATEA", JACKSONVILLE, 2016

Nicolae Niță
ARTICOLE DIN PRESA LEGIONARĂ
CULEGERI
EDITURA "LIBERTATEA", JACKSONVILLE, 2019

Nicolae Niță
ARTICOLE DIN PRESA LEGIONARĂ
II
CULEGERI
EDITURA "LIBERTATEA", JACKSONVILLE, 2019